

20 D

FÖR VARDAGEN

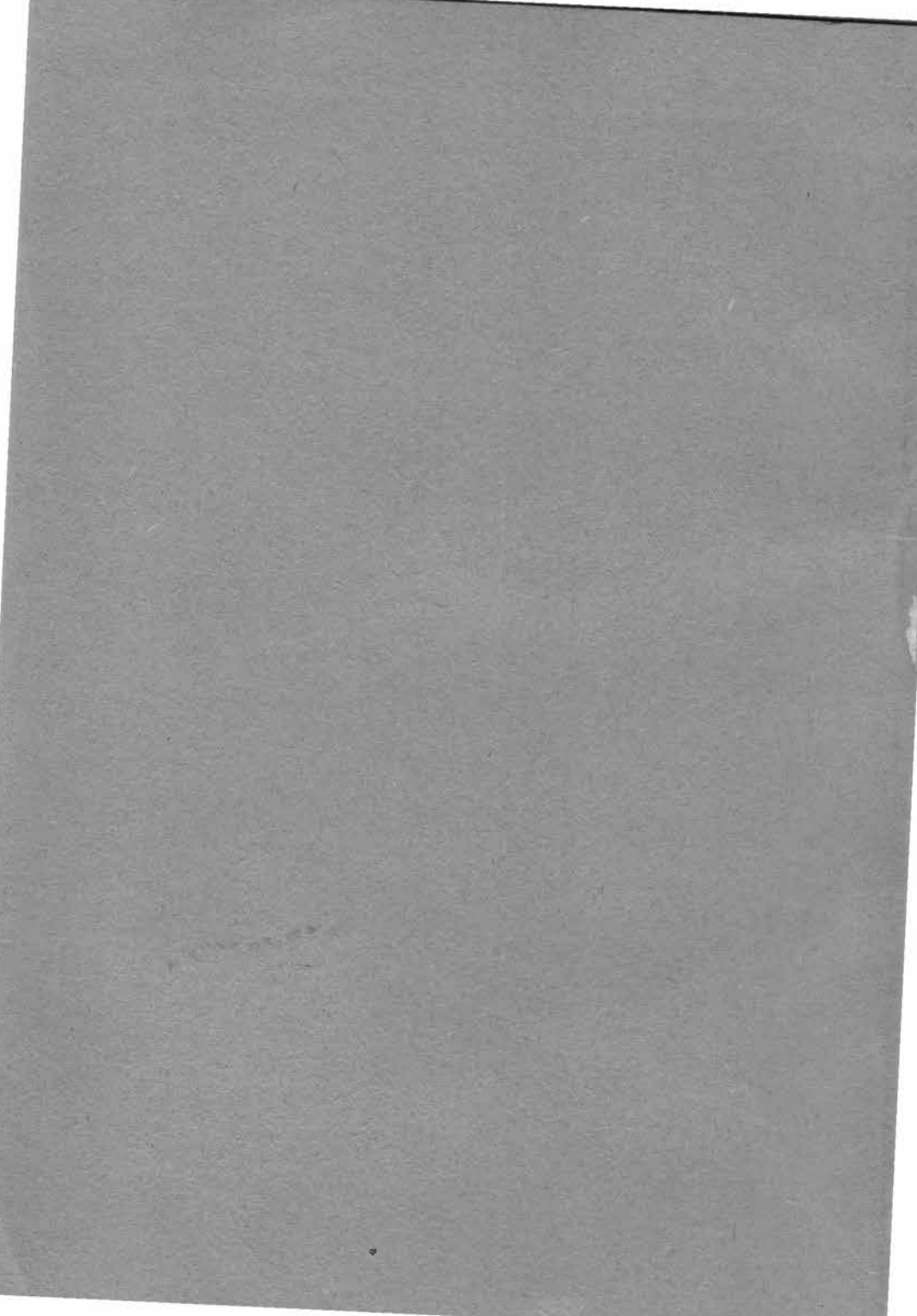
I. A D V E N T

En arbetsbok
vid bibelläsning

Sydney Linton

ANDLIG BEREDSKAP · BIRGER JARLSGATAN 81 V · STOCKHOLM

Pris 1 kr. inkl. oms.

Per-Olof Bory

-66

FÖRORD

Denna »arbetsbok» vid bibelläsning följer vad textavtalet beträffar svenska kyrkans nya evangeliebok, där lektionarium A anvisar bibeltexter för den dagliga andaktsstunden. Den är inte avsedd såsom uppbyggelseläsning för erfarna kristna utan framför allt för nybörjare i det kristna livet och för andra, som inte är vana att läsa bibeln. Vikten har lagts på att inspirera till praktisk handling, inte därför att handlingen i sig själv leder till frälsning utan därför att den är en av förutsättningarna för tillväxten i det kristna livet.

Några inledande kommentarer till texten ger för varje dag en kort historisk bakgrund till det som läses och de fakta, man behöver för att bättre förstå innehållet. Meningen är att häftet skall vara en verklig arbetsbok vid bibelläsningen och därför har plats beretts för egna anteckningar. Sådana anteckningar i anslutning till det lästa kan ofta vara en hjälp till konkret tänkande och till att varje morgon föra något ur bibeln in i den dagliga livsföringen.

Fastän detta står i 6:te kapitlet, är det antagligen början till Jesajas verksamhet, hans första kallelse. Konung Ussia dog 740 före Kristus. Den unge Jesaja hade hoppats mycket av honom men tvingades genom hans död att vända sig till Gud och tro på Honom.

Vad betydde detta på den tiden.

Vad såg Jesaja (v. 1—4)? Vad erfor han om sig själv (5)?
Vad erfor han om sitt folk (5)? Vad blev resultatet (7)? Vad blev ytterligare resultatet (8)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad är vår synd och vårt folks synd? Har vi fått vår »synd försonad»? Vad kallar Gud oss till?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Om Gud i dag vore lika verklig för mig som för Jesaja, vad skulle jag då göra? Vill jag göra det?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Denna profetia skevs antagligen omkring år 701, då Assyriens konung Sanherib gjorde invasion i Juda land, erövrade 46 städer — men ej Jerusalem — och bortförde 200.000 innevånare. Jesaja försöker få folket att inse, att orsaken till de yttre påfrestningarna är dess frånfalle från Gud.

Vad betydde detta på den tiden?

Trodde folket sig ha bättre förstånd än barn och djur (2—3)? Trodde folket sig vara syndigt, skuldbelastat, genomsjukt? eller utsatt för oförtjänt olycka och ett orättvist angrepp (4—7)? Trodde de att det var Guds förtjänst, att huvudstaden ännu ej fallit, eller litade de till sitt eget försvar?

Vad betyder detta för oss i dag?

Inser vi att världens olyckor har samband med mänsklighetens moraliska halt, eller lägger vi skulden på andra folk och andra människor? Varför gör vi det?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vilken ändring behövs i min livsföring i dag, för att jag skall kunna vara en del av världens återuppbyggnad? Vill jag ändra mig i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

1 Advent, onsdag.

Jes. 2: 2—5.

Denna är en av Jesajas tidigaste profetior och den handlar om Jerusalem som hela världens blivande andliga huvudstad. På berget Sion i Jerusalem stod Herrens tempel.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad betydde berget Sion i Jesajas medvetande? Var det troligt, att »alla hednafolk» skulle strömma till ett så litet land som Juda? Gjorde de det sedan, i bokstavlig eller andlig mening?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad är »det berg, där Herrens hus är» under moderna förhållanden? Hur kan Gud i dag »undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar»? Hur kan Gud »döma mellan hednafolk och skipa rätt» i dag?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vilka är förutsättningarna för att vi skall kunna »smida våra svärd till plogbillar... och icke mer lära oss att strida»? Vad kan jag göra i dag för att hjälpa till att skapa dessa förutsättningar? Vill jag göra något konkret, även om det kostar mig personlig kamp?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Antagligen förkunnade Jesaja denna profetia vid någon fest, dit många bönder vana vid vinodling hade kommit tillsammans. De måste ha gillat vingårdsägarens omsorg om sin vingård och även hans beslut att fördärva den. Först i vers 7 går det upp för dem, att de har dömt sig själva. Från Jesajas tid blev vingården använd i liknelser som en bild av Israels folk.

Vad betydde detta på den tiden?

Trodde folket, att det bröt mot lagen eller att det lydte lagen? Att det var i stort sett rättfärdigt eller att det fanns »skriande orättfärdighet?» Förstod de med detsamma, att profetians dom var berättigad? Hur tror vi att de reagerade, när de hörde detta?

Vad betyder detta för oss i dag?

Hur skulle vi reagera inför en modern profet, som sade något sådant? Finns det hos oss laglydnad eller lagbrott gentemot Guds vilja för oss och vårt folk?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Är jag »rättfärdig» i mina egna ögon? Hur ser Gud på saken? »Han väntade lydnad». Vad fann Gud hos mig i går? Vad skall han finna idag? Vad har jag att göra för att det skall bli så?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jesaja vänder sig här mot olika sätt att missbruka ställning, ägodelar eller egenskaper. Först talar han mot dem, som hånar Guds långsamma verk och som därmed drar sitt eget fördärv efter sig. Sedan talar hon mot dem som missbrukar sitt förstånd för att blanda bort moraliska begrepp. Sedan dömer han dem som begår orättvisor på grund av alkoholmissbruk.

Vad betydde detta på den tiden?

Var de, som Jesaja talade emot, klart medvetna om sin synd? I annat fall, hur kunde Jesaja förstå det, som de inte förstod om sig själva? Vad kostade det Jesaja, att såsom ung man offentligt utdöma mäktiga människor i ledande ställningar?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilka är förutsättningarna för att klart se ett folks synder och kunna tala om det offentligt? Behövs det i dag människor, som kan göra vårt folk denna obehagliga tjänst? Finns de? Gör vi medvetet eller omedvetet något av det som här fördömes?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Har jag något att klara upp hos mig själv, innan jag kan se klart på andra? Har jag sådan kärlek till enskilda människor eller till hela mitt folk, att jag rätt kan avhjälpa deras fel?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

1 Advent, lördag.

Jes. 11: 1—10.

Profeten talar här om Messias, om hans utrustning och hans rike. David var Isais son, och därför skall även Messias vara av Isais stam. Herrens ande skall råda över det intellektuella, det praktiska och det moraliska. Hela mänskligheten, ja, t. o. m. djuren skall påverkas av den nya andan. Även hedningarna skall söka sig till honom.

Vad betydde detta på den tiden?

Kände Jesajas åhörare detta som en efterlängtd omsvängning från deras dåvarande förhållanden? Förstod de överhuvud taget, hur det skulle gå till?

Vad betyder detta för oss i dag?

Väntar vi någon radikal ändring av världens tillstånd genom Herrens andes ingripande? Hindrar vi på någon punkt Guds ingripande? Vill vi, att Gud skall ingripa t. o. m. om det går ut över oss personligen?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Var kan jag ytterligare släppa in Guds Ande i mitt liv? Skulle han kunna göra mig förståndigare, starkare, kunnigare eller rättvisare? Vad har jag att göra i dag, för att han skall kunna verka?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Uppenbarelseboken skrevs antagligen av en Johannes, fast ej samme Johannes, som skrev evangeliet och breven. Den skrevs mot slutet av det första århundradet för att uppmuntra de kristna i förföljelsen och ge dem en syn av livet efter döden i den himmelska kyrkan. De sju församlingarna var inte de enda församlingarna i Asien, men sju är bokens uttryck för fullkomlighet. A och O är första och sista bokstäverna i det grekiska alfabetet och uttrycker det allt omfattande i Guds väsen. Patmos är en liten klippö sju mil väster om Miletus.

Vad betydde detta på den tiden?

När de kristna hånades för att de trodde på »falska historier» om en död man, när de förföljdes av kejsarens polis och föraktades av allmänheten, hur måste de då ha reagerat inför vers 5 och 6? Hur måste vers 8 ha låtit inför tidens avgudadyrkan?

Vad betyder detta för oss i dag?

Glömmer vi Guds allmakt och himmelrikets närhet inför tidens tidningsrubriker och dagens aktuella problem? Får Gud tala så klart till oss, som han talade till Johannes i vers 11?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vad säger Gud till mig i dag? Uppfattar jag det så klart, att jag kan skriva ner det och låta andra läsa det? Vad har jag att göra, om Guds rike är nära?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Förföljelserna mot de kristna bröt på nytt ut år 95 under kejsar Domitianus. Från sin interneringsö skriver Johannes för att uppmuntra de sju församlingarna inför de svårigheter; som skall komma. Närmast honom åt norr låg Efesus. I en syn ser han in i himlen och försöker här återge i jordiska bilder (de sju stjärnorna, de sju gyllene ljusstakarna) något av vad han såg. Nikolaiterna tillät moralisk kompromiss.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad måste församlingen i Efesus ha känt, när detta budskap lästes för dem en Herrens dag i den stora hamnstaden? Vad hade hänt med den »första kärleken» till Kristus, som Paulus hade väckt hos dem?

Vad betyder detta för oss i dag?

Har vi övergivit vår »första kärlek»? Söker vi »höra, vad Anden säger till församlingarna»?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Behöver jag »bättra mig och åter göra sådana gärningar, som jag gjorde under min första tid»? I så fall, vilka? Hur kan jag vinna seger i vardagslivet i dag? Genom vilken handling? Vad säger Anden till mig i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Sardes hade tidigare varit kungariket Lydias huvudstad. Den hade numera sjunkit i betydelse och var känd som en stad med luxuösa och omoraliska innevånare. Denna atmosfär hade angripit kyrkan mer än öppen förföljelse hade kunnat. Inför den stundande förföljelsen och det hotande martyriet talar Johannes' syn med bistert allvar till kyrkan. Dess hopp ligger i de få, som är trofasta.

Vad betydde detta på den tiden?

Hur kände Sardes' församling, när vers 1 och 2 lästes upp för dem och de visste, att brevet även hade lästs i Efesus, Smyrna, Pergamus och Tyatira? Sökte de försvara sig? Trodde de alla, att de var bland de »några få, som icke hade fläckt sina kläder»?

Vad betyder detta för oss i dag?

Har detta ett budskap i dag till vår kyrka, vår församling, till oss? Hur märker man, när en församling är »död», fast den har namn om sig, att den lever?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Har jag ett öra att höra, vad Anden säger mig och min församling? I vilket avseende behöver jag vakna upp och hålla mig vaken i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

För denna missionerande församling i den lilla av jordbävningar ofta hemsökta staden Filadelfia har Johannes bara lovord. Den låg vid en väg in i mindre Asien, och antingen denna väg eller några särskilda förhållanden i själva staden var kanske »den öppna dörren», som gav dem förutsättningar att föra evangeliet vidare.

Motståndet i Filadelfia kommer enbart från judarna och inte, som på andra håll, även från romarna. »Den prövningens stund, som skall komma över hela världen», blev inte så hemsk, som Johannes väntade, därför att kejsar Domitianus dog år 96 och förföljelserna tog slut igen.

Vad betydde detta på den tiden?

Kände de sin kraft ringa inför den stora missionsmöjlighet de hade? Kunde de ha väntat, att några av deras bittraste motståndare skulle bli omvända? Vilka frestelser hade de till att ge upp sin ståndaktighet?

Vad betyder detta för oss i dag?

Har Gud givit oss »en öppen dörr» till evangeliets förkunnelse? Vad skall vi göra, om vi känner vår kraft ringa? (se v. 8).

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Är det någon fruktan, som hindrar mig att vittna i dag? Vad skall jag göra åt den? Vem bör jag vittna för?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Laodicea var en vägknutpunkt inåt landet, ett centrum för handel och bankväsende. Dess ekonomiska framgång och oberoende smittade även den kristna församlingen. Bankirernas guld, svarta ylleyter och kanske läkemedel för ögonsjukdomar var varor, för vilka Laodicea var känt. Vid staden Hierapolis i närheten fanns varma källor, vars vatten rann ner till Laodicea och bildade vattenfall — fast vattnet inte längre var varmt.

Vad betydde detta på den tiden?

Hur kände den självbelåtna församlingen det, när de hörde Johannes budskap till dem, de som trodde sig ha det så bra? Vilken sorts guld behövde de köpa, de som hade mycket i bankerna?

Vad betyder detta för oss i dag?

Är vi ljumma? Är vi, trots att vi har det bra, i Guds ögon fattiga? Vad innebär det, att Gud står för dörren och klappar?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

På vilken punkt behöver jag göra bättring i dag? Vill jag göra det »med all flit»? Hur kan jag i dag »lyssna till Hans röst»? Vilken handling skulle öppna något lås och upplåta dörren?

Egna anteckningar:

Boken mynnar här ut i synen av det nya Jerusalem, där Johannes i jordiska termer söker uttrycka sin syn av den heliga staden, dess härlighet och fasthet. Bibeln beskriver, hur Guds folk så att säga byggs upp — berättelsen börjar ute i naturen (1 Mos. 1, 2) och slutar i en himmelsk stad, med stor och hög mur. Staden är grundad på de tolv apostlarna och är öppen åt alla håll (v. 13). Den är en enda, helig, allmänlig och apostolisk.

Vad betydde detta på den tiden?

Hjälpte det de förföljda kristna att ha en sådan härlighet att se fram emot? Trodde de att det var möjligt att de skulle få se den?

Vad betyder detta för oss i dag?

Hur uttrycker vi våra förhoppningar om Guds rike? Ingår sådana »jordiska termer» som fred, frihet, varurikedom, hälsa? Är det något galet i att uttrycka våra förhoppningar så? Hur skall vi annars uttrycka dem?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Finns det något jag kan göra i dag för att förbereda Guds rikets tillkomst? Behövs det någon ändring hos mig, för att jag skall passa bättre in i det, när det kommer? Vilken?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jesaja skrev sina profetior under 700-talet före Kristus, när Jerusalem hotades av Assyrien. Men dessa kapitel, 40—66, skrevs av en helt annan okänd författare minst 150 år senare, när folket låg tillfångataget i Babylon. Den nya profeten uppmuntrar dem nu häri att vänta, att Gud skall befria dem från internering och låta dem återvända till Palestina. Profeten säger, att folkets missgärning är försonad efter den långa landsförvisningen. Han kallar på någon att bygga en landsväg genom öknens berg och dalar, för att Herren lättare skall kunna leda sitt folk hem från Babylon i öster till Jerusalem i väster — som en herde leder sin hjord. De få invånarna, som är kvar i Jerusalem, skall (v. 9—11) stiga upp på berget för att skåda folkets återvändande genom öknens.

Vad betydde detta på den tiden?

Hur kände det internerade folket det, efter 40—50 år i Babylon, när en ny profet började väcka förhoppningar om befrielse? Fick profeten ett varmt mottagande eller misströstade några? Vad tror vi om det?

Vad betyder detta för oss i dag?

Menar vi, att Gud kan ingripa i världshistorien och återställa frid? Eller tror vi, att Gud inte gör sådant längre? Vad hindrar Gud från att handla så?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Hindrar jag på något sätt Guds vilja? Hur kan jag positivt bidra till att Guds vilja genomföres?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Detta kapitel innehåller den första av fyra dikter om Guds lidande tjänare (v. 1—4). Vem denna tjänare är, är inte klarlagt. Antingen är det Israels folk eller den gudstroga delen av detta folk. Att den kristna kyrkan 500 år senare ansåg Jesus vara den och att Jesus själv i viss mån medvetet identifierade sig med begreppet den lidande tjänaren, är emellertid klart.

Vad betydde detta på den tiden?

Måste inte folken på den tiden (500 år före Kristus), när stormakterna förde krig mot varandra och tillfångatog och förflyttade de små folken, ha längtat efter någon eller några, som ville »utbreda rätten bland folken» och »grunda rätten på jorden»? Hur många gånger nämnes rätten (v. 1—4)? Finns det något här, som Israels folk inte kunnat vara, om det hade varit villigt att bli Guds lidande tjänare?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilka av dessa tankar kan sägas ha gått i uppfyllelse i Jesus? Vilka bör gå i uppfyllelse än i dag i det nya Israel, den kristna kyrkan? Innebär stillsamhet även kraftlöshet? (se v. 4 o. 5—7).

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Kan jag i någon mån bli en Guds tjänare i Jesu efterföljd i dag? Vilken ändring i min livsföring behövs? Finns det någon bestämd handling, genom vilken detta kan komma till uttryck?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

När boken skrevs, höll kung Cyrus eller Kores på att utbreda sitt rike norr om Babylon. I dessa kapitel hälsar profeten Cyrus som en befriare för det internerade folket, förutspår Babylons fall och Egyptens erövring. Dessa ovanligt bestämda förutsägelser gick mycket riktigt i uppfyllelse, när Cyrus erövrade Babylon år 538, lät judarna fara hem och gav dem som guvernör en judisk prins av kunglig stam. Egypten erövrades år 525 av Cyrus' son Kambyses. Tiotusentals judar fick resa hem till sitt land, där Cyrus gav dem en viss politisk och religiös frihet.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad fruktade folket, när han skriver »Frukta icke» (v. 1—4)? Och vad var de rädda för, när han upprepar det (v. 5—7)? Kunde ett tillfångataget folk vänta lindrigare behandling, när dess erövrare i sin tur erövrades av ett ännu mera avlägset folk?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tror vi, att Gud har en uppgift för oss och kommer att leda oss genom morgondagens omvälvningar? Är vi rädda för hur det skall gå med oss, så att vi glömmer denna uppgift?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Är jag personligen rädd för något i framtiden? I så fall, vad? Har jag vigt mig åt Guds uppgift för vårt folk?

Egna anteckningar:

Profeten uttrycker här Guds kallelse till och uppgifter för Israels folk, Jesurun, ett gammalt namn för Israel, vilket betyder »det rättsinniga». Profeten beskriver Israels kommande välstånd, såväl andligt som materiellt. »Att skriva på sin hand» (v. 5) betyder att brännmärka sig med Guds namn eller märke. Tidigare var Jehova den ende guden, som Israel fick tjäna (fast andra folk fick tjäna sina gudar), men i vers 6 kommer det nu klart till uttryckt, att Herren är den ende guden, som överhuvudtaget finns.

Vad betydde detta på den tiden?

Om ett tillfångataget folk brukar känna sig övergivet, bortglömt, hopplöst och utan mening med livet, hur måste då v. 1—5 ha klingat i Israels öron? När de fick se de ståtliga babiloniska gudafesterna, vad måste v. 6 ha sagt dem? Tror vi, att de tog emot dessa profetior med glädje eller litet tveksamt?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tror vi, att vi som folk tillhör Gud och har en uppgift given av Honom? Säger vi, som folk och enskilda, »Herren tillhör jag» med övertygelse och lidelse?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vad skulle jag jag behöva göra i dag såsom »Herrens egen»? Kan jag göra någont, för att mitt folk bättre skall fylla sin bestämmelse?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Profeten kommer här med de banbrytande tankarna, att hela världen skulle tjäna Gud. Jehova, som först uppfattades som Israels stamgud — bland många stammar med var sin gud — uppenbarade sig gradvis som den starkaste guden i världen och sedan som den ende guden i världen. Israel trodde först, att detta skulle betyda, att de fick härska över de andra folken, men förstod så småningom, att de andra folken också skulle få tjäna Israels Gud med samma rätt som Israel. Denna höga syn kommer fram här i v. 22—24. I v. 25 återkommer emelertid något av det gamla.

Vad betydde detta på den tiden?

Trodde det judiska folket, att »jordens alla ändar» skulle få vända sig till Herren Israels Gud? Trodde de, att en sådan utveckling skulle behaga Gud? Behagade en sådan tanke dem själva?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tror vi i dag, att hela världen skall kunna komma fram till Gud? Finns det något inom oss, som ryggat tillbaka för att alla folk — inklusive det folk vi tycker minst om — skall få tjäna Gud helt? Eller att inom vårt eget folk varenda mänskliga skall lyda Gud? Även våra motståndare? Våra konkurrenter? Vår egen familj?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Utestänger jag i mina tankar någon från »jordens alla ändar... alla knän... alla tungor»? Om Gud verkligen vill vinna alla, vad måste jag då göra i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Dessa verser utgör den andra sången om Guds tjänare. Profeten tycks rikta sig till Israel i Babylon, till den kärna av det bortförda och internerade Israel, som ville tjäna Gud. Och han visar dem som deras uppgift att först återvinna hela Israel — inklusive alla dem som var spridda i andra länder — och sedan att föra hela mänskligheten fram till att tjäna Gud.

Vad betydde detta på den tiden?

Hade Israel tappat sin tro på att Gud hade en uppgift åt folket? Hade de någonsin trott, att det var någon mening med att försöka vinna andra folk till att tjäna Herren Israels Gud? Trödde de i interneringslandet, att de hade någon möjlighet att vinna andra folk?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tror vi, att vi själva också har ett sådant ansvar för vårt eget folk? för världen? Ger Gud oss uppgifter, som går utöver våra förutsättningar och möjligheter, såsom vi räknar? Vad gör vi i så fall?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vilket ansvar har jag som svensk? Vågar jag göra det »omöjliga», om Gud vill det? Vilket vågstycke har jag att utföra i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

När profeten skrev detta, låg Jerusalem öde. Templet och stadsmuren hade förstörts år 586, och bara en fåtalig fattig befolkning bodde kvar bland ruinerna. Men profeten skriver om staden som moder Sion, som ännu en gång skall få ta emot sina barn. Och mycket riktigt fick de börja återvända, när Cyrus slog sönder det babyloniska väldet år 538. Templet färdigbyggdes år 516 och stadsmuren av Nehemja omkring år 444.

Vad betydde detta på den tiden?

Måste det inte ha varit svårt för det internerade folket att tro, att det någonsin skulle få bygga upp sitt hemland igen? Var det lätt för profeten att ge sitt budskap oförskräckt?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tror vi lika intensivt som profeten, att Gud har omsorg om framtidens historia och vill upprätta mänskligheten? Känner mänskligheten sig som söner och döttrar till »en mor som har upptecknat oss på sina händer»? Vem är vår »Moder» i dag?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Ställer jag mig helt till Guds förfogande att i kärlek bygga upp vad mänskligheten har förstört? Vad kan jag göra rent praktiskt i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Profeten skriver som om han redan var i Juda och stod på berget utanför Jerusalem, varifrån han skådar flyktingarnas tåg in i den heliga staden igen. Han tänker fortfarande på Herren som folkets gud så mycket att han anser, att när folket gick bort i landsflykt, så reste Gud med sitt folk, och att när det nu får komma tillbaka igen, så »vänder Herren tillbaka till Sion».

Vad betydde detta på den tiden?

Måste inte denna sång, med dess jubel och tro ha väckt de landsflyktiga judarna till hopp om framtiden? Skulle »hedningarna» och »alla jordens ändar» ha uppfattat det som en Guds gärning, om judafolket fått vända hem (v. 10)? Eller var det bara judarna, som skulle ha förstått? Skulle ens alla judar ha förstått det?

Vad betyder detta för oss i dag?

Förstår moderna hedningar, att Gud handlar i världshistorien? Förstår de kristna det? Förstår vi sammanhanget mellan mänsklighetens synd och mänsklighetens tillstånd, eller tänker vi bara, att det är synd om oss?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Bidraget jag i dag till mänsklighetens botande eller till dess sjuka tillstånd? Vad kan jag göra i dag för att ge hälsa och tillfrisknande i det sammanhang, där jag står?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Detta kapitel är det sista, som med säkerhet kan sägas ha skrivits i Babylon. I sista stunden före uppbrottet manar profeten folket, att var och en skall lämna den sysselsättning, som han funnit i landsflykten och förbereda sig till det andliga och timliga välstånd Gud vill ge dem i hemlandet. Många av dem var tydligen sysselsatta i affärslivet, och det var svårt att väcka deras intresse för att bryta upp och resa hem till Jerusalem.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad måste de ha tänkt om en profet, som erbjöd hela det internerade folket mat och dryck utan kostnad? Trodde de, att det skulle gå i uppfyllelse? Var de mer intresserade av det utlovade välståndet (v. 1 o. 2) eller av rättfärdigheten och förlåtelsen (v. 6 o. 7)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Väntar vi ett Guds Rike, där Gud härskar både över det materiella och det andliga? Vill vi låta Gud bestämma över båda delarna?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Finns det något, som jag inte vill låta Gud bestämma över i det materiella livet? Finns det något, som jag inte vill låta Gud bestämma över i det andliga livet? Vad skulle det innebära om Han fick bestämmanderätten i dag?

Egna anteckningar:

I dessa kapitel är scenen inte längre Babylon utan Jerusalem. En del av folket har återvänt. Men livet är inte så lätt, som de hade väntat. Andra människor bor kvar i Jerusalem, t. o. m. i husen, som de nu återvända tidigare ägde. Det är fortfarande under främmande kontroll. Befolkningen är fattig och fåtalig. Livet är en kamp, och Jerusalem är inte alls den härliga stad, som de hade väntat sig. Den profet, som skriver dessa kapitel i Jerusalem efter återkomsten, har en helt annan inställning, särskilt mot andra folk, än den profet, som skrev kap. 40—55 i Babylon. Han vill upphöja Israels folk, och andra folk skall bli underordnade. Dessa kapitel skrevs mellan Babylons fall år 538 och Nehemjas återkomst år 444.

Vad betydde detta på den tiden?

Hurudan var staden, om profeten måste skriva, att dess rätt skall gå upp och land ej mer kallas ödemark? Var Jerusalem uppbyggt, och var det »en lovsång på jorden», eller var det motsatsen?

Vad betyder detta för oss i dag?

Har vi mod att i en världssituation, där rätten är borta, landet ligger öde och städerna i ruiner, vänta av Gud en så ljus framtid, som profeten här väntar? Ger vi oss ingen ro, och ger vi Gud ingen ro, förrän det hela är återuppbyggt, som Gud vill ha det?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vad kan jag göra helt konkret i dag för att återställa rätten i världen? Och för att befordra, att mänskligheten skall bli en lovsång till Gud?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Bakom detta kapitel ligger de många svårigheter som mötte Palestinas invånare. Folket tror mycket litet på Gud och väntar i slöhet ingenting av Honom. De heliga städerna ligger öde: Jerusalem i söder, Betel och Samaria längre norrut. Templet är bränt. Och profeten tvingas erkänna, att det hela inte är mer än vad folket har förtjänat genom sin synd.

Vad betydde detta på den tiden?

Gick folket med på vad profeten säger om det (v. 6—7)? Ligger det någon besvikelse bakom v. 1—3? Om de vägrade att erkänna sin synd, blev det då lättare eller svårare att förstå och att bära svårigheterna?

Vad betyder detta för oss i dag?

Väntar vi, att Gud ska göra stora underverk, utan att vi behöver erkänna vår synd? Hur betraktar vi vår rättfärdighet? Anser vi, aft den i någon mån uppväger våra eventuella brister?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vad behöver jag erkänna som synd hos mig inför Julens stundande underverk? Är jag villig att erkänna det som synd? Har jag uppriktigt bett om förlåtelse? Är jag villig att gottgöra, i den mån jag kan?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Bland de kristna uppstod tydligen några som lärde, att Jesus inte hade kommit i köttet, utan att detta var en materialistisk tro, som måste läggas bort, för att man skulle kunna uppleva Gud andligen. Mot denna falska lära skriver Johannes, att han har sett Jesus med sina egna ögon, hört honom, tagit på honom med sina egna händer. Han talar med en oerhörd trosvisshet för att övertyga sina läsare, att det är sant, att Jesus är Guds Son och verkligen har kommit till jorden.

Vad betydde detta på den tiden?

Var kunde de läsa, om det Johannes hade sett med egna ögon, som han hade hört och tagit på med sina egna händer? Om vilket mörker talar han i v. 6? Fanns det människor som trodde, att de inte hade någon synd?

Vad betyder detta för oss i dag?

Finns det kristna i dag som tror, att de icke synda, eller som uppträda, som om de icke hade syndat? Kan man ha gemenskap med Gud eller gemenskap med människor utan att uppriktigt erkänna sin synd?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Finns det någon synd hos mig, som jag måste erkänna i dag för att ha gemenskap med Gud och människor denna jul? Finns det ljus på granen och mörker i mitt hjärta? Hur skulle jag kunna renas i dag, så att Kristusbarnet kan födas i mig?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Det är tydligt, att Lukas hade fått tala med Maria själv, innan han skrev dessa två inledningskapitel, och att detta huvudsakligen är hennes egen berättelse. Resan från Nazaret i norr till Betlehem, söder om Jerusalem, måste ha tagit flera dagar i anspråk.

Vad betydde detta på den tiden?

Josef, som var av Davids hus och släkt, måste ha haft släktingar och vänner i Betlehem. Var det då inte egendomligt, att de måste söka sig till ett härbärke? Varför tror vi, att nyheterna om Jesu födelse först kom till några herdor? Var de gudfruktiga människor? Vad trodde de, när de fick se ett barn, som låg i en krubba? Talade de om detta för andra än Maria och Josef?

Vad betyder detta för oss i dag?

Hur mycket av det vi skattar högt i dag skulle vara borta, om inte Jesus hade fötts? Vad säger ängelns nyheter oss i dag?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Änglarna lovade Gud. Herdarna lovade Gud. Hur gör jag? Finns det rum för Jesusbarnet hos mig i dag, hans födelsedag? Betyder han mer för mig än julens yttre arrangemang? Hur kan jag visa det i mitt julfirande?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Annandag Jul, den helige Stefanus' dag. Mat. 23: 34—39.

»Profeter» är människor, som är besatta av sitt budskap från Gud. »Vise» är människor, som djupt förstår moralisk och religiös sanning. »Skriftlärda», som bara kan återge det bästa de hört från andra, är även de Guds budbärare. Mot Jesu skarpa allvar inför fariséerna framstår hans djupa kärlek till Jerusalem och dess inneånare. Att de skulle »stena dem som äro sända», besannades redan vid Stefanus' martyrium, vilken liksom Jesus anklagades för att ha talat emot templet.

Vad betydde detta på den tiden?

Fariséerna var djupt religiösa människor, och många bland judarna var nästan övertygade om att Jesus var sänd från Gud. Förstod de ändå hans allvar? Trodde de, att de själva någonsin skulle kunna »dräpa profeter»? Trodde inte många av de bästa judarna, att de hade gjort något Gudi behagligt, när de blev av med Jesus och Stefanus, som hade varit så oförskämda mot religionen, så som judarna uppfattade den?

Vad betyder detta för oss i dag?

Stenar vi dem som är sända till oss? Kritisera vi människor, som har ett budskap från Gud, som vi inte förstår? Förlöjligar vi andra kristna? Har vi själva ett budskap från Gud till andra? Är vi rädda för motstånd?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vad har jag, som jag bör säga till andra i dag? Till vem skall det sägas? Har jag kärlek till andra lik den Jesus hade till Jerusalem? Ber jag för dem?

Egna anteckningar:

Johannes undersöker den nya läran att man inte behövde tro, att Jesus var kommen i köttet utan bara andligen. Han förut-sätter två saker: att en sann tro leder till människans mora-liska omvandling och att den föder fram kärlek. Från båda synpunkterna bestod inte den nya läran provet. Johannes visar här, att synd är en verklighet men att även förlåtelse är en verklighet. Om man verkligen känner Gud, framhäver han vi-dare, så håller man hans bud och älskar både Gud och män-niskor.

Vad betydde detta på den tiden?

I den förvirrade situation, där olika människor påstod sig känna Gud på mycket varierande sätt, vilka enkla riktlinjer (v. 3 och v. 10) ger Johannes?

Vad betyder detta för oss i dag?

Finns det i dag någon tendens att lura de kristna att pruta av på de kristna kraven? I så fall på vilket område? Vad skulle Johannes säga till oss härvidlag? Kan vi vara moraliskt blinda utan att själva märka det? Om vi misstänker, att vi är moraliskt blinda, hur kan vi upptäcka det (v. 4, 6, 9, 11)?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Har det på sista tiden hos mig funnits någon brist på lyd-nad mot Gud eller på kärlek mot människor? I så fall, vad berodde det innerst på? Hur kommer jag tillbaka till Gud? Vilket konkret och kanske smärtsamt steg måste jag taga i dag?

Egna anteckningar:

Jeremia skriver här om hoppet, att trots de svåra tider, som kommer för Israel, landets härlighet dock i framtiden skall återställas. Rakel, Jakobs hustru, var mor till Josef och Benjamin. Efraim och Manasse var Josefs söner. Rakel gråter över sina barn, därför att stammarna Efraim och Manasse redan är bortförda av Assyrien och Benjamins folk kommer att föras bort av Babylon. Men Jeremia kommer med hoppet om att de skall komma tillbaka till sitt land. Dessa verser är aktuella, därför att Matteus citerar dem i samband med mordet på de menlösa barnen strax efter Jesu födelse. Matt. 2: 17—19.

Vad betydde detta på den tiden?

Förstod föräldrarna till de menlösa barnen något om varför deras småbarn dräptes? Var barnens död meningslös? Förde den föräldrarna närmare Gud eller bort från Honom?

Vad betyder detta för oss i dag?

Kan mord på oskyldiga personer ha någon mening? Vad är det som kan ge mening åt sådant? Tror vi, att Gud kan ge mening åt det? Tror vi på Gud även när vi inte fullt förstår?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Finns det något jag varit bitter över, därför att jag inte ser någon mening i det? Finns det inte någon mening, eller är det bara jag, som inte ser den? Blir det en mening, om jag därigenom kommer till djupare tro på Gud?

Egna anteckningar:

Det gamla förbundet hade slutits mellan Gud och folket. Folket hade ansvar att hålla förbundet och att undvika nationell synd. Men dittills hade det inte stått klart att individen hade personligt ansvar, eller att individen kunde ha personlig kontakt med Gud; han vara bara en del av folket, som hade ett förbund med Gud. Jeremias upplevde själv syndernas förlåtelse och personlig förbindelse med Gud. På denna basis förkunnar han här ett nytt förbund, grundat på möjligheten av den enskildes direkta personliga kontakt med Gud. Lagen, som hade skrivits för folket i sten, skulle nu skrivas för den enskilde i hjärtat — i personligt ansvar och personlig förlåtelse.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad innebar det tidigare förbundet, när folket kom ur Egypten? Vad lovade Gud då? Vad fick folket lova? (2 Mos. 19: 5—6 och 24: 3—8). Vad innebar det nya förbundet (v. 34)? Vad betydde det att skriva lagen i deras hjärtan?

Vad betyder detta för oss i dag?

Kan man tillhöra ett kristet folk utan att själv vara kristen? Är det sant att alla känner Gud, från den minste till den störste? Hur lär man känna Gud? Vilket är sambandet mellan syndernas förlåtelse och att känna Gud? Kan man inte känna Gud utan förlåtelse?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Är Guds lag skriven i mitt hjärta eller bara i mitt minne? Hur skall jag i dag kunna lyda honom? Är Gud min Gud? Är jag hans tjänare? Har jag förbundet mig till honom?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Här drar Paulus ut konsekvenserna av att vi är ett med Kristus. För Paulus är tron och dopet oskiljaktiga — de hör ihop. I välsituerade hem anförtrordes varje barn åt en slav, som hade ansvar för det hela tiden; slaven kallades »pedagog», d. v. s. barnledare. Abba betyder Fader på arameiska, vilket var Jesu eget vardagsspråk. Hans sätt att kalla Gud »Abba» lämnade så djupa spår i lärjungarnas minne, att t. o. m. Paulus citerar det på originalspråket.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilket nytt förhållande till Gud följde med att de hade blivit ett med Kristus (v. 26)? Vilket nytt förhållande till medmänniskor (v. 27)? Här (v. 28) har vi den tidens tre största skiljemurar människor emellan — kunde dessa överbyggas genom tro på Kristus? Vems trälar hade de varit?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilka är de största motsättningarna mellan människor i dag? Nationella, ras-, klassmotsättningar? Kan dessa överbyggas därigenom, att vi blir ett i Kristus? Vad är kristna bundna av i dag? Kan vi bli friköpta från allt det som binder oss?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vem måste jag bli ett med under det år, som kommer? Vad måste jag bli fri ifrån? Har jag ett sonförhållande till Gud? Vad måste jag göra i dag för att komma fram till dessa tre saker?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Sällan läser vi i Gamla Testamentet en så upphöjd beskrivning av Guds kraft och majestät som i denna avdelning av boken. Profeten, som skriver i Babylon, förkunnar för folket, att Gud kan allt och vet allt. Det internerade folket hade börjat tro, att Gud icke längre brydde sig om dem, att han hade svikit dem. Det var i så fall ingen mening längre att tjäna honom eller ens att leva rättfärdigt. Profeten slår här fast Guds makt och kraft och uppmanar folket att icke tröttna på att tjäna Gud.

Vad betydde detta på den tiden?

Hade judarna börjat tro, att Gud var lik andra gudar eller lik människor (v. 25)? Trodde de, att Gud inte såg dem, långt borta i Babylon, och att de kunde leva som de behagade (v. 27)? Vad sorts trötthet talar han om?

Vad betyder detta för oss i dag?

Förminskar vi Gud, så att han inte rubbar våra cirklar för mycket? Lever vi i egen kraft och blir trötta i stället för att leva i Guds kraft? Tror vi, att vår väg är fördold för Herren?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Om Guds makt är obegränsad, även i mitt liv, vad fordras då av mig i dag? Har jag blivit trött på Gud eller på att följa honom? Vad beror det på och vad har jag att göra i dag? Vad gör Gud å sin sida?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

INNEHÅLL

			Sid.	
Advent 1.	M.	Jes.	6: 1—8	2
	Ti.	»	1: 2—9	3
	O.	»	2: 2—5	4
	To.	»	5: 1—7	5
	F.	»	5: 18—23	6
	L.	»	11: 1—10	7
Advent 2.	M.	Uppb.	1: 4—11	8
	Ti.	»	2: 1—7	9
	O.	»	3: 1—6	10
	To.	»	3: 7—13	11
	F.	»	3: 14—22	12
	L.	»	21: 9—14	13
Advent 3.	M.	Jes.	40: 1—11	14
	Ti.	»	42: 1—7	15
	O.	»	43: 1—7	16
	To.	»	44: 1—6	17
	F.	»	45: 22—25	18
	L.	»	49: 1—6	19
Advent 4.	M.	»	49: 13—18	20
	Ti.	»	52: 7—10	21
	O.	»	55: 1—11	22
	To.	»	62: 1—7	23
	F.	»	64: 1—9	24
Julafton	1 Joh.		1: 1—10	25
Juldagen	Luk.		2: 1—20	26
Annandag Jul	Matt.		23: 34—39	27
27/12	1 Joh.		2: 1—11	28
28/12	Jer.		31: 15—17	29
29/12	»		31: 31—34	30
30/12	Gal.		3: 26—4: 7	31
31/12	Jes.		40: 25—31	32

ETT SÄTT ATT LÄSA BIBELN

A. Förberedelse:

- 1) Läs stycket. Läs det med friska och nyfikna ögon, som om det vore första gången du ser det.
- 2) Be om den helige Ande. »Herre, låt din helige Ande nu leda mina tankar, så att jag får se den sanning och fatta det beslut, som du vill.»

B. Frågorna:

1. Vad betydde detta på den tiden?

Tänk dig sakligt in i situationen. Koppla av all tanke på nuvarande förhållanden. Använd din fantasi, för att se hur det händer. Tänk på färgerna, på väderleken, på klockslaget. Var nyfiken. Iakttag noggrant. Fråga dig själv och var exakt:

- Vem? Vem var närvarande? Vilka andra? Var de ensamma?
Vad? Vad gjorde de? Vad sade de? Vad tänkte de?
Varför? Varför hände detta? Varför skrevs det i boken?
Hur? Hur gick det till? Hur skulle du ha väntat att det gick?
Var? Var hände detta? Vilken betydelse har platsen?
När? När hände det? Hur dags? Vad hände strax före och efter?
På vad sätt? Vilka andra förhållanden har betydelse?

2. Vad betyder detta för oss i dag?

Tillämpa berättelsernas kärnpunkt på nuvarande förhållanden, i världen, i folket, på arbetsplatsen, i hemmet, hos dig själv. Tänk ärligt och radikalt:

- Vad lär oss detta?
Vad innebär det för vår tid?
Vad har jag att göra i samband med detta?
Vilket konkret steg fordrar det?
Är mina motiv för detta de riktiga?
Vilka är dessa motiv?
Vad måste jag undvika?

3. Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Det som du upptäckte med din fantasi i första delen, och tillämpade med ditt tänkande i andra delen, ska du nu besluta med din vilja. Låt Gud visa vilket konkret steg du ska utföra i dag, för att föra detta stycke ur bibeln in i din livsföring.

Lägg fram detta beslut uttryckligen för Gud i form av ett löfte. Ge dig själv oförbehållsamt till Gud för denna uppgift, för den förvandling av dig själv, som den kräver, för den hjälp, som du behöver. Ge uttryck åt din kärlek till Gud, din vilja att lyda honom in i det minsta. Låt Gud tränga in i dig och du i honom.

C. Avslutningen:

Förbliv i bön och stillhet, i umgänge med Gud, utan jäkt. Tacka honom djupt och innerligt. Skriv upp det beslut, som du fattat, och kontrollera i kväll om du har utfört det!

Man använder 10—30 minuter på detta. Var icke bunden av schemat, men låt det hjälpa dig till ett hela din personlighets umgänge med Gud, känslornas, förnuftets, viljans.

Den tredje delen är den viktigaste — och svåraste. Ta mest tid till den. Låt beslutet du fattar vara konkret, även om det inte står i nära samband med ämnet. Låt inte din bibelläsning stanna vid fromma tankar utan föra fram till handling.

FÖR VARDAGEN

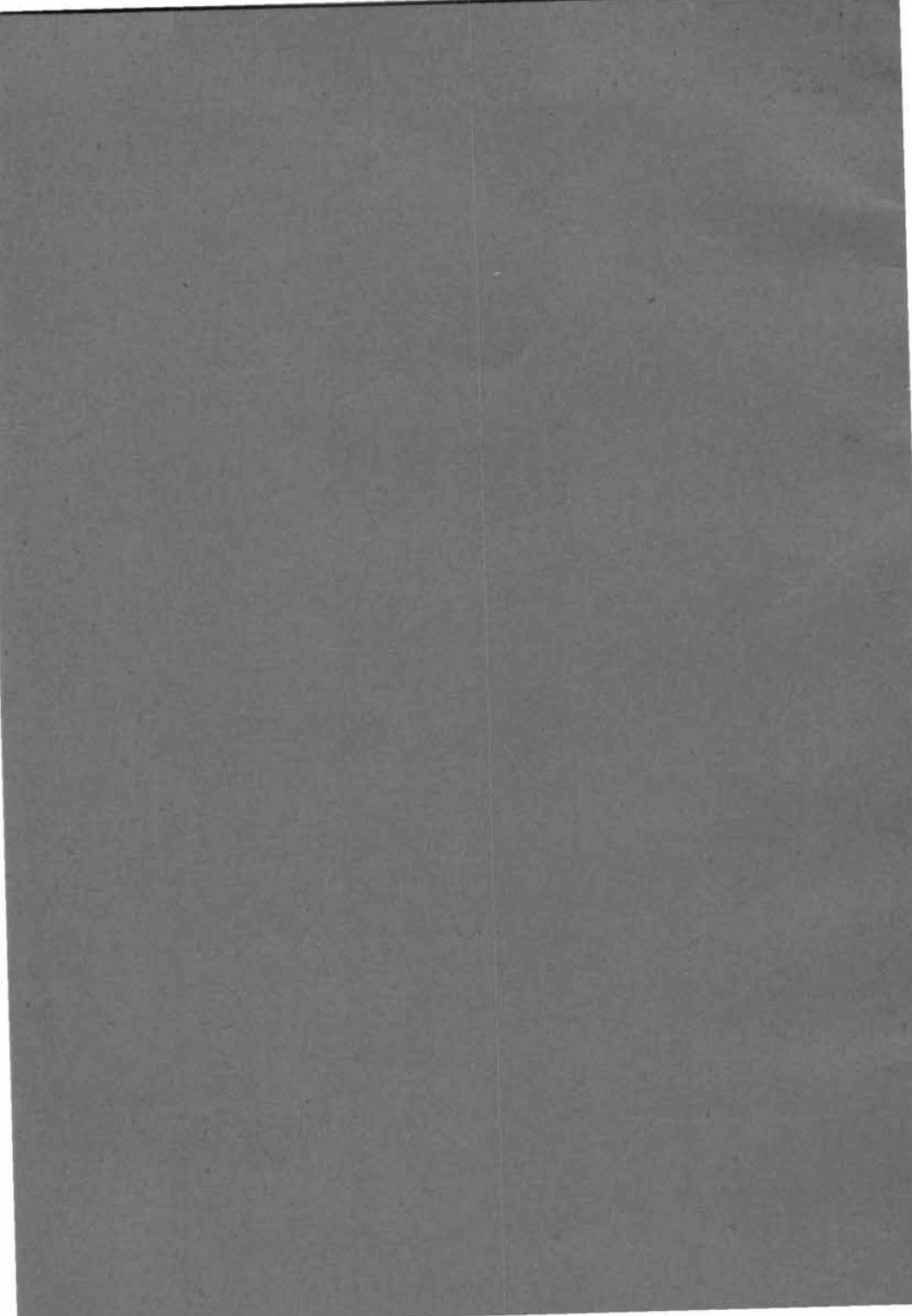
2. TRETTONDE DAGSTIDEN

En arbetsbok
vid bibelläsning

Sydney Linton

ANDLIG BEREDSKAP · BIRGER JARLSGATAN 81 V · STOCKHOLM

Pris 1 kr. inkl. oms.

FÖRORD

Denna »arbetsbok» vid bibelläsning följer vad textavtalet beträffar svenska kyrkans nya evangeliebok, där lektionarium A anvisar bibeltexter för den dagliga andaktsstunden. Den är inte avsedd såsom uppbyggelseläsning för erfarna kristna utan framför allt för nybörjare i det kristna livet och för andra, som inte är vana att läsa bibeln. Vikten har lagts på att inspirera till praktisk handling, inte därför att handlingen i sig själv leder till frälsning utan därför att den är en av förutsättningarna för tillväxten i det kristna livet.

Några inledande kommentarer till texten ger för varje dag en kort historisk bakgrund till det som läses och de fakta, man behöver för att bättre förstå innehållet. Meningen är att häftet skall vara en verklig arbetsbok vid bibelläsningen och därför har plats beretts för egna anteckningar. Sådana anteckningar i anslutning till det lästa kan ofta vara en hjälp till konkret tänkande och till att varje morgon föra något ur bibeln in i den dagliga livsföringen.

INNEHÅLL

		Sid.
Nyårsdagen	Luk. 2: 21	33
2/1	1 Joh. 3: 1—8	34
3/1	» 3: 9—11	35
4/1	» 3: 13—24	36
5/1	» 4: 7—16	37
Trettondedag	Matt. 2: 1—12	38
	M. Jes. 12: 1—6	39
	Ti. » 25: 6—9	40
	O. » 26: 1—9	41
	To. » 29: 17—23	42
	F. » 30: 19—26	43
	L. » 35: 1—10	44
Trettondedag 1.	M. Mark. 1: 1—11	45
	Ti. Luk. 4: 1—15	46
	O. » 4: 16—30	47
	To. » 5: 1—11	48
	F. » 5: 17—26	49
	L. » 5: 27—39	50
Trettondedag 2.	M. » 6: 1—11	51
	Ti. Mark. 3: 7—19	52
	O. Luk. 7: 1—17	53
	To. » 7: 18—35	54
	F. » 7: 36—50	55
	L. Mark. 3: 20—35	56
Trettondedag 3.	M. Luk. 8: 4—18	57
	Ti. Matt. 13: 24—43	58
	O. » 13: 44—58	59
	To. Luk. 8: 40—56	60
	F. Matt. 10: 1—15	61
	L. » 10: 16—23	62

Genom att omskåras den åttionde dagen blev det nyfödda judiska barnet upptaget i folket och inneslöts i förbundet mellan Gud och Hans folk, och därmed stod det under förpliktelsen att lyda lagen.

Namnet Jesus betyder »Gud (Jehova) är frälsning». På hebreiska är namnet Josua, vilket på grekiska blir Jesus.

Vad betydde detta på den tiden?

Hur kände Maria det, när hennes barn fick ett namn? Var hon i hemlighet litet stolt? Vilken ängel hade nämnt hans namn, och när (Luk. 1: 26 och 31)? Namnet var inte ovanligt på den tiden, men förstod Maria hur hennes son skulle göra skäl för sitt namn?

Vad betyder detta för oss i dag?

Jesus höll judarnas lag ända från början — har vi på samma sätt respekt för kyrkans lag och disciplin? Tar vi vårt förnamn som en gåva från Gud genom dopet, något som förpliktar oss att leva det kristna livet?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vilken förpliktelse bör jag uppfylla i dag? Har jag låtit bli att akta på något som hör till kyrkans ordning och disciplin? Hur skall jag ta det i akt i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Johannes skriver här om de båda tecken, som tyder på att vi känner Gud. Det första av dessa två är en moralisk förvandling av vårt liv: att vi renar oss och gör vad rättfärdigt är. Detta förstås icke av »världen», men det är ändå det som bevisar att vår kännedom om Gud är äkta, och att vi är Guds barn.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilken skillnad märkte då världen mellan de kristna och andra människor? På vilket sätt kände sig de kristna annorlunda än de andra? Vad menade de med ordet synd (vers 4)? Är synd mer än överträdelse av lagen? Vilken lag menas, Guds eller landets eller bådadera?

Vad betyder detta för oss i dag?

Kan vi med sanning säga i dag: Var och en som förbliver i honom, han syndar icke? Om inte, har Guds makt blivit mindre än på den tiden? Törs vi säga: Den som gör synd, han är av djävulen? Vågar vi tala och leva i en atmosfär där synd kallas svart och rättfärdighet vit? Eller suddar vi ut gränserna och räknar allt som grått?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vägrar jag till varje pris att göra något som skulle kunna kallas för synd? Undviker jag tillfällen till synd? Är jag vaken för djävulens frestelser för att kunna göra om intet hans gärningar?

Egna anteckningar:

Det andra tecknet, som visar att vi i sanning känner Gud och är hans barn är att vi älskar varandra. Hat i alla dess former är ett tecken på djävulens verksamhet hos oss.

Vad betydde detta på den tiden?

När de kristna läste Johannes brev, kände de då att vers 9 stämde med deras erfarenheter? Vittnar dessa ord om en stark tro hos Johannes och hos den tidens kristna? Älskade Johannes dem han skrev till? Hur tilltalar han dem i 2: 1, 2: 7, 2: 12, 2: 14, 2: 18, 2: 28?

Vad betyder detta för oss i dag?

Kan vers 9 tillämpas på de kristna i dag? Tog Johannes fel, eller är vår tro svag? Har de kristna i dag en kampinställning mot synd? Har djävulen lyckats smitta oss med en viss defaitism? Älskar vi varandra? Älskar vi alla i vår församling? Älskar vi andra samfund?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Tillåter jag mig någon kompromiss med synd, i handling eller inställning? För jag krig mot synd? Finns det några kristna jag icke kan säga att jag älskar? Vad har jag att göra i dag för att lära mig älska dem?

Egna anteckningar:

Vers 13 visar, att det redan då fanns ganska stort motstånd mot de kristna. Kärleken i vårt hjärta är tecknet på att vi är levande, och att det nya livet faktiskt lever i oss. Tanken i v. 18—22 är, att vi skall visa vår kärlek i gärningar. Dock söker vårt hjärta övertyga oss om att det räcker att älska med ord eller med tungan. Men då behöver vi övertala vårt hjärta inför Gud att offra det som Gud uppmanar oss till att offra och att visa vår kärlek i en gärning. Jämför samma tankegång i 5 Mos. 15: 7—10. »Bröderna» är benämningen på de kristna.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad kunde fresta de kristna att låta bli att älska a) de andra kristna — eller b) de utomstående icke-kristna? När det inte fanns någon sorts fattigvård, vad måste de fattiga då ha litat till? De fattiga kristna? De andra fattiga?

Vad betyder detta för oss i dag?

Hatar världen oss? I så fall, varför? I annat fall, varför inte? Älskar vi bröderna? Med ord och tunga? I gärning och sanning? Har vi frimodighet inför Gud? Svarade vi sant på dessa frågor? I vilken gärning visade vi kärlek i går?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Finns det någon »broder», som jag bör visa kärlek mot i dag? Vem? Hur skall det ske? Finns det någon, som jag hatar? Fruktar? Är likgiltig för?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Johannes kommer tillbaka till att det avgörande provet är, om vi älskar bröderna — de andra kristna. Om vi älskar dem, är det därför, att vi älskar Gud. Och om vi älskar Gud, är det därför, att vi är födda av honom. Då de var omgivna av alla andra tidens religioner, var det nödvändigt att hjälpa de kristna att förstå, att Guds uppenbarelse var äkta och inte bara en uppenbarelse bland många andra lika äkta, utan att det finns bara en Gud och att han har en enda Son och att denne är Jesus Kristus. Att detta är sant och äkta, visas då främst av frukterna, d. v. s. kärleken.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilka egenskaper kunde de andra religionerna *inte* framkalla, eftersom Johannes betonar, att dessa egenskaper just är frukterna av tron på Jesus Kristus? Hade de kristna då svårt att älska varandra?

Vad betyder detta för oss i dag?

Älskar vi varandra? Våra närmaste? Vår församling? Är »att älska» rätta namnet på vårt förhållande till dessa?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Om »att älska» är ett för starkt uttryck för mitt faktiska förhållande, vad har jag då att göra? Finns det något förhållande, som jag måste ta initiativet till att få rättat? Hur? Skulle jag älska mer, om jag bad mer? Eller handlade mer? I så fall, vill jag göra det i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

På Juldagen söktes Jesus av judar — av herdarna. Nu kommer för första gången människor från andra länder. Eftersom de hade tre slags gåvor, antas det, att det var tre personer. Och eftersom de hade dyrbara gåvor, att de var konungar. Det säges bara, att de var visa män, d. v. s. kunniga i Österns hemliga visdom, däribland kunskap om stjärnorna. Guld tyder på en kunglig krona, rökelse användes i Gudsdyrkan och myrra vid begravningar. För de vise männen måste dessa gåvor innebära, att de ansåg barnet vara en kung, en gud och en som skulle lida och dö.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför sökte de vise männen Jesus? Varför, sökte Herodes Jesus? Varför lät folket bli att söka honom? Varför föll de höga personerna ner och hyllade ett litet barn? Förstod de till fullo, vad de gjorde?

Vad betyder detta för oss i dag?

Händer det i dag, att hedningarna söker Jesus ivrigare än de kristna? Erkänns i dag Jesus som kung? Som gud? Som en smärtornas man?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Genom vilken handling i dag kan jag erkänna Jesus som min kung? Och som min Gud? Genom vilket offer kan jag bli ett med smärtornas man?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Den första avdelningen av profeten Jesajas bok avslutas här med två korta lovsånger, vilka emellertid knappast kan ha skrivits av profeten själv utan ha satts in här som citat från 2 Mos. 15: 2 och Psalm 105: 1. I den första sången, vers 1—2, sjunger diktaren i hela folkets namn en lovsång till Gud, för att Han har övergivit sin vrede och visat barmhärtighet. I den andra, v. 4—6, uppmanar diktaren folket att lovprisa Gud även utanför Israel bland de övriga folken.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför hade Gud varit vred på sitt folk? Varför hade folket känt fruktan? Bland vilka folk kunde Israel göra Guds gärningar kunniga? Vad för slags vatten fanns i frälsningens källor?

Vad betyder detta för oss i dag?

Hur visar Gud sin vrede i dag? Vad är Han vred på? Hur kan vi göra Guds gärningar kunniga bland folken? Vilka folk skall vi förkunna dem för? Vilka gärningar?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Har Gud rätt att vara vred på mig? I så fall, varför? Har Han blivit mig till frälsning? Hur och när? Vilka gärningar har Han gjort i mitt liv? För vem bör jag tala om dem i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Denna profetia härstammar från en tid flera århundraden efter Jesaja men har lagts in i Jesajas bok därför att författaren tar en del citat och uttryck från Jesaja. Många tankar är dock av mycket senare datum, t. ex. tanken om att döden skall avskaffas. Denna tanke ligger betydligt närmare den kristna tankegången och citeras i 1 Kor. 15: 54. Doket och täckelsen var höljen som användes vid sorg; men om Gud gör döden om intet, så kommer de inte längre att behövas.

Vad betydde detta på den tiden?

På vilket berg skulle Herren samla alla folk (v. 6, jfr Jes. 24: 23)? När folket hade varit i fångenskap och blivit undernärt, hur måste inte v. 6 ha klingat i deras öron? När de inte visste något om livet efter döden, fanns det då någon lindring för sorgen?

Vad betyder detta för oss i dag?

Kan Gud i dag ge mat till hungrande och undernärda folk? Hur och var? Kan Han använda oss på något sätt att verkställa detta? Hur? Kan Gud ge lindring i sorg? Är vi rädda för döden och sorgen?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Kan jag göra något i dag för hungrande människor? Vad i så fall? Kan jag göra något för sörjande människor? Vad? Vem kan jag glädja i dag?

Egna anteckningar:

Även detta kapitel skrevs långt senare än Jesaja. Den okände profeten som skrev det skriver för ett folk som vet vad landsflykt är. Å ena sidan uppmanar han folket att fullt och fast tro på Guds beskydd, å andra sidan är det tydligt att tiderna är så svåra, att alla frestas till misströstan. Någon annan berömd stad tycks (v. 5) nyligen ha hemsökts och förstörts. Dock lovar profeten att rättfärdigheten skall belönas och orättfärdigheten straffas.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför hade Juda folk en så fast förtröstan till sin stad? Blev de som bodde där ett rättfärdigt folk (Matt. 23: 37)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilket är lättare, att förtrösta på Herren i svåra tider eller i goda tider? Vad förtröstar vi på när allt går bra? Stämmer vers 7 med våra egna erfarenheter?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vad fordrar vers 2 av mig i dag? Är det som står i vers 9 sant, när det gäller mig? Sökte jag Gud bittida i dag? Hur skall det bli i morgon bittida?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Liksom texterna för de övriga dagarna i denna vecka tas dessa verser från någon okänd profet vars profetior har kommit in i Jesajas bok. Landet har tydligen utsatts för erövring och förödelse, och nu kommer profeten med ett löfte om naturens pånyttfödelse och välstånd för folket. Alla som lider skall få lindring för sina plågor, alla som söker Gud, skall finna Honom och även de ogudaktiga skall börja förstå. Sådana profetior som dessa väckte hos judarna hoppet om ett härlighetens rike, ett hopp som mognade längre fram till förväntan att Messias skulle komma.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad sorts land var Libanon (2 Kon. 19: 23 och 14: 9)? Hur måste de ha uppfattat vers 18 på den tiden när läkekonsten var utvecklade? Hur vet vi att detta löfte slog rot i folkets minne (Matt. 11: 5)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Var i världen av i dag skulle vi behöva en sådan naturens pånyttfödelse som beskrivs i vers 17? Var skulle vers 18 behöva förverkligas? Och vilka andra verser?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Väntar jag att Gud skall handla i världen? Står jag helt till hans förfogande för att möjliggöra detta? Hur kan jag i dag tillämpa vers 23? Vad är Herrens fruktan (Ordspråksboken 8: 13, Apostlagärningarna 9: 31)?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Dessa verser skrevs senare, vilket man förstår av att det framgår, att Juda i någon mån förlorat sitt oberoende. De äter redan »nödens bröd» och dricker »fångenskapens dryck». Landet är begränsat, och de saknar »vida ängar» och ordentlig föda åt boskapen. Avgudadyrkan förekommer fortfarande. Men trots allt tröstar profeten dem med hopp om räddning, som skall komma från Herren.

Vad betydde detta på den tiden?

Insåg folket, att det stod allvarligt till med det? Trodde människorna, att det var något farligt med deras vackra beläten? Trodde de, att den största faran var fienden, som hotade staden och ockuperade landet, eller att den var deras likgiltighet för Gud?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad är vi mest rädda för, yttre faror av militär eller annan art eller vårt eget ljumma förhållande till Gud? Varifrån kommer den största faran och den största olyckan? Är det något vi är tveksamma om men inte tycker är så farligt?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Hör Gud min röst i dag? Hörde han den i går (v. 19)? Hör jag hans röst (v. 21)? Är det något jag skall kasta ut i dag (v. 22) för att bättre kunna höra Herren och lyda honom?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Detta kapitel är tydligen skrivet långt efter Jesajas tid och efter Jerusalems erövring, eftersom det talar om att folket skall återvända dit. Profeten talar om den glädje folket då skall få erfaras, om hur en stor väg skall byggas, när de skall återvända genom öknen, och hur öknen skall blomma. Denna syn förverkligades aldrig bokstavligen, men profetens tro förverkligades i det att folket faktiskt återvände och Jerusalem återupbyggdes.

Vad betydde detta på den tiden?

Hur måste detta ha ljudit i öronen på ett folk, som gick i fruktan och sorg och försagdhet? Hur fick profeten en så djup insikt i sitt folks liv och en så djup kärlek till det?

Vad betyder detta för oss i dag?

Har vi i dag samma tro på Guds makt att klara upp en svår situation och rädda en värld, som går mot undergång? Har Gud ändrat sig sedan profetens tid, eller har vi en annan tro och en annan kärlek till våra medmänniskor än han?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Ber jag för mitt folk? Stärker jag de maktlösa? Är jag givande i folkets liv, eller tar jag bara kraft från andra? Vem kan jag stärka i dag? Eller vem kan jag hjälpa? Hur?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Markus skrev sin bok i Rom omkring år 65 som ett ögonvittnes skildring av Jesu liv. Det var det första evangeliet — både Matteus' och Lukas' böcker skrevs senare och grundade sig på Markus'. Markus skrev huvudsakligen för en romersk läsekrets, för romerska medborgare i alla delar av imperiet. Markus var lärjunge till Petrus och återger ofta Petri upplevelser.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad måste en romare ha tänkt, när han läste: »Detta är början till de goda nyheterna om Jesus som Messias och som Guds Son»? Förstod Johannes hela sanningen, när han döpte Jesus i Jordan? Lät Jesus döpa sig med »bättringens döpelse till syndernas förlåtelse» för egen räkning eller var det för att identifiera sig med människorna, som hörde på Johannes?

Vad betyder detta för oss i dag?

Jesus lät döpa sig som alla de botfärdiga hos Johannes — oegär vi någon särställning, när vi kommer till Gud med våra synder? Är vi villiga att börja det kristna livet med bättringen och syndernas förlåtelse, eller söker vi börja på ett stadium längre fram?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vad har jag att be Gud om förlåtelse för i dag? Vilken bättring behövs? Är jag villig till detta? Ber jag om dop med den helige Ande? Söker jag Guds gåvor av honom?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Endast Jesus själv kan ha berättat detta. Och han berättade det för att hjälpa sina lärjungar att förstå, hur djupt frestad han kunde vara. Frestelserna gäller 1) om han verkligen är Guds Son och 2) hur han i så fall skall använda sin makt. Djävulen frestar honom att tvivla på det första och missbruka den senare. Den första frestelsen gäller, om han vill använda makten som han nu får av Gud för att tillfredsställa sin egen och andras hunger; den andra, om han vill gå världens vägar för att vinna världen; den tredje, om han vill sätta Guds skyddande makt på prov för att tilltvinga sig folkets tro.

Vad betydde detta på den tiden?

Om Jesus hade använt sin makt för att bjuda stenar att bli bröd, skulle han då inte ha kunnat utspisa tusentals människor? Fanns det inte tusentals människor som behövde bröd? Hade det inte varit bra att få makten över alla riken i världen? Att vinna hela folket genom ett offentligt under i helgedomen? Varför gjorde Jesus det inte? Förlorade han inte mycket genom att avstå?

Vad betyder detta för oss i dag?

Om vi hade sådan makt, hur skulle vi använda den? Hur mycket makt har vi (Matt. 28: 18, Joh. 17: 18)? Genomskådar vi frestelser såsom Jesus gjorde det?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Hur frestar djävulen mig i dag? Hur kan jag vänta att han skall fresta mig? Vilket svar skall jag ge honom? Avvisar jag djävulen frimodigt?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jesus predikar här i sin fädernestad. Det var vanligt, att vilka som önskade fick yttra sig i synagogan. Nu säger Jesus lugnt och säkert, att profetiorna är uppfyllda i honom i dag. När man begär, att han skall uträtta underverk, påminner han om att varken Elias eller Elisa skickades till sina egna behövande utan rent av till utlänningar. Upprört över hans brist på lokalpatriotism och avundsjukt över hans framgångar på annat håll, kör folket ut honom.

Vad betydde detta på den tiden?

Forrades det mod av Jesus att stå upp bland sina barn-domsvänner, sina kunder på snickeriverkstaden och närmaste bekanta och säga detta? Var Jesus populär (v. 22) eller impopulär (v. 29)? Varför?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vill Gud »fullborda skriftens ord» i våra dagar? Vill han göra det i någon mån genom oss? Vågar vi tro detta, och vågar vi ta konsekvenserna?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vill Gud göra något bestämt genom mig i dag? I så fall vad? Är jag villig att göra det? Gäller min uppgift människor långt borta eller mina egna närmaste?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Genesarets sjö ligger 2½ mil nordost om Nasaret. På sjöns nordliga strand ligger samhället Kapernaum. Simon »Petrus» och hans bror Andreas ägde en fiskebåt. Jakob och Johannes, Sebedeus' söner, hade tydligen ett litet större företag med legodrängar. Jesus kände båda brödraparen från det tidigare sammanträffandet vid Jordan, och han utbildar dem tydligen till att bli hans lärjungar.

Vad betydde detta på den tiden?

Blev Simon glad, när Jesus avbröt hans arbete med näten och bad att få låna båten? Vad tänkte han sedan, när Jesus, som var snickare, blandade sig i hans fiskaryrke — och dessutom fick rätt?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tror vi, att Kristus förstår sig på modernt affärsliv? Tror vi, att han förstår sig på just vårt yrke? Tror vi, att han kan leda oss i saker, som inte är direkt religiösa?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Är jag beredd att låta honom ge mig direktiv i mitt yrkesarbete? Är jag beredd att följa honom, vare sig det gäller att vara yrkesarbetare under hans vägledning eller något helt annat, om han befäller? Vill jag, i båda fallen, vara människofiskare?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jesus gör här ett underverk, som oemotsägligt visar hans kraft inom både det andliga och det fysiska området. Därigenom tvingar han sina åhörare att taga ställning till honom — antingen kommer denna kraft från Gud eller från djävulen. Är den av Gud, så är även hans lära given av Gud. Om hans lära är riktig, då är han Guds utsände, och de måste göra bättring och förbereda sig för Guds Rike. Deputationer hade kommit från fariséerna och de laglärda i Galiléen, Judéen och Jerusalem, dels av personligt intresse, dels för att sedan kunna avlägga rapport.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför ville fariséerna inte, att Jesus skulle få förlåta synder? Varför ville de inte erkänna hans makt? Vad bevisade Jesus genom att bota den lame?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tror vi på Guds makt att förlåta synder i dag? Våra egna? Och andras? Vore det ett större eller ett mindre underverk att bota sjuka? Varför är vi ovilliga att tro på Guds obegränsade makt i dag?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Av vilket underverk är jag mest i behov, att botas andligen eller fysiskt? Tror jag att Guds makt är lika stor i mitt eget liv under de närmaste 24 timmarna som den var för 2 000 år sedan? Är jag villig att be om den? Och att taga emot den?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Publikanerna tog upp tull åt ockupationsmakten eller åt regenterna, som tillsatts av den. Jesus sätter sig i förbindelse med denna viktiga men illa omtyckta ämbetsmannagrupp genom att helt vinna en av dem. Levi anses vara samma person som Matteus. »Syndarna», som blev bjudna, är antagligen judar, som inte brukade gå i synagogan. Man märker här den växande oppositionen mot Jesus och hur friskt och skickligt han möter och avväpnar den.

Vad betydde detta på den tiden?

Var det klokt av Jesus att ta en illa omtyckt publikan med bland lärjungarna? Tog han tillräcklig hänsyn till den tidens konvention, när han gick i sådant sällskap och inte heller höll fastan? Var det sant, att han inte kom för att kalla rättfärdiga?

Vad betyder detta för oss i dag?

Kallar Jesus de rättfärdiga i dag? Vad menas med »rättfärdiga»? Söker kyrkan upp »syndare» i dag? I vilken miljö, kyrkans eller deras egen? Vad är det som i dag motsvarar ett Levi gästabud?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Finns det någon »utomstående», som jag bör söka upp i dag? Har jag ett budskap till denna människa? Har jag riktig kärlek?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Det var enligt lagen tillåtet för en resande att i förbigående plocka åt sig litet vindruvor eller ax, även på sabbaten. Där- emot fick intet arbete utföras inom jordbruket, inte ens i den brådaste skördetiden. Nu påstod man, att det var en sorts skördearbete att plocka ax och därför förbjudet. Jesus visar den verkliga meningen med sabbaten och att det är viktigare att utföra meningen med den än förordningarna kring den.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför var fariséerna så måna om att Jesu lärjungar skulle hålla sabbaten? Betydde Jesu svar, att han menade, att det inte var särskilt viktigt att hålla den? Hur höll Jesus själv sabbaten (Luk. 4:16)? Varför blev fariséerna såsom ursinniga? Vilde de inte, att mannen skulle botas?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilken inställning har vi till söndagen? Har vi några syn- punkter, som inte tar hänsyn till Guds mening med den? Eller tar vi inte tillräcklig hänsyn till den? Firar vi söndagen, som Jesus firade sabbaten?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Använde jag söndagen i går så, som Gud hade velat? Hur bör jag använda nästa söndag? Har jag beträffande andra frå- gor synpunkter, som inte tar hänsyn till Guds mening? Vad måste ändras?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Liksom inledningen till Markus evangelium slutar med Faderns vittnesbörd om att Jesus är hans son (Mark. 1: 11), så avslutas den första avdelningen här (3: 11) med de orene andarnas vittnesbörd. Återstoden av evangeliet visar, hur även människor kom fram till samma sanning. Den första delen av Jesu verksamhet har nu avslutats; han har förkunnat sitt budskap och bevisat sin makt. Folket lyssnar ännu gärna, men de religiösa ledarna har redan beslutat sig och organiserar sitt motstånd. Nu, i v. 13, börjar andra delen av Jesu verksamhet, där han omorganiserar det hela genom tolv utvalda lärjungar.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför drar sig Jesus nu, när han utåt synes lyckas som bäst med folkmassorna, undan till berget och slår om till en helt ny strategi? Simon Ivraren var en utpräglad nationalist, Matteus var tjänsteman åt ockupationsmakten. Varför utvalde Jesus dessa båda bittra motståndare?

Vad betyder detta för oss i dag?

När skall kristendomen förkunnas av en enda, och när skall den förkunnas av ett arbetslag? Skall de kristna arbetslagen bestå av människor, som passar ihop?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Med vilka människor bör jag samarbeta i dag för att ge vidare Guds goda nyheter? Finns det kristna människor, som jag har svårt att tycka om, andra typer, andra riktningar? Bör jag samarbeta just med dessa? Med vem i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Hövitsmannen var underbefäl i kung Herodes Antipas armé. Han var antagligen född i Palestina, dock icke jude. Han visste, vilka svårigheter det innebar för en jude att besöka en icke-jude och spar därför Jesus den konflikt med judarna, som skulle ha kunnat uppstå. Han vet, att hans egen auktoritet inför soldaterna beror på hans lojalitet mot hans överordnade, och förstår, att Jesus står i motsvarande förhållande till sin fader.

Jesus rörde vid bären, vilket icke var tillåtet av lagen, men Jesus tar inte hänsyn till den ceremoniella renligheten i detta fall. — Dessa båda berättelser förbereder morgondagens text-läsning.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför trodde underofficeren, att den judiska predikanten kunde göra något för hans tjänare? Varför kunde Jesus förmedla sådan makt från sin fader?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tror vi på Guds oinskränkta makt såsom hövitsmannen trodde? Finns det något inom oss, som inskränker Guds makt?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Finns det något hos mig, som inskränker min tro på Gud? Vill jag lämna mig helt åt honom, för att hans makt skall verka i mig och genom mig? Vill han, att jag skall göra något bestämt för detta i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Johannes sitter fängslad av konung Herodes och börjar i sin ensamhet tveka om Jesus var den Messias han hade väntat, den som skulle döpa med helig Ande och med eld och döma hela jorden. Han skickar därför några lärjungar till Jesus. Det är tydligen vid nyårstid, ty då lästes som text Jesaja 61, vilket både Johannes och Jesus hade i tankarna. Jesus svarar inte Johannes direkt utan påpekar, att Jesaja 61 faktiskt går i uppfyllelse. Han erkänner Johannes som den störste bland människor men påpekar på samma gång, att det finns något större än Johannes storhet — det att vara med i Guds rike.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad väntade Johannes av Jesus? Hade han inte rätt att vara besviken? Var Jesus besviken på Johannes? Fanns det en viss konkurrens dem emellan — åtminstone bland deras åhörare?

Vad betyder detta för oss i dag?

Har vi felaktiga föreställningar om vad Jesus bör göra i världen i dag? Väntar vi, att han skall ta bort kriget från mänskligheten utan att röra vid vår egen själviskhet? Väntar vi för mycket av Gud i dag? Väntar vi för litet?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vad väntar jag av Gud i dag? Håller Gud på att uppfylla det?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Lukas talar gärna om de många gånger farisээр bjöd Jesus hem till sig. Kvinnan hade antagligen hört Jesus predika och då fått förlåtelse för sina synder. Hon drevs nu till Jesus av tacksamhet och kärlek. Vid måltiderna på den tiden satt man inte till bords på en stol, utan bordet var bara ett par decimeter över golvet, och man låg intill det på en madrass eller på kuddar, stödd på vänstra armbågen. Fötterna var därför lätt åtkomliga för någon, som gick bakom gästerna.

Vad betydde detta på den tiden?

Jesus prisar kvinnans kärleksgärningar. Kunde det tänkas att fariséen Simon älskade honom lika mycket utan att visa det i gärningar? Eller inte? Kvinnan hade fått mycket förlåtet; hade fariséen litet att få förlåtelse för?

Vad betyder detta för oss i dag?

Är det möjligt att få litet förlåtet, när man har mycket att få förlåtelse för? Vågar vi visa vår kärlek till Gud så offentligt som denna kvinna? Om inte, vad kan det bero på?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

När visade jag sist kärlek till Gud genom en gärning? Kan jag klart och konkret tala om vad jag fått förlåtelse för? Eller vet jag inte precis? Finns det någon brist på kärlek till Gud hos mig, som sammanhänger med brist på förlåtelse?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Att häda den helige Ande är att säga, att det som man innerst inne vet är gott, inte är den helige Andes inspiration. Att kalla gott för ont och ont för gott, när man vet, att det inte är så, det är det enda oförlåtliga. Så länge man med vilja vänder upp och ner på moralisk sanning, så länge stänger man sig ute från Guds förlåtelse. Hans moder och hans »bröder», d. v. s. släktingar, kom för att ta vara på honom, därför att man menade, att han var från sina sinnen. På originalspråket står det inte, att de själva trodde, att han var från sina sinnen, utan att ryktet sade så.

Vad betydde detta på den tiden?

När Jesus gjorde så mycket gott, botade och hjälpte människor, varför påstod fariséerna då, att han var galen? När de tvingades erkänna, att han var antingen skickad av Gud eller inspirerad av djävulen, varför valde de då det andra alternativet?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tillskriver vi de människor vi inte tycker om, dåliga motiv? Vrider vi på sanningen för att slippa ändra oss själva? Erkänner vi oförbehållsamt det goda hos andra människor och folk?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Har jag gjort orätt mot någon genom att vägra erkänna det goda hos honom? I så fall, vem? Erkänner jag det nu oförbehållsamt? Hur kan jag gottgöra det?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Här kommer vi till liknelser, som behöver förklaring, för att man skall kunna förstå den andliga innebörden. Jesus stod antagligen ute på åkern, medan han talade, och pekade på de olika saker han nämnde. Jesu liknelser brukar ha en bestämd punkt, som de illustrerar. Här är tanken, att all säden från början är bra, men att växten beror på den olika jordmånen.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför sade inte Jesus enkelt och klart, vad han hade på hjärtat, så att de kunde förstå honom utan att anstränga hjärnan eller fantasien? Ville han, att de skulle »intet förstå» (v. 10)? Betydde liknelsen mer eller mindre för dem som förstod, därför att de hade fått lov att tänka själva?

Vad betyder detta för oss i dag?

Anstränger vi oss för att förstå andlig sanning, eller väntar vi, att allting skall läggas fram i lättsmält form? Vilka bland våra bekanta motsvarar de fyra slagen jord? Kan vi nämna åtminstone någon av varje sort?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vilken sort tillhör jag? Är det så säkert, att jag är den goda jorden? Bär jag hundrafaldig frukt? Eller klenare skörd? Bär jag frukt alls? Vad behöver hända med mig för att jag skall kunna vara god jord och bära mångfaldig frukt?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ingen annan liknelse i evangelierna är så i detalj utarbetad som denna. Det framgår inte klart, om den syftar på förekomsten av det onda i världen eller inom själva kyrkan. Detta sista var inte aktuellt, då Jesus talade, men det kan hända, att han ville lära sina lärjungar, hur de sedan skulle behandla de onda inom församlingarna. I varje fall måste liknelsen ha hjälpt lärjungarna att förstå den svåra situationen, då längre fram ondskan visade sig bland dem.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilka tänkte lärjungarna på, när Jesus talade om ogräset i åkern? Brukade lärjungarna vara otåliga i svårigheter (Luk. 9: 53—55)? Är det troligt, att de hade frågat Jesus, varför det finns ondska, eftersom Gud är god och själv har skapat världen? Är Jesu svar en tillfredsställande lösning?

Vad betyder detta för oss i dag?

Förstår vi, varför ondskan förekommer i världen? Inom kyrkan? Inom oss själva? Behöver vi förstå, eller räcker det, bara vi kämpar emot den? Vill Jesus, att vi skall lämna »ogräset» i fred utan att ens försöka förvandla dessa människor? Vem drar nytta av att vi dömer andra som onda eller är otåliga mot dem?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Är jag otålig och dömande mot någon annan? Vill jag helt släppa denna attityd fr. o. m. nu? Vill jag verka för att vinna dessa människor fr. o. m. i dag? Vill jag bekämpa ogräset inom mig själv? Vad har jag att göra härvidlag i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

I den första liknelsen hittar mannen skatten utan att han sökt den; i den andra söker någon efter pärlor. Dessa båda representerar två sorters människor även i det andliga livet. Lärjungarna började förstå liknelserna utan förklaringar. Därför att dessa berättelser var lätta att komma ihåg, mindes de dem även senare; när bilden fäst sig i tankarna, förstod de djupet i vad den lärde. Jesu »bröder» var antagligen »halvbröder», söner till Josef och hans tidigare hustru. Som äldre bröder var de litet kritiska emot Jesus (Mark. 3: 21, 31). Matteus skriver här om »timmermannens son», fast han vet, att Jesus inte var det bokstavligen. Att Maria var jungfru, även efter Jesu födelse, kan varken bevisas eller motbevisas, men det är en tradition, äldre än många andra förklaringar.

Vad betydde detta på den tiden?

Var Jesu mening med dessa liknelser, att lärjungarna skulle komma ihåg dem, även om de att börja med inte förstod dem så djupt? Om han hade undervisat dem teoretiskt, hade de då förstått och kommit ihåg?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad minns vi bättre, predikningar eller historier? När vi vill ge bort till andra, vad vi fått av Gud, förmanar vi dem då, eller berättar vi för dem?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vem söker jag vinna just nu? Berättar jag på ett sätt, som han kan minnas och förstå? Behöver jag tänka djupare för andra — såsom Jesus tänkte? Är inte även detta att be för andra?

Egna anteckningar:

Större synagogor hade flera föreståndare — på samma sätt som en större församling nu har flera präster. Här tycks Jairus vara ensam föreståndare. Det var antagligen denna synagoga, som Jesus och hans lärjungar brukade besöka i Kapernaum. Lukas, som är läkare, ändrar några detaljer i denna historia, när han tar den från Markus 5: 21—43. Men båda lämnar intrycket, att kraften, som botade, utgick från Jesu kläder, utan att hans vilja var i verksamhet. Redan vid denna tid börjar Jesus träna tre av de tolv intimare än de andra.

Vad betydde detta på den tiden?

När tusentals människor trängdes kring Jesus för att höra honom, varför tog han sig då tid att bota dessa relativt obetydliga människor? Hade det inte varit bättre att hålla på för fullt med predikandet? Varför botar han kvinnan offentligt men vill ha endast de närmaste med sig när han botar flickan.

Vad betyder detta för oss i dag?

Räknar vi det som viktigare att hålla en predikan för tusentals människor än att bota en enskild människa? Offrar vi proportionsvis lika mycket tid, omsorg och förbön på enskilda människor, som Jesus gjorde?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

At vilken enskild människa bör jag ägna tid och förbön i dag? Vad är det yttersta Gud skulle kunna göra för henne, genom eller utan mig?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jesus har själv ännu inte börjat predika för icke-judar och vill inte, att hans lärjungar i förtid skall gå utanför Israels folk. Först i Matt. 28: 19 sänder han dem ut till alla folk. Han utrustar dem med makt att bota och med myndighet att predika. Men de skall ha mindre persedlar med sig än den fattigaste resande. De skall dock inte komma som tiggare, som ber om mat och logi, utan som Guds utsände, som söker något hus värdigt att ta emot dem. Deras hälsning för med sig en välsignelse, som inte går ut i tomma luften utan måste hamna antingen hos värdfolket, om de är värdiga, eller återvända till den som gav hälsningen.

Vad betydde detta på den tiden?

Hur måste lärjungarna ha känt det att anförtros sådan makt? Var de rädda för det? Missbrukade de den? Brukade de den till maximum? Var det inte farligt att ge dem sådan makt?

Vad betyder detta för oss i dag?

Ger Gud oss sådan makt i dag, eller mindre? Är vi villiga att ta emot makt, om han anförtrot den åt oss? Hindrar vi Gud genom att inte vilja eller inte våga ta emot den?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vågar jag personligen ta emot Guds makt och auktoritet i dag? Behöver jag renas för att kunna ta emot den? Ställer jag mig helt till hans förfogande som kanal för hans makt, hur han än vill utnyttja mig?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Vår Herre skickar ut lärjungarna med myndighet: »Se, jag sänder eder åstad...» Deras vapen skall vara uppriktighet och renhet och visdom. Att vara menlös innebär inte tankelättja eller dumhet. Tvärtom uppmanar Jesus dem att vara visa, såsom han var vis. Han själv var djärv och skicklig i att bemöta sina fienders angrepp och undkomma dem. Vi räknar få som ointelligenta djur, men Jesus visar oss såväl i sina ord som genom sitt exempel, att han vill, att vi skall vara kloka.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför varnade Jesus sina lärjungar för människor? Var detta att visa förtroende? Varför skulle de dragas inför domstolar? Vad hade de gjort, som var olagligt? Varför skulle de bli hatade, t. o. m. av sina egna familjer? Hade de förtjänt att hatas? Varför hatades de då?

Vad betyder detta för oss i dag?

Går de kristna åstad i dag som får mitt in ibland ulvar? Eller stannar de i fårahuset? Är de kristna i dag kloka såsom ormar? Är det alltid ett gott betyg för de kristna, att förföljelse uteblir? Tänker vi tillräckligt skarpt för att kunna förstå Guds strategi i världen i dag?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Till vem sänder Gud mig åstad i dag? I vilket avseende behöver jag vara klok som en orm i dag? Eller menlös som en duva? Behöver jag vittna modigt för någon i dag? Är jag rädd för »ulvar» och låter därför bli att gå åstad? Är jag rädd för motstånd bland mina allra närmaste?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

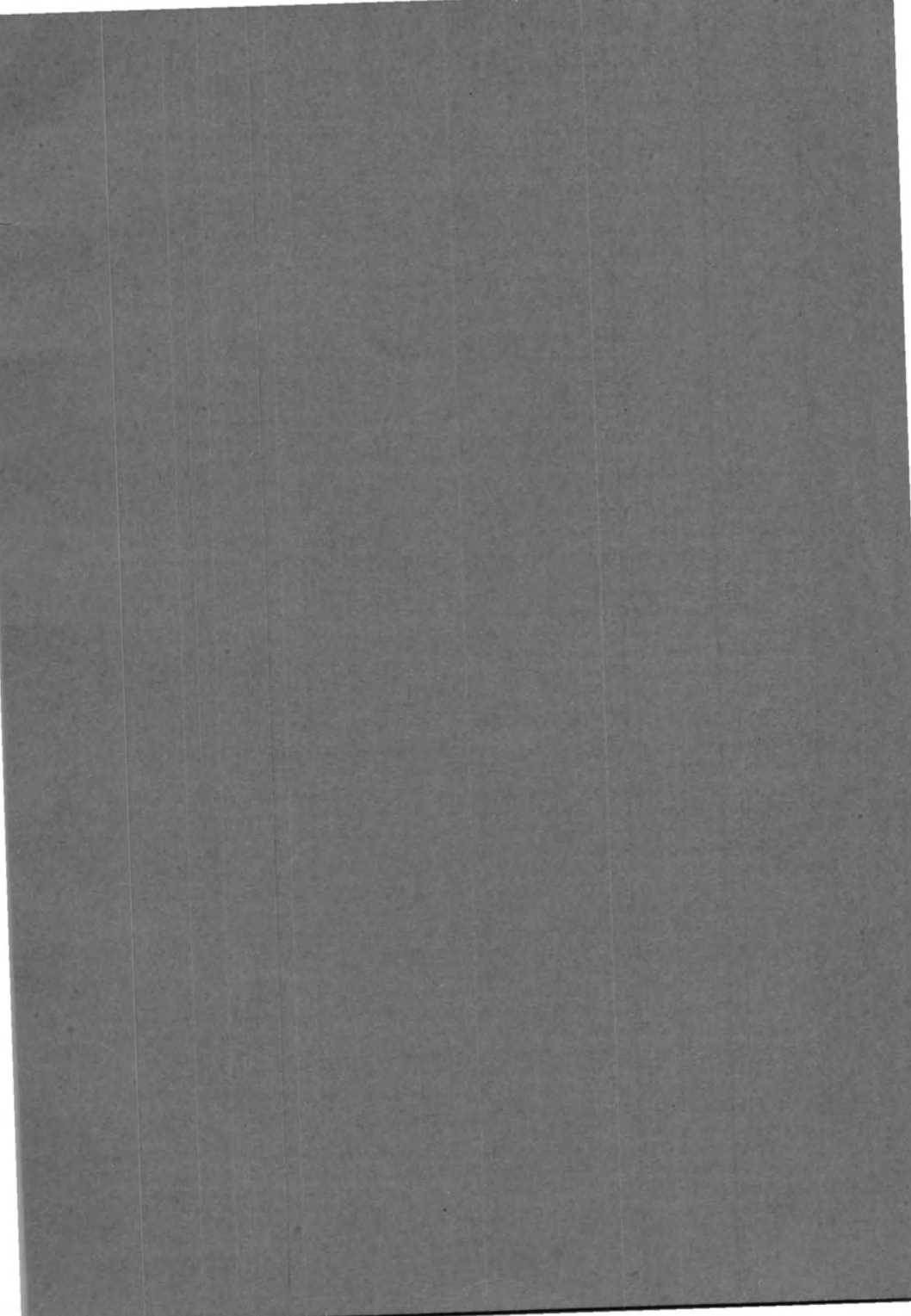
.....

.....

.....

.....

.....

ETT SÄTT ATT LÄSA BIBELN

A. Förberedelse:

- 1) Läs stycket. Läs det med friska och nyfikna ögon, som om det vore första gången du ser det.
- 2) Be om den helige Ande. »Herre, låt din helige Ande nu leda mina tankar, så att jag får se den sanning och fatta det beslut, som du vill.»

B. Frågorna:

1. Vad betydde detta på den tiden?

Tänk dig sakligt in i situationen. Koppla av all tanke på nuvarande förhållanden. Använd din fantasi, för att se hur det händer. Tänk på färgerna, på väderleken, på klockslaget. Var nyfiken. Iakttag noggrant. Fråga dig själv och var exakt:

Vem? Vem var närvarande? Vilka andra? Var de ensamma?
Vad? Vad gjorde de? Vad sade de? Vad tänkte de?
Varför? Varför hände detta? Varför skrevs det i boken?
Hur? Hur gick det till? Hur skulle du ha väntat att det gick?
Var? Var hände detta? Vilken betydelse har platsen?
När? När hände det? Hur dags? Vad hände strax före och efter?
På vad sätt? Vilka andra förhållanden har betydelse?

2. Vad betyder detta för oss i dag?

Tillämpa berättelsernas kärnpunkt på nuvarande förhållanden, i världen, i folket, på arbetsplatsen, i hemmet, hos dig själv. Tänk ärligt och radikalt:

Vad lär oss detta?
Vad innebär det för vår tid?
Vad har jag att göra i samband med detta?
Vilket konkret steg fordrar det?
Är mina motiv för detta de riktiga?
Vilka är dessa motiv?
Vad måste jag undvika?

3. Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Det som du upptäckte med din fantasi i första delen, och tillämpade med ditt tänkande i andra delen, ska du nu besluta med din vilja. Låt Gud visa vilket konkret steg du ska utföra i dag, för att föra detta stycke ur bibeln in i din livsföring.

Lägg fram detta beslut uttryckligen för Gud i form av ett löfte. Ge dig själv oförbehållsamt till Gud för denna uppgift, för den förvandling av dig själv, som den kräver, för den hjälp, som du behöver. Ge uttryck åt din kärlek till Gud, din vilja att lyda honom in i det minsta. Låt Gud tränga in i dig och du i honom.

C. Avslutningen:

Förbliv i bön och stillhet, i umgänge med Gud, utan jäkt. Tacka honom djupt och innerligt. Skriv upp det beslut, som du fattat, och kontrollera i kväll om du har utfört det!

Man använder 10—30 minuter på detta. Var icke bunden av schemat, men låt det hjälpa dig till ett hela din personlighets umgänge med Gud, känslornas, förnuftets, viljans.

Den tredje delen är den viktigaste — och svåraste. Ta mest tid till den. Låt beslutet du fattar vara konkret, även om det inte står i nära samband med ämnet. Låt inte din bibelläsning stanna vid fromma tankar utan föra fram till handling.

F. P. Nordin

FÖR VARDAGEN

3. SEPTUAGESIMA

**En arbetsbok
vid bibelläsning**

Sydney Linton

ANDLIG BEREDSKAP · BIRGER JARLSGATAN 81 V · STOCKHOLM

Pris 1 kr. inkl. oms.

Tier
reinner Naeslias
den 26/3 1946
Gurstat

Peter-Olaf Berg
-66

FÖRORD

Denna »arbetsbok» vid bibelläsning följer vad textavtalet beträffar svenska kyrkans nya evangeliebok, där lektionarium A anvisar bibeltexter för den dagliga andaktsstunden. Den är inte avsedd såsom uppbyggelseläsning för erfarna kristna utan framför allt för nybörjare i det kristna livet och för andra, som inte är vana att läsa bibeln. Vikten har lagts på att inspirera till praktisk handling, inte därför att handlingen i sig själv leder till frälsning utan därför att den är en av förutsättningarna för tillväxten i det kristna livet.

Några inledande kommentarer till texten ger för varje dag en kort historisk bakgrund till det som läses och de fakta, man behöver för att bättre förstå innehållet. Meningen är att häftet skall vara en verklig arbetsbok vid bibelläsningen och därför har plats beretts för egna anteckningar. Sådana anteckningar i anslutning till det lästa kan ofta vara en hjälp till konkret tänkande och till att varje morgon föra något ur bibeln in i den dagliga livsföringen.

INNEHÅLL

		Sid.
Septuagesima	M. Mark, 8: 27— 9: 1	75
	Ti. » 9: 2—13	76
	O. » 9: 14—27	77
	To. » 9: 28—37	78
	F. » 9: 38—50	79
	L. Luk. 9: 51—62	80
Sexagesima	M. » 10: 1—12	81
	Ti. » 10: 13—24	82
	O. » 10: 25—42	83
	To. » 11: 1—13	84
	F. » 11: 27—36	85
	L. » 11: 37—54	86
Fastelags-	M. » 12: 1—12	87
	Ti. » 12: 13—21	88
	O. » 12: 35—48	89
	To. » 12: 49—59	90
	F. » 13: 1— 9	91
	L. » 13: 22—35	92
Fastan 1	M. » 14: 1—11	93
	Ti. » 14: 12—24	94
	O. » 14: 25—35	95
	To. » 15: 1—10	96
	F. » 15: 11—32	97
	L. » 16: 1—15	98
Fastan 2	M. » 16: 19—31	99
	Ti. » 17: 1—19	100
	O. » 17: 20—37	101
	To. » 18: 1—14	102
	F. » 18: 15—30	103
	L. » 18: 31—43	104

Markus har skrivit sitt evangelium »om Jesus som Messias och som Guds Son», Mark. 1: 1. Här vid vers 30 avslutas första hälften, då Petrus bryter igenom till insikt om att Jesus är Messias. Andra hälften, från v. 31 till evangeliets slut, berättar om den växande insikten att han även är Guds son. Cesarea Filippi ligger 4 mil norr om sjön, öster om Jordan och i Filippus' rike. Jesus undviker alltså Herodes' område. Fastän Petrus har förstått sanningen om Jesus, vill Jesus ingalunda, att den skall komma fram till folket än. Tvärtom, genom att offentligt tala strängt till honom, nedslår han aposteln iver till rätta proportioner. Liksom alla andra fel, som Petrus begick, återges även detta ursprungligen i Markus evangelium, vilket Petrus själv dikterade för Markus — han bekänner öppet sina egna fel.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför talade inte Jesus själv om för lärjungarna och folket, att han var Messias och Guds Son? Varför lät han dem själva upptäcka det gradvis? Varför fick inte Petrus offentliggöra de goda nyheterna genast?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad betyder det för oss, att Jesus är Messias? Har det någon konkret betydelse för oss? Har vi ännu inte fattat, vad Petrus fattade? Väntar vi enbart glädje av det kristna livet, eller går vi såsom med »ett rep kring halsen» (v. 34)?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vad innebär det för mig i dag, att Jesus är Messias? Hur skall jag i dag kunna försaka mig själv och ta mitt kors på mig? Vilken konkret handling fordras?

Egna anteckningar:

Vid denna tidpunkt lästes i synagogerna 2 Mos. 24 om hur Moses gick upp på berget med Aron, Nadab och Abihu för att bedja. Jesus gick antagligen upp på berget Hermon, nordost om Cesarea Filippi, inte långt från Damaskus. »Förvandling» gäller en mycket djupare förvandling än bara av utseendet, det gäller hela personligheten. Liksom dopet var invigningen till Jesu offentliga verksamhet, så är denna förklaring en invigning till det som skulle komma.

Vad betydde detta på den tiden?

Skulle lärjungarna en vecka tidigare ha vågat jämställa Jesus med den store ledaren Moses och den store profeten Elias? Måste det inte ha skakat dem att se Jesus tillsammans med dessa två mäktiga gestalter? Hur måste de ha tolkat rösten ur skyn? Hur gick det att förena vad de hade hört och sett med orden om att Människosonen skulle dö?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad bör vara de praktiska konsekvenserna av att vi förstår, vem Jesus är? Räknar vi Jesus som en större eller mindre personlighet än de stora folkledarna i vår tid? Men vilka tar vi största hänsynen till?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Tar jag tid med Jesus allena för att förstå, vem han egentligen är? Hur kan jag förstå det djupare i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Folket och de skriftlärde diskuterade med de nio lärjungarna, varför det inte gick att bota den unge mannen. De skriftlärde var inte fientligt inställda utan var där med mannen ungefär som församlingsprästen i vår tid kunde ha följt med. I v. 19 är Jesus otålig mot de nio lärjungarna, vilkas brist på tro och bön bryter så starkt mot upplevelsen på förklaringsberget.

Vad betydde detta på den tiden?

Skämdes lärjungarna för att de inte kunde bota den sjuke, eller tänkte de, att det var helt naturligt? Var det för mycket begärt, att Jesus väntade det av dem? Stod någon makt till hans förfogande, som inte lärjungarna hade tillgång till?

Vad betyder detta för oss i dag?

Utnyttjar vi de kraftresurser Gud ger oss? Om vi bad mer och trodde mer, skulle Gud då kunna göra mer genom oss? Vad är orsaken till vår otro?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vad bör jag be om i dag? Tror jag därvid på Gud och hans makt? Vad kommer min tro att svikta? Anser jag det som synd, och ber jag Gud om förlåtelse för det?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Här läser vi om Jesus och hans lärjungar, när de var allena. De gör en sista resa genom sin hemtrakt, som låg inom Herodes Antipas' furstendöme. Det var på grund av den fara, som hotade från honom, som det sägs, att Jesus »ville icke att någon skulle få veta det». Samtalsämnet i v. 33—34 kan ha varit en tävlan om vilken som skulle kunna göra den största insatsen i arbetet för att föra in Guds Rike. Men Jesus visar dem, att de siktar åt fel håll, att det gäller att vara allas tjänare.

Vad betydde detta på den tiden?

Var det inte nedslående för Jesus, att hans lärjungar nu, när det var så kort tid kvar, fortfarande var så omogna, så oförstående? Visar han något tecken till besvikelse? Hur tar han dem? Fattar de nu? Hur kunde de annars ha kommit ihåg detta och skrivit om det här i evangeliet?

Vad betyder detta för oss i dag?

Visar vi tålmod, när människor inte förstår, inte fattar? Sätter vi oss in i deras ställning och undervisar dem och illustrerar utifrån deras synpunkt, så klart och enkelt, att de fattar och förstår och kommer i håg efteråt?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Är jag otålig mot någon? Är jag besviken på någon? Vill jag i dag övervinna detta och i dag ta mått och steg för att hjälpa den människan? Ser jag hennes behov från hennes egen synpunkt? Hur skall jag då hjälpa henne?

Egna anteckningar:

Här uppträder Johannes som en »tordönsman» (se 3:17). Jesus kan nu tala fritt om sig själv som Kristus, Messias (v. 41), därför att lärjungarna nu klart inser att han är det. Gehenna — Hinnoms dal, sydväst om Jerusalem, var den plats, där avfall brändes — men namnet användes ofta som benämning på platsen för straff efter döden.

Vad betydde detta på den tiden?

Jesus tränar lärjungarna privat genom dessa samtal; hurudana vill han, att de skall vara? Vad menade han med salt — rent konkret? Hade de salt i sig?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad betyder »salt» bland de kristna i dag? Är salt en utmärkande sak för de kristna? Eller liknar vi mera socker? Ville Jesus, att vi skulle vara världens socker? Kan de kristna »smaksätta» sin omgivning? »Smaksätter» vi varann?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Har jag »salt»? Vis-å-vis mig själv? Vis-å-vis mina kristna kamrater? Vis-å-vis min omgivning? Vad behöver hända i mig i dag? Och genom mig bland mina kamrater och i min omgivning?

Egna anteckningar:

Samariterna, som var ett folk besläktat med judarna, erkändes inte av dessa som ett brödrafolk. De var därför rätt bittra emot dem, vilket kommer till uttryck i denna historia. Ännu en gång visar Jakob och Johannes sig som tordönsmän. De brinner av iver att vedergälla en sådan orätt mot sin mästare. »Människosonen» är en titel, som framhåller Jesu unika förhållande till Gud och hans särställning som mänsklighetens representant.

Vad betydde detta på den tiden?

Jesus kommer här med en stramare linje; vad framkallar detta? Hade Jesus något principiellt emot att man skulle sköta om en gammal far och ta avsked av familjen? Varför intar han denna ställning nu? Räknade han samariternas avvissande hållning som en personlig förolämpning?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tar vi för lätt på vår kallelse att följa Jesus utan att märka tidens skärpta krav? Vilka förpliktelser, i sig själva riktiga, uppfyller vi förr, än vi lyder Gud? Tar vi illa upp, när andra människors förutfattade meningar går ut över oss?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Lyder jag Gud, när det passar mig? Eller räknar jag omedelbar lydnad som en självklar sak? Hur gjorde jag i går? Vad skall jag göra i dag? Har jag känt mig förolämpad av någon? Varför är jag sårbar? Hur skulle Kristus ha reagerat i mitt ställe? Vad har jag att göra i dag för att klara upp det?

Egna anteckningar:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

De sjuttiotvå, som Herren utsåg, hade inte någon officiell ställning efter Jesu död, såsom de tolv. Men några utöver de tolv räknades tillhöra Jesu omedelbara krets, och dessa måste nog ha funnits bland de sjuttiotvå. — De får samma order, som, enligt Matteus, de tolv fick. Den frid de skall bära med sig och önska de människor de kommer till, är något verkligt, som antingen måste mottagas av det hus de kommer till eller också vända tillbaka. Den kan alltså inte bara hamna någonstans i tomma luften.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilket behov inom folket tvingade Jesus att förordna de sjuttiotvå? Vari bestod deras uppgift i varje stad? Vilket mottagande kunde de vänta, när Jesus sände dem »ibland ulvar»? Var det ett lätt arbete att bota sjuka och att predika?

Vad betyder detta för oss i dag?

Hur skulle vi bete oss, om Gud skickade oss, två stycken, till en stad, där vi var okända, utan bagage och utan plånbok för att predika och bota sjuka, tills han själv kom dit? Var det verkligen lättare för de sjuttiotvå då än för oss? Går vi ut i dag »ibland ulvar» eller stannar vi hemma bland lammen?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Skörden är mycken även i dag; till vem vill Gud, att jag skall gå åstad? Är jag ängslig över hur jag kommer att bli mottagen? Är jag villig att gå som ett lamm, värnlös men inte dum, fylld med Guds auktoritet och kärlek?

Egna anteckningar:

Jesus börjar räkna med, att hans arbete i Galiléen är slutfört och att dessa städer har sagt nej till honom. På den tiden räknades tydligen makten över de onda andarna förmer än makten att uppväcka döda. Lärjungarna skall inte glädja sig främst åt den makt de har utan åt den ställning Gud har givit dem som hans barn. Jesus menar, att mänsklig visdom är en lika stor fara för det andliga livet som rikedom. Han tackar Gud för att uppenbarelsen inte är för de få, som är visa, utan för de enfaldiga — och det kan alla bli, om de är ödmjuka.

Vad betydde detta på den tiden?

Religionen ansågs vara något för de skriftlärdade, för de visa; vad tänkte människorna, när de sjuttio två med sin enkla tro, sina ringa kunskaper och i all sin fattigdom fick uträtta så stora och uppenbara kraftgärningar? I vilken betydelse var de enfaldiga? Var Jesus enfaldig?

Vad betyder detta för oss i dag?

Räknas i dag teologisk lärdom som en förutsättning för en sund kristendom? som en tillgång eller som en fara? Är denna uppfattning riktig? När de kristna kallas för »naiva» i dag, hur ser vi på saken? Bör vi vara naiva? I vilken betydelse?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Hur kan jag lära känna Fadern bättre? Vad hindrar mig att göra det? Är jag enfaldig? I vilken betydelse? Behöver jag bli enklare i min tro? Behöver jag tänka skarpare? Vad har jag att göra i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jesus besvarar, sin vana trogen, frågan med en motfråga. Han tvingar den lagkloke att själv ge svar på sin egen fråga — och då finns det ingenting han kan angripa. Ändå visar Jesus honom, att handling behövs. Av de tre män, som gick på vägen, skulle man allra mest ha väntat, att prästen hade hjälpt, eller också leviten, som var en lekman i templets tjänst, och allra minst samariten, som var utlänning och med vilken judar inte fick umgås. I v. 42 sade Jesus antagligen »gör inte i ordning någon större måltid — allenast en rätt behövs — något enkelt räcker». Men det har även en andlig betydelse.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför bistod inte prästen den nödställda? Hade han inte något skäl, varför han omöjligt kunde hjälpa just då? Hade inte samariten goda skäl, varför han inte skulle behöva hjälpa juden? Den lagkloke frågade något i v. 29; vad får han för svar i v. 37?

Vad betyder detta för oss i dag?

Har vi några människor vi principiellt inte hjälper? Varför handlar vi så? Vilka skäl uppger vi, när vi inte vill hjälpa någon? Vad menar vi, när vi »inte har tid»?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

När vägrade jag sist hjälpa en människa? Varför ville jag inte? Var det den verkliga orsaken? Fanns det någon lättja hos mig? Någon kärlekslöshet? Kan jag gottgöra detta i dag? Är det någon jag bör hjälpa?

Egna anteckningar:

Vers 1 ger oss en liten inblick i Jesu eget böneliv. Av olika skäl anser man, att Fader vår i Matteus 6: 9—13 ligger närmare Jesu ursprungliga bön än detta i Lukas. Jämför de två! Fastän Jesus lär oss att lägga allt under Guds vilja, är han å andra sidan inte rädd för att lära oss att be, att be ofta, att be om bestämda saker och att be ihärdigt, tills vi får dem. Gud vill, att vi skall be — inte vara alltför anspråkslösa.

Vad betydde detta på den tiden?

Var mannen inte rädd att besvära sin vän mitt i natten för att be om bröd? Varför kunde han ha så stora anspråk på sin vän? För vems skull gjorde han det? Varför gav han inte upp, när vännen sade nej? Vad var det som kom vännen att stiga upp och ge honom så mycket han behövde?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vågar vi besvära Gud eller andra så mycket som vi bör? Varför inte? Tror vi, att Gud älskar oss och vill, att vi skall besvära Honom? Ställer vi ogärna anspråk på andra, för att de inte skall kunna ställa anspråk på oss? Är anspråkslöshet riktig under alla förhållanden?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Är jag rädd för vissa anspråk, som skulle kunna ställas på mig? Är jag nu villig att uppfylla dem? Vad behöver jag be Gud om i dag? Är jag rädd för att besvära Gud många gånger om samma sak?

Egna anteckningar:

Jonas var ett tecken på två sätt: han predikade Guds budskap för icke-judar (nineviterna) och lyckades vinna dem, under det att judarna inte lät omvända sig; och han var tre dagar i den stora fisken och kom sedan tillbaka till livet — ett uppståndelsens tecken. Men det som Jesus vill är att vända deras tankar från att söka ett tecken (som skulle övertyga dem och göra tro överflödig) till att våga tro på Honom. Folket måste ha skrattat hjärtligt åt Jesu berättelse om den som tände ett ljus och sedan stoppade det inunder den upp- och nedvända krukans! — för att sedan tystna tvärt, då de förstod, att de handlade lika löjligt, när de gömde sin egen tro.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför begärde folket ett tecken? Ville de vara säkra på att Jesus var gudomlig, innan de ville tro det? Är det tro att acceptera något, som redan är bevisat? Skulle en sådan tro haft makt att göra underverk?

Vad betyder detta för oss i dag?

Begränsar vi vår tro till det som redan är bevisat av andra? Tror vi på det som Gud gjorde för länge sedan men inte på det som han gör i dag?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Hur skall jag omsätta min tro i handling i dag? Gömmer jag min tro under en fruktans skäppa? Vilken modig handling bör jag göra i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jesus ringaktar ingalunda lagen, men han vill inte, att människor skall uppfylla de mindre reglerna, som är relativt lätta att uppfylla och utelämna de större och betydelsefulla sakerna, som är svåra att göra. Han talar tydligen strax före påsken, då gravarna vitmålades, så att ingen ovetande skulle komma i beröring med dem och därigenom bli orenad. Om Abels död läser vi i 1 Mos. 4: 1—15 och om Sakarias i 2 Krön. 24: 20. De var den förste och den siste i Gamla Testamentet, som orättvist döddes.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför dömer Jesus de religiösa ledarna så skarpt? Var det kärleksfullt att göra det i folkets närvaro? Fanns det något annat sätt att genomtränga deras självgodhet? Om det var enda sättet att rädda dem från »de frommas synder», var det kanske en djupare kärlek?

Vad betyder detta för oss i dag?

Håller vi fast vid våra religiösa seder, medan vi tappar bort svårare och viktigare kristna handlingar? Är de kristna självgoda i dag? Väckas vi bäst till besinning och en radikal omkastning genom vackra antydningar eller genom drastiska avslöjanden av vår omedvetna bluff?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vilka regler för det kristna livet bör jag hålla mera strängt? Vilka större saker bör jag besinna allvarligare i dag? Bluffar jag mig själv i mitt kristna liv? Vill jag, att någon annan skall genomtränga min bluff? Vem? Vill jag hjälpa andra att genomtränga sig själva? Vilka? Har jag kärlek nog till detta?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

»Surdeg» användes i Nya Testamentet nästan alltid om något ont. Från de platta taken på Österlandets envåningshus kan man lätt ropa ned på gatan. Att häda den Helige Ande är inte att säga eller tänka fula saker om den Helige Ande. Det är att — när man innerst inne vet, att det är Gud som handlar i någon situation — vägra erkänna, att det är en god handling och en Guds handling. Så länge man obotfärdigt vägrar erkänna den sanning man innerst förstår, kan man inte få förlåtelse. Man stänger sig själv ute. Först behövs villighet att ändra sig, att erkänna och göra bot. Då först kan man få förlåtelse.

Vad betydde detta på den tiden?

Om de ärligt trodde på vad de hade viskat i någons öra, varför var de då rädda för att det skulle utropas på hustaken? Trodde de inte, att Gud värderade dem mer än sparvarna, eller hade de aldrig tänkt sig saken på det sättet? Vilket var allvarligare: att säga emot Jesu yttre handlingar eller att vägra erkänna Andens inre maningar?

Vad betyder detta för oss i dag?

Är vi mindre noggranna med vad vi säger privat än med det som kan komma ut? Bottnar vår rädsla i att vi tänker för lågt om Gud och hans omsorg om oss? Räknar vi med att den Helige Ande skall lära oss, vad vi skall säga i avgörande ögonblick och även i vardagsstunder?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Tänker jag för lågt om den Helige Andes makt? Hur skall jag tänka i dag? Har jag sagt något i någons öra, som jag är rädd för, om det kommer ut? Hur kan jag gottgöra det med den jag talade med?

Egna anteckningar:

Kristus är villig att döma mellan människor, som accepterar hans krav, men det är meningslöst att han dömer mellan människor, som inte accepterar dem utan behärskas av själviska begär. Som vanligt söker Jesus inte övertala brodern, som kommer till honom, utan berättar en historia, av vilken han själv kan dra de nödvändiga slutsatserna.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad var broderns motiv, när han kom till Jesus? Han kallar Jesus för Mästare, men accepterar han hans lära? Hur många gånger säger den rike mannen: »Jag... min... mitt»? Den rike mannen hade överflöd på ägodelar, men var han därför rik?

Vad betyder detta för oss i dag?

När vi talar om rika människor, vad tänker vi då i första hand på? Vari består rikedom, när vi tänker efter riktigt? Vilka är de rikaste människor vi känner, när vi tänker på inre och andlig rikedom? Har denna rikedom något med ägodelar att göra? Är de rika, därför att de *har* eller därför att de *ger*?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Har jag värderat rikedom felaktigt? Sätter jag för stort värde på att få? Anstränger jag mig för litet att ge av det lilla jag har? Vad har jag att ge bort i dag av andligt eller materiellt gott?

Egna anteckningar:

Vid ett bröllop väntade bruden hemma hos sig, tills brudgummen kom för att hämta henne hem till sig. Brudtärnorna väntade för att slå upp porten, när han kom, och följa med paret till det nya hemmet. — Mycket av det som Jesus säger kommer fram som svar på en fråga, fastän han inte svarar direkt på frågan utan svarar människan som frågar.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilka egenskaper efterlyser Jesus hos tjänarna? Vilka efterlyser han hos husbonden? Och vilka hos förvaltaren (v. 42)? Vad är det, som tjänaren (v. 45) saknar?

Vad betyder detta för oss i dag?

Är vaksamhet och förväntan ett framträdande drag hos de kristna i dag? Hur skulle Jesus beskriva oss? Passar något i v. 45 in på oss? Lever vi i ständig beredskap för honom?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

I vad skulle jag handla annorlunda i dag, om jag visste, att Jesus skulle komma inom 48 timmar? Vill jag i dag göra det som jag i så fall skulle få lov att göra? Vari behöver jag vara trofast och uthållig?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Beträffande elden, jämför Luk. 3: 16—17 och beträffande do-
pet, Mark. 10: 38. Med skrymtare menar han, att de lever i det
yttre skenets värld i stället för i de inre verkligheternas värld.
Att bry sig mer om hur en sak ser ut, än hur den i verklig-
heten är, kallar han för skrymteri.

Vad betydde detta på den tiden?

Var det lätt för Jesus att bära på och att fylla den uppgift
Gud hade givit honom (v. 49—50)? Vilka är det han kallar
för skrymtare (v. 56 och 54)? Var det sant om dem alla? Var
de mer måna om att inte komma i fängelse än att klara upp
alla mellanhavanden?

Vad betyder detta för oss i dag?

Är vi mer måna om att synas anständiga än att verkligen
ha rent samvete? Hur tar sig skrymteri uttryck hos oss? Vän-
tar vi, att livet skall vara lätt för de kristna utan den spänning
och ångslan, som Jesus kände ibland?

**Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste
24 timmarna?**

När försökte jag sist dölja något för någon annan? För-
söker jag dölja sanningen om mig själv för andra eller t. o. m.
för mig själv? Gör jag mig möda att förstå sanningen eller att
uppehålla skenet? Vad har jag att göra i dag för att »betala
den yttersta skärven» i sanningens tjänst?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Det är känt, att Pilatus då och då begick grymheter och slutligen avskedades därför. Han hade tydligen låtit avrätta en grupp galiléer, som kom till Jerusalem för att offra i templet. Folket trodde, att det måste ha varit en Guds dom över dessa liksom över dem som fick sätta livet till vid olyckan i Siloam. Jesus måste ha sagt detta i Jerusalem. Fikonträdet i vingården är även en symbol för folket, som Jesus hade besökt i tre år och nu levde bland för sista året.

Vad betydde detta på den tiden?

När folket trodde, att det var en Guds dom över dem som hade fått sätta livet till, trodde de då, att de själva därför var relativt oskyldiga? Trodde Jesus det? Varför berättar han historien om fikonsträdet? Vilket var deras huvudfel?

Vad betyder detta för oss i dag?

Jämför vi oss med andra folk och tror, att vi är bättre än de, därför att krigets olyckor har gått ut över dem men sparat oss? Tycker vi, att det är i sin ordning, att en kristen, som inte bär frukt, hugges bort? Har hela kyrkor fått lida under denna dom?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Berömmar jag mig själv och menar mig vara mindre skyldig än andra, därför att jag åtnjuter Guds nåd? Är Gud nöjd med den frukt jag burit under de sista sex månaderna? Är jag nöjd? Vad kan jag göra i dag konkret?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

På frågan, om det är få, som blir frälsta, svarar Jesus, att i dagens faktiska situation är svaret ja. Men på frågan, om frälsning alltid bara skall gälla ett fåtal, ger han inget svar. Fariséerna (v. 31) var tydligen skickade av Herodes för att skrämma bort Jesus — men han genomskådar dem med det samma. Enligt v. 34 ser det ut, som om Jesus vid flera tillfällen hade besökt Jerusalem.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilket praktiskt svar ger Jesus på den teoretiska frågan, om det är få, som blir frälsta? Trodde människor, att bara bekantskap med Jesus skulle tillförsäkra dem ingång i hans rike? Vad mer behövdes?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilket svar ger vi i dag på frågan, om det är få, som blir frälsta? Finner vi oss i att Jesus vägrade att uttala sig men bad oss kämpa var för sig? Räknar vi med att det skall ordna sig för oss att komma in i Guds rike utan kamp och utan fara?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

På vilket sätt skulle jag i dag behöva kämpa? Kämpade jag i går, eller var jag »icke krigförande»? Räknar jag med att jag kommer med, därför att jag tillhör församlingen eller går i kyrkan? Behöver jag tänka annorlunda och handla annorlunda i dag?

Egna anteckningar:

Jesus lät sig vid flera tillfällen bjudas hem till fariséer. Denna gång förstod han, att de hade lurat dit honom för att ställa honom inför en svår situation. Därför går han själv till angrepp, gör dem svarslösa och botar sedan mannen. I samtalet om platserna vid måltiden förutsätter Jesus, att alla vill ha den förnämsta platsen, och föreslår humoristiskt, att bästa sättet att få den är att ödmjukt sätta sig på den nedersta platsen!

Vad betydde detta på den tiden?

Var det klokt av Jesus att bota mannen på sabbaten inför dem alla? Varför bad inte Jesus honom återkomma nästa dag? På vilken plats vid bordet är det troligt, att Jesus satt, när han berättade detta? Kan det tänkas, att han hade satt sig längst ned och att fariséen bjudit honom upp till sig?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tar vi för mycken hänsyn till söndagen? Eller för liten? Kritiserar vi andras sätt att tillbringa söndagen? Var Gud nöjd med vårt sätt att använda söndagen i går? Vilka motiv har vi, när vi krusar för varandra på en bjudning, tvekar att gå fram till bordet eller sätter oss längst borta i hörnet? Är vi osjälviska eller till besvär för värdinnan?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Är jag ödmjuk på ett falskt sätt för att skaffa mig tillfredsställelse? Skall jag i dag låta Gud bestämma över mig i alla detaljer, eller bestämmer jag själv? Kritiserar jag andras sätt att tjäna Gud, eller är jag uppriktigt tacksam för varje framsteg andra gör? Hur är det på den punkten i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jesus utgår ifrån, att hans värds mening är att ge, inte att få, när han bjuder till middag. Därför skall han bjuda de fattiga, som inte kan bjuda tillbaka. Jesus var själv bland de bjudna, och han kunde säkerligen inte bjuda sin värd tillbaka. Gästen, som fromt sade, att den vore salig, som skulle få bli bordsgäst i Guds rike, trodde tydligen, att han själv skulle få vara med där. Jesus berättar om en bjudning, där de först inbjudna, som inte uppskattade den, inte fick komma in efteråt, därför att huset var fullt.

Vad betydde detta på den tiden?

Var världen glad åt sin gästs fräcka uppträdande, när Jesus berättade dessa närgångna historier? Vilka tänkte Jesus på, när han berättade om dem som ursäktade sig? Och vilka, när han berättade om de fattiga på stadens gator? Och om de fattiga på stigarna ute på landet? Vad ville Jesus den dagen med historien?

Vad betyder detta för oss i dag?

Händer det, att vi utövar gästfrihet eller gör goda gärningar på ett sådant sätt, att vi får vedergällning — men inte av Gud? Vilka ursäkter kommer vi med i dag, när det gäller »Guds bjudningar»? Är våra ursäkter i själva verket bättre än gästernas i Jesu historia?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Hur ursäktade jag mig sista gången jag lät bli att gå i kyrkan eller till nattvarden? Eller brydde jag mig inte ens om att tacka nej? Skulle Gud vilja bjuda mig, så som jag lever nu? Hur behöver jag leva i dag?

egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Här fordrar Jesus av sina lärjungar, att de helt skall avstå från vanliga mänskliga band och förpliktelser. Det är inte meningen, att man skall hata sina närmaste känslomässigt, utan att ens vilja och handlingar skall vara helt obundna av dessa förpliktelser. Innan man ger sig in på att följa Jesus, skall man tänka över, om man är beredd att betala priset — att vara lika utblottad som en dödsdömd fånge. Jesus bejakar livet, men bland hans lärjungar måste alltid finnas några, som helt avstår från de band, som familj och pengar utgör.

Vad betydde detta på den tiden?

Det står, att mycket folk gick med honom — kände de sig inte bortstötta av Jesu hårda ord? Kunde många följa honom under så stränga villkor? Menade Jesus, vad han sade, eller överdrev han? Levde Jesus själv efter sina egna principer?

Vad betyder detta för oss i dag?

Accepterar vi dessa Jesu krav, eller försöker vi pruta av på dem? Eller tror vi inte, att de gäller oss? Vem gäller de i så fall? Vad är det vi inte är villiga att avstå ifrån?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Handen på hjärtat; vad är jag inte villig att avstå ifrån? Om Jesus skulle fordra detta, skulle jag då hellre avstå från att vara hans lärjunge? Kan jag få klarhet om vad Jesus kräver, innan jag är villig att ge avkall på vad som helst? Har jag varit principiellt emot all försakelse för egen del? Är det något jag bör försaka i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Fariséerna, som var vana vid att umgås med gudaktiga människor, vantrivdes bland syndare och publikaner. Det ligger underförstått i allt vad Jesus säger, att det riktiga förhållandet till Gud inte är att vara gudaktig och säker på sig själv utan att förstå sitt eget behov av att söka förlåtelse.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilket trodde fariséerna var det normala: fåren i betesmarken och pengarna i pungen eller det förlorade fåret och den förlorade penningen? Vad menade Jesus? Behövde de nittionio rättfärdiga verkligen ingen bättring (v. 7)? Var lämnades de (v. 4)? Vart förde herden det förlorade fåret (v. 5, 6)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Trivs vi bäst bland kristna människor i Guds betesmarker eller i arbetet på att vinna en enda syndare? Frestas vi att leva, som om vi ingen bättring behövde? Vilket är Gud mest behagligt: att ingen bättring behöva eller att göra bättring? Varför?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Om jag vore absolut ärlig, skulle jag då i dag räkna mig själv bland de nittionio eller som det förlorade fåret? Vad behöver jag då göra? Vill jag hålla mig inom den kristna församlingen eller hellre gå ut och hjälpa Gud föra hem förlorade människor? Hur tänker jag förhålla mig i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

I denna liknelse står det klart, att Jesus tänker på det judiska folket, inte på den hedniska omvärlden. Båda sönerna var medlemmar av familjen och hörde rätteligen hemma där. Lägg märke till faderns ömma kärlek till den äldre brodern, den snälle och lydige sonen i v. i 31.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilka var sonens motiv för att fara bort (v. 12—13)? Vilka var hans motiv för att komma tillbaka (v. 17, 18)? Var de osjälviska? Bryr fadern sig om sin sons motiv? Varför tar han honom tillbaka (v. 24 och 32)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilka är våra motiv för att vilja vara Guds barn? Är vi själviska härvidlag? Tar Gud kärleksfullt hand om människor, för att de därigenom skall nödgas bli tacksamma och osjälviska? Är vi lika generösa mot andra, som Gud är mot oss? Har vi gränser för vår kärlek?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Behöver jag i dag såsom den förlorade sonen återvända till Gud? Behöver jag såsom en äldre broder med generös kärlek ta emot någon annan? Vem har jag utestängt från min kärlek? Vad kan jag göra i dag för att gottgöra detta?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Den rike mannen prisade förvaltaren, inte för hans karaktär utan för hans klokhet. Jesus ville inte lära sina lärjungar att vara oärliga utan att vara lika kloka som de oärliga människorna. Lärjungarna, bland vilka Judas var, var antagligen obenäga att vara generösa med sin gemensamma kassa; Jesus vill lära dem att använda pengar lika djärvt och beslutsamt som oärliga människor. Dessa gör det för att skaffa sig vänner på jorden, och lärjungarna skall göra det för att skaffa sig »vänner i himlen».

Vad betydde detta på den tiden?

Var inte husbonden rätt humoristiskt lagd, som kunde prisa förvaltaren för hans klokhet — på husbondens egen bekostnad? Var lärjungarna påfallande kloka, när det gällde pengar? Var de snåla? Tjänade de två herrar?

Vad betyder detta för oss i dag?

Är de kristna kloka i att använda pengar? Använder vi pengar för att skaffa oss egna fördelar eller för att skaffa oss »vänner i himlen»? Är vi sentimentala i vårt sätt att använda pengar? Är vi snåla? Tror vi, att det inte spelar någon roll, om vi slarvar med små detaljer? Vad säger Jesus om detta i v. 10?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Har jag varit trogen i det minsta med firmans pengar? Med min egen kassabok? Med detaljer i hemmet? Hur många herrar tjänar jag? Två eller en och en halv? Vad har jag att göra i dag för att vara absolut trogen och absolut lojal mot Gud? Vilken gottgörelse behövs?

Egna anteckningar:

Det är i denna historia inte fråga om att Lasarus skulle vara en bättre människa än den rike mannen, det är bara en humoristisk och skrämmande illustration till vad Jesus sade i v. 15. Därborta — i verklighetens värld — är allting upp- och nervänt; Lasarus står inte längre till buds för den rike mannen, ej heller räknas det som viktigt att varna *hans* släktingar mer än alla andra människor.

Vad betydde detta på den tiden?

Den rike mannen var en viktig person, Lasarus däremot inte; varför denna skillnad? Varför omvärderades de så, när de dog? Har v. 15 något med detta att göra? Skulle de fem bröderna ha lyssnat mera till en som uppstod än till Moses? Gjorde judarna det, när en faktiskt uppstod från de döda ett år senare? Hade då Jesus rätt nu när han sade detta?

Vad betyder detta för oss i dag?

Hur värderar vi människor? Efter mänskliga mått? Efter det som behagar Gud? Eller efter något mitt emellan? Hur värderar vi oss själva? Om någon kom till oss från dödsriket med ett varningsbudskap, skulle vi då få lov att leva annorlunda?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Lever jag i dag inför denna berättelses perspektiv? Är jag »en rik man» i Jesu mening? Vad skulle jag behöva göra i dag, om jag skulle dö i morgon? Vill jag göra detta ändå i dag för att ha allting klart?

Egna anteckningar:

Jesus vill inte, att man kritiklöst skall finna sig i en broders försyndelse — men kärleken skall vara obegränsad och förlåtelsen omedelbar. Det är inte hans mening, att hans lärjungar jämt skall förflytta mulbärsfikonträd — han tar den närmast till hands liggande fysiska omöjligheten och säger, att andlig kraft kan åstadkomma vad som helst. Husbonden är en vanlig man, litet hård kanske — men Jesus vill, att vi skall lyda Gud obetingat, även om vi tycker Han är litet hård mot oss — och inte berömma oss av att vi ändå lyder.

Vad betydde detta på den tiden?

Var det inte litet mycket begärt av de tio spetälska, att de skulle gå och visa sig för prästerna, som om de vore rena, när sjukdomen fortfarande syntes på dem? Och om det verkligen var deras tro, som hade frälst dem, varför skulle de då behöva tacka Jesus?

Vad betyder detta för oss i dag?

Tar vi det som självklart, när Gud gör något för oss? Har vi tro, så att Gud kan göra något för oss och genom oss? Är vi bundna av själviskhet, materialism eller otro, så att vi binder Gud?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vad skulle Gud vilja göra med mig och genom mig i dag, om jag hade tro? Har jag tro och tacksamhet för detta? Vågar jag ta Gud på ordet och gå åstad? Vad har jag att göra i detta nu?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Det är inte klart, vad Jesus menar i v. 21. Han skulle kunna säga till sina lärjungar: »Guds rike är invärtes i eder», men knappast till de oomvända fariséer han talar till. Hans mening är antagligen: Guds rike är bland eder — förkroppsligat i mig och denna grupp män, som står kring mig — men ni kan inte uppfatta det. Guds rike är inte något man behöver leta efter — det står blixtklart för den som kan se det. Om Lots hustru läser vi i 1 Mos. 19. Meningen med v. 37 är: när tiden är inne för domens dag, lika säkert som rovfåglar letar sig fram till den döda kroppen, lika säkert skall då Guds vredes redskap komma dit där de behövas.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad slags domens dag väntade lärjungarna av Kristus? Trodde de, att han hade sådan makt, som han här talar om? Trodde de liksom judar i allmänhet, att Israels folk skulle i sin helhet bestå inför domen och icke-judar förkastas? Innehöll v. 34—35 i så fall en ny och överraskande tanke?

Vad betyder detta för oss i dag?

Var söker vi Guds rike i dag? Var regerar Gud i det moderna samhället? Vad betyder det att stå efter att vinna sitt liv? Är det sant, att den som tänker mycket på sig själv njuter mindre av livet än den som lever för andra?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Regerar Gud över mig i dag? Även i de små detaljerna? Vad skall Gud få bestämma över i dag? Söker jag mitt eget goda på ett sätt, som förstör Guds vilja med mitt liv? Hur kan jag vara radikalt osjälvisk i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jesus är inte rädd för att använda humor, när han berättar om den orättfärdige domaren. Han vill lära oss, att om Gud tycks vara hård eller inte tycks bry sig om oss, skall vi handla, som om han verkligen vore så, och be desto ihärdigare. Gud har sina egna orsaker till att han väntar, medan det onda triumferar: antingen väntar han, tills tiden är inne, eller också för att ge syndarna mera tid att frivilligt ångra sig. Jesus vill lära oss att oförtröttligen bedja.

Vad betydde detta på den tiden?

Var inte fariseén en verkligt pråktig människa? Hade han inte rätt att tacka Gud? Uppskattade inte Gud hans godhet, hans disciplin, hans givmildhet? Vad ville Gud mera av honom? Vad var hans synd mitt uppe i allt detta?

Vad betyder detta för oss i dag?

Har vi en disciplin och givmildhet, som motsvarar fariseéns i v. 12? Står vi honom efter i hans goda egenskaper? Är Gud mera nöjd med oss, om vi saknar dessa egenskaper? Är vi absolut fria från självberömmelse? Har vi på samma gång goda egenskaper och en botfärdig ödmjukhet?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Har jag varit stolt över egenskaper, som Gud utvecklat hos mig? Kan jag uppriktigt använda ordet »syndare» om mig själv? Använder jag ödmjukhetskravet som skylt för bristande disciplin och godhet? Vad har jag att göra i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

»God» i v. 19 var ett särskilt ord, som användes endast om Gud. Det är inte Jesu mening att förneka, att han är Gud utan snarare att hjälpa överhetspersonen och de tolv apostlarna att inse, att denne faktiskt har rätt, när han använder detta ord. Det fanns tydligen ett gängse ordspråk om kamelen och nålsögat. I v. 22 ger Jesus samma kallelse »följ mig», som han givit Simon och Andreas, Jakob, Johannes och Levi — men denne man lydde inte kallelsen. Vad skulle han inte ha kunnat bli, om han hade lytt?

Vad betydde detta på den tiden?

Varför kunde det inte räcka för överhetspersonen att hålla alla buden i v. 20? Var han själv nöjd med sitt goda och moraliska liv? Visste Jesus, att han fordrade för mycket av honom — och fordrade det ändå?

Vad betyder detta för oss i dag?

Håller vi alla bud i v. 20, så att vi frimodigt kan ge svaret i v. 21? Återstår oss något ännu? Är vi villiga att gå med på vad som helst, som Jesus kallar oss till? Förnekar i allmänhet de kristna sig själva för litet?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Vad återstår mig — i Jesu kallelse? Är jag villig att ge detta? Vad skall jag övergiva i dag för Kristi skull och för andras skull? Är jag även villig att tillsammans med en kristen vän kontrollera, att min kallelse är riktig?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Här börjar den sista resan, vilken Jesus (men inte hans lärjungar) förstod skulle medföra hans död. Den blinde mannen var Bartimeus, och då evangeliet skrevs var han antagligen känd som tillhörande den kristna församlingen i Jerusalem. Att han kallar Jesus för Davids son och att Jesus tillåter detta var liktydigt med att göra anspråk på att Jesus var konung, ty hela Jerusalem gick i väntan på en Davids son, som skulle återupp-rätta Davids rike och driva ut ockupationsmakten. Denna scen låg antagligen till grund för anklagelsen mot Jesus, att han gav sig ut för att vara kung och att han ledde ett uppror.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför satt den blinde mannen där den dagen (v. 35)? Väntade han något särskilt just då? Men när Jesus kom förbi, visste han då, vad han ville (v. 41)? Hade han funderat över detta i förväg? Vad var det som underlättade, så att det gick så fort i v. 43?

Vad betyder detta för oss i dag?

Han visste, vad han ville, och han fick det; vet vi, vad vi vill? Om Jesus gick förbi oss i dag, skulle vi veta, vad vi behöver och vill, och har vi tro till att få det?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling inom de närmaste 24 timmarna?

Jesus är hos mig nu — vad behöver jag, och vad vill jag? Erkänner jag Guds makt? Upplever jag den?

Egna anteckningar:

ETT SÄTT ATT LÄSA BIBELN

A. Förberedelse:

- 1) Läs stycket. Läs det med friska och nyfikna ögon, som om det vore första gången du ser det.
- 2) Be om den helige Ande. »Herre, låt din helige Ande nu leda mina tankar, så att jag får se den sanning och fatta det beslut, som du vill.»

B. Frågorna:

1. Vad betydde detta på den tiden?

Tänk dig sakligt in i situationen. Koppla av all tanke på nuvarande förhållanden. Använd din fantasi, för att se hur det händer. Tänk på färgerna, på väderleken, på klockslaget. Var nyfiken. Iakttag noggrant. Fråga dig själv och var exakt:

- Vem?** Vem var närvarande? Vilka andra? Var de ensamma?
Vad? Vad gjorde de? Vad sade de? Vad tänkte de?
Varför? Varför hände detta? Varför skrevs det i boken?
Hur? Hur gick det till? Hur skulle du ha väntat att det gick?
Var? Var hände detta? Vilken betydelse har platsen?
När? När hände det? Hur dags? Vad hände strax före och efter?
På vad sätt? Vilka andra förhållanden har betydelse?

2. Vad betyder detta för oss i dag?

Tillämpa berättelsernas kärnpunkt på nuvarande förhållanden, i världen, i folket, på arbetsplatsen, i hemmet, hos dig själv. Tänk ärligt och radikalt:

- Vad lär oss detta?
Vad innebär det för vår tid?
Vad har jag att göra i samband med detta?
Vilket konkret steg fordrar det?
Är mina motiv för detta de riktiga?
Vilka är dessa motiv?
Vad måste jag undvika?

3. Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Det som du upptäckte med din fantasi i första delen, och tillämpade med ditt tänkande i andra delen, ska du nu besluta med din vilja. Låt Gud visa vilket konkret steg du ska utföra i dag, för att föra detta stycke ur bibeln in i din livsföring.

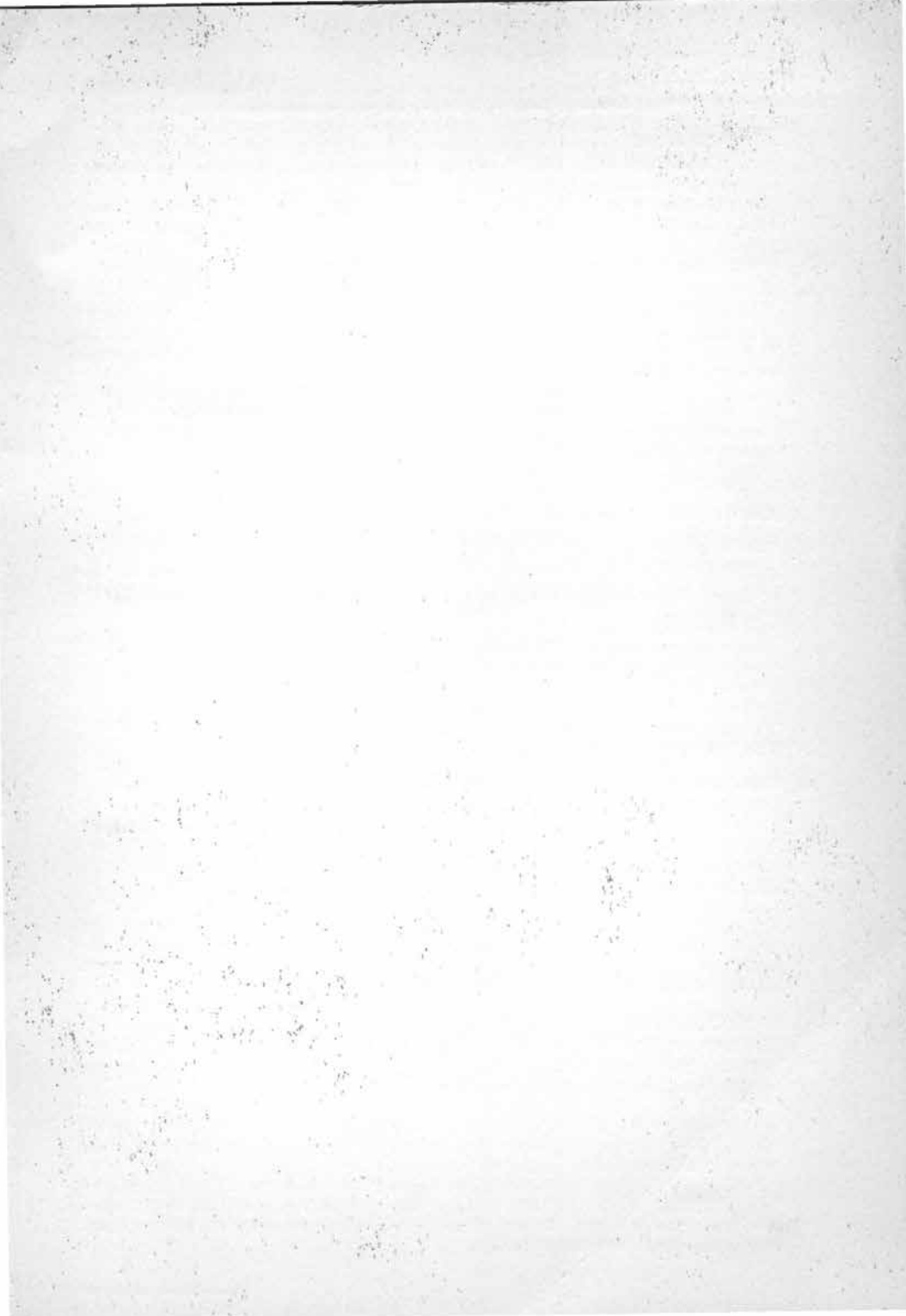
Lägg fram detta beslut uttryckligen för Gud i form av ett löfte. Ge dig själv oförbehållsamt till Gud för denna uppgift, för den förvandling av dig själv, som den kräver, för den hjälp, som du behöver. Ge uttryck åt din kärlek till Gud, din vilja att lyda honom in i det minsta. Låt Gud tränga in i dig och du i honom.

C. Avslutningen:

Förbli i bön och stillhet, i umgänge med Gud, utan jäkt. Tacka honom djupt och innerligt. Skriv upp det beslut, som du fattat, och kontrollera i kväll om du har utfört det!

Man använder 10—30 minuter på detta. Var icke bunden av schemat, men låt det hjälpa dig till ett hela din personlighets umgänge med Gud, känslornas, förnuftets, viljans.

Den tredje delen är den viktigaste — och svåraste. Ta mest tid till den. Låt beslutet du fattar vara konkret, även om det inte står i nära samband med ämnet. Låt inte din bibelläsning stanna vid fromma tankar utan föra fram till handling.

FÖR VARDAGEN

5. P I N G S T

En arbetsbok
vid bibelläsning

Sydney Linton

ANDLIG BEREDSKAP · BIRGER JARLSGATAN 81 V · STOCKHOLM

Pris 1 kr. inkl. oms.

ETT SÄTT ATT LÄSA BIBELN

A. Förberedelse:

- 1) Läs stycket. Läs det med friska och nyfikna ögon, som om det vore första gången du ser det.
- 2) Be om den helige Ande. »Herre, låt din helige Ande nu leda mina tankar, så att jag får se den sanning och fatta det beslut, som du vill.»

B. Frågorna:

1. Vad betydde detta på den tiden?

Tänk dig sakligt in i situationen. Koppla av all tanke på nuvarande förhållanden. Använd din fantasi, för att se hur det händer. Tänk på färgerna, på väderleken, på klockslaget. Var nyfiken. Iakttag noggrant. Fråga dig själv och var exakt:

- Vem? Vem var närvarande? Vilka andra? Var de ensamma?
Vad? Vad gjorde de? Vad sade de? Vad tänkte de?
Varför? Varför hände detta? Varför skrevs det i boken?
Hur? Hur gick det till? Hur skulle du ha väntat att det gick?
Var? Var hände detta? Vilken betydelse har platsen?
När? När hände det? Hur dags? Vad hände strax före och efter?
På vad sätt? Vilka andra förhållanden har betydelse?

2. Vad betyder detta för oss i dag?

Tillämpa berättelsernas kärnpunkt på nuvarande förhållanden, i världen, i folket, på arbetsplatsen, i hemmet, hos dig själv. Tänk ärligt och radikalt:

- Vad lär oss detta?
Vad innebär det för vår tid?
Vad har jag att göra i samband med detta?
Vilket konkret steg fordrar det?
Är mina motiv för detta de riktiga?
Vilka är dessa motiv?
Vad måste jag undvika?

3. Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Det som du upptäckte med din fantasi i första delen, och tillämpade med ditt tänkande i andra delen, ska du nu besluta med din vilja. Låt Gud visa vilket konkret steg du ska utföra i dag, för att föra detta stycke ur bibeln in i din livsföring.

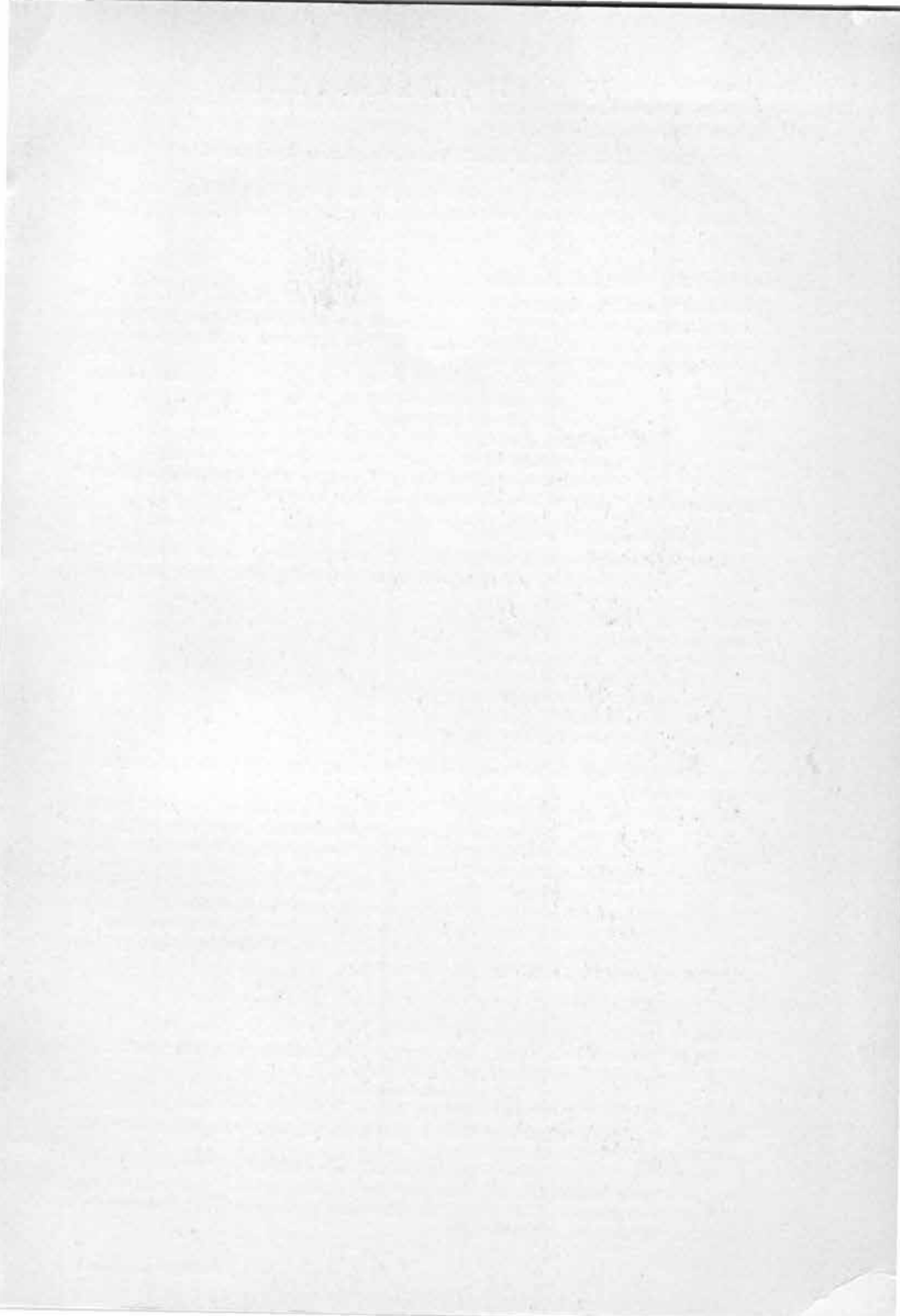
Lägg fram detta beslut uttryckligen för Gud i form av ett löfte. Ge dig själv oförbehållsamt till Gud för denna uppgift, för den förvandling av dig själv, som den kräver, för den hjälp, som du behöver. Ge uttryck åt din kärlek till Gud, din vilja att lyda honom in i det minsta. Låt Gud tränga in i dig och du i honom.

C. Avslutningen:

Förbliv i bön och stillhet, i umgänge med Gud, utan jäkt. Tacka honom djupt och innerligt. Skriv upp det beslut, som du fattat, och kontrollera i kväll om du har utfört det!

Man använder 10—30 minuter på detta. Var icke bunden av schemat, men låt det hjälpa dig till ett hela din personlighets umgänge med Gud, känslornas, förnuftsens, viljans.

Den tredje delen är den viktigaste — och svåraste. Ta mest tid till den. Låt beslutet du fattar vara konkret, även om det inte står i nära samband med ämnet. Låt inte din bibelläsning stanna vid fromma tankar utan föra fram till handling.

A, B GUSTAF LINDSTRÖMS BOKTRYCKERI
STOCKHOLM 1947

ANDLIG BEREDSKAP
Birger Jarlsgatan 81, 5 tr., Stockholm.

PRIS: 35 ÖRE

får folken en mönsterbild, som visar de styrande Guds vilja.

Här är den goda vägen. Alla kan gå den. Var och en måste gå den, vanligt folk såväl som statsmän.

När vi slår in på den vägen, blir Gud verklig. Frukta försvinner och livet öppnar sig. Det behövs inga omvägar: den goda vägen ligger rak framför oss.

»Och om du viker av, vare sig åt höger eller åt vänster, så skola dina öron höra detta ord ljuda bakom dig: »Här är vägen, vandren på den».

»Folkslag skola hasta till dig för Herrens din Guds skull. Och stor frid skola dina barn då hava.»

tenhet samtidens aktning, inte bara i Schweiz utan i hela Europa. Han blev den mest eftersökta skiljedomaren i politiska tvister. När de bittra motsättningarna mellan kantonerna bragte hans fosterland till inbördeskrigets gräns, var det hans gudaingivna lösning, som ledde Schweiz in på den goda vägen till enhet. Det var i hög grad på sin plats, att denne statsman, som för femhundra år sedan lyssnade efter Guds vilja och utan fruktan kungjorde den för sin samtid, nu fick denna högsta erkänsla. Han är i sanning ett helgon för vår tid, en förebild för de Förenade Nationerna.

En diplomat ledd av Gud — en enad nation. Är det lösningen?

Demokratiens inspirerade ideologi.

En arabisk utrikesminister har sagt: »Världen står vid skiljevägen. En väg leder till revolution och kaos. Den andra till reaktion och förtvivlan. Moralisk Upprustning är den tredje vägen — den inspirerade demokratiens väg, som skall ena världen».

Demokratiens inspirerade ideologi är ett liv att leva, en väg att följa. Det krävs ett statsmannaskap av ett helt nytt slag — ministrar måste för att styra väl kunna få människor att bli annorlunda. Regeringar behärskar vanligen inte den konsten.

När människor förvandlas, finner hela folk en ny livsnivå, där problemen smälter ner.

När människor lyssnar till Gud och lyder Hans order,

riker, som inbjuder andra länders ledande män att möta dem här för att planera den moraliska och andliga pånyttfödelse i folken, som skall trygga freden. Arbetarna leder i många länder. Arbetarna ledda av Gud kan ena världen.

Militära ledare ser också en ny uppgift för sig själva och sina förband — att snabbt ge sitt land den extra styrka, som ligger i en inspirerad ideologi.

En armé av människor.

Och Gud vare tack, det finns nu i världen en armé av människor, ideologiskt rustade, som vet hur ett nytt andligt klimat kan skapas, tack vare vad som hänt i deras eget liv. Arbetare och soldater, husmödrar och statsmän, jordbrukare och industrimän, unga och gamla — de kommer inte med några nya pappersplaner, de har en erfarenhet, som inte kan förnekas. De vet, att en sinnesändring är möjlig. De vet, att bestämd, avgörande ledning från Gud står till buds i dag och alltid.

För ett par veckor sedan var jag i Rom närvarande vid helgonförklarandet av en statsman för sin tid, Nikolaus von der Flüe, som levde i Schweiz på 1400-talet. Nikolaus hade denna den gudomliga ledningens gåva. Genom att ta den i anspråk blev han sitt lands räddare. Han var bonde, han brukade sin jord väl, han var soldat och myndighetsperson. Tyngd av en stridande världs problem gav han vid femtio års ålder upp mycket för att radikalt följa Guds ledning. Snart vann hans inspirerade sunda förnuft, hans människokänedom och hans helgju-

Två centra för ideologisk träning

Här i Caux, i hjärtat av det oroliga Europa, och på Mackinac Island i Amerika, ligger två centra för ideologisk träning, till vilka vanligt folk och statsmän kommer i växande antal; här finner de nytt hopp och vägen ut ur förvirringen. En av statsmännen från fredskonferensen i Paris förra sommaren yttrade: »I Caux fann jag svaret på Paris».

Indien, ett av världens oroscentra i våra dagar, sände hit en förnämlig delegation av ledande män. En var jordbruksministern i de Förenade provinserna. Han yttrade bland annat: »Två ideologier synas ha förutsättningar att fånga det indiska folkets fantasi. Den ena är Karl Marx' ideologi. Den andra är den ideologi, som företrädes av Moralisk Upprustning».

Sonen till en indisk pär kom till Caux med sina föräldrar. Han drev utan mål i livet. Han greps av det nya han såg för sig själv och för sitt land. Han fick kärlek till Indiens millioner och han är en blivande talesman för sitt folk.

Kolet är ett av huvudproblemen i den ekonomiska världen. Varje större brittiskt kolgruvedistrikt var representerat i Caux. Under den brittiska kolindustriens mest kritiska år reste dessa arbetsledare hem för att bilägga tvister och öka produktionen. Det blev mer kol, därför att det blev en ny anda. Dessa gruvarbetare har inte bara ökat produktionen, de har lyckliga hem.

En brittisk parlamentsledamot sade: »En frihetens och den goda viljans friska vind blåser från Caux ut över ödelagda länder.» I dag leder han en grupp parlamenta-

Detta var den nya sanning han där såg. »Under de sista 20 åren av min kamp mot materialismen i Kina har den metod jag begagnat mig av varit våld mot våld, organisation mot organisation. Jag har nu kommit till den orubbliga insikten att jag måste bekämpa en idé med en idé.»

General Ho sätter nu Kinas moraliska återuppbyggnad i främsta rummet. Han är av den övertygelsen att jäm-sides med ekonomiska och politiska reformer måste komma den moraliska kraft, som kan ge landet nya fasta normer. Kort sagt, säger generalen, det tjänar ingenting till att försöka göra om kommunisterna, om inte förändringen börjar inom regeringen och bland dess förnämsta understödjare.

Med detta mål för ögonen har han förelagt sin regering detaljerade planer på att omedelbart sända utvalda grupper av landsmän till Schweiz och Amerika för träning i moralisk upprustning. Han anger särskilt, att dessa män bör vara osjälviska av naturen, fysiskt kraftiga, att det måste vara män som äger tro och att de vid återkomsten till sitt land bör ägna minst ett år åt att sprida denna ideologi i sitt hemland. Han slutar med dessa minnesvärda ord: »För att få en bättre tingens ordning i världen måste vi först skapa ordning och reda i vårt land. För att skapa ordning och reda i vårt land måste vi få ordning i familjen, för att få ordning i familjen måste vi leva ett sunt, disciplinerat liv och för att leva ett sunt, disciplinerat liv måste vi först få vårt hjärta i ordning.»

Detta är verkligen en statsmans plan, ett nytt sätt att gå tillrätta med de broderstridens problem, som hotar så många länder i vår tid.

The snows on Dents-du-Midi
Are but the robes of grace;
God has a plan, for every man,
And each one has a place.»

Denne metallarbetare skriver nu: »Jag blev en ny skapelse i Kristus och erfarenheten i Caux beseglade för alltid min lojalitet mot den Högste. Detta är första gången på årtal, som jag skrivit något av andlig art, ty under de sista tjuguaåta åren har min penna och mina eventuella gåvor varit ägnade uppgiften att förkunna, ljudligt förkunna, min tro på den marxistiska lärans materialism.»

Människor får nytt hopp, när man låter trons stämma tala och ge en säker och viss lösning även för de mörkaste dagarna. Jag tackar Gud för den ständigt växande mängden av bevis — ibland i tidningarnas rubriker, men oftare bakom dem — på att detta är sant.

Kinas moraliska återuppbyggnad.

I dag håller jag i min hand en artikel av den kände medarbetaren i Associated Press, DeWitt Mackenzie, om händelser, som han räknar »bland de märkligaste» i sin erfarenhet. Han berättar där om de uppseendeväckande nya planer, som en av Kinas mest framstående militärer och statsmän har utarbetat för sitt folk. General Ho mottog som Kinas stabschef två millioner japaners kapitulation i Kina. Nu representerar han sitt land i FN:s militära stabskommitté. Han kom till en konferens för Moralisk Upprustning i Amerika, tyngd av bekymmer över den tragiska söndringen inom sitt land.

Människor tvingas i dag medvetet eller omedvetet in i nya tankebanor. Överallt frågar man: »Har ni svaret på kommunismen?»

Det är intressant att se hur uppfinningsrika, heroiska, ja till och med rörande många människor är i sina försök att finna svaret. Andra börjar vagt förstå, att det måste bli en förändring någonstans. Var och en vet någon människa eller något land, som borde vara annorlunda. Men de flesta människor har inte kommit så långt, att de inser, att de själva behöver förändras radikalt. Och likväl lever vi i en tid, då det handlas radikalt. Och den mänskliga naturen kan förvandlas.

»Jag trodde», sade nyligen en högre militär, när han hade mött Moralisk Upprustning, — »jag trodde att jag var general Brown. Men jag fann att jag var herr Vem-somhelst, ställd inför generalförvandling.»

Han hade funnit den goda vägen, sinnesändringens väg. Utmed den vägen sker underverk och renässans och sann trygghet följer i spåren.

En metallarbetare kom till vårt träningscentrum här i Caux. Han hade varit materialist i tjugufem år. Han hade tränat sin dotter, tills hon blev ännu radikalare än han. Men den dottern blev förvandlad och övertalade fadern att komma till Caux. Innan han for hem, läste han upp en dikt, som han hade skrivit. Så här lød hans dikt:

»I contemplate, and bow in awe
Before God's master Plan;
I watch the miracle superb —
The change in selfish man.

På alla håll ser vi splittring. Söndring är vår tids kännetecken. Människor står mot människor, därför att de tillhör en annan nation, en annan ras, en annan klass, ett annat parti eller helt enkelt därför att de har andra åsikter.

Alla längtar vi efter fred och ordning. Men att fäkta för åsikter som söndrar gör endast kaos värre. Vad är vårt djupaste behov?

En europé yttrade nyligen: »Vi hungrar, hungrar inte bara efter föda utan efter idéer — idéer genom vilka vårt individuella och nationella liv kan omskapas».

Det finns en väg.

Sanningen är den, att vårt problem ligger djupare än ekonomi eller politik. Det är av ideologisk natur. Söndrande ideologier söker tillkämpa sig väldet över människornas sinnen. Tusentals människor följer deras fanor, endast därför att de saknar ett övertygande alternativ. Det är inte alla regeringar, som har fattat den allt över-skuggande betydelsen av ideologisk beredskap. Ett folk, som är materiellt starkt, kan lida av inre ideologisk splittring och därför vara i fara. Ledare som är okunniga om detta faktum kommer att sälja oss billigt.

Det finns en väg, en god väg bland många falska vägar, en god väg, som mänskligheten måste finna och följa. Det är en väg, som Gud har konstruerat. Det är den kungsväg, som heter gudsinspirerad ideologi. Den är giltig för alla folk. Den är ett väsentligt villkor för världsfred.

Den goda vägen

Överallt söker människor finna den goda väg, som kan leda till trygghet. Alla går i en tärande fruktan. Den smyger fram över hela världen. Konferens följer på konferens, men freden kommer inte närmare. Både Gamla och Nya världen står inför hotande ekonomiska problem. Det unga FN dignar under tyngden av sina problem och av bristen på den rätta anda, som är nödvändig för att lösa dem. Människor mister tron på sina ledare, och statsmän — uppriktiga, dugliga män — strävar men ser ingen frukt av sina mödor.

En del människor räknar med ett nytt krig. Jag tror inte de är vid sina sinnens fulla bruk, om de tänker sig en dylik lösning. Men det finns människor, som är villiga att underkasta sig alla dess fador, om det vore en utväg.

Under tiden kretsar de nedbrytande krafterna som gagnar över människornas Brustna illusioner. Till och med naturkrafterna tycks arbeta på deras sida. De gör sitt till för att räkenskaperna skall sluta med underskott.

»Moralisk upprustning har svaret.

Med allt det eftertryck jag är mäktig vill jag säga, att denna rörelse ger Er, alla människor med god vilja, det tillfälle Ni sökt att ta upp kampen för att rädda civilisationen från oöverskådlig katastrof.»

Ur sydpolsforskaren amiral Richard Byrds inledning till Frank Buchmans radiotal 4 juni 1947.

Dr Frank Buchman vid radioutsändningen den 4 juni 1947.

Dr Buchmans tal »Den goda vägen» har sänts ut i 14 överföringar på sex språk från Schweiz till samtliga fem världsdelar, från stationer i Holland, Rom, Athén, Australien, U. S. A., Indien, Birma och Kina. Talet har också införts i den amerikanska kongressens offentliga handlingar, Congressional Record.

Per-Olof Bandy

-66

Den goda vägen

R

Radiotal av
dr Frank N. D. Buchman.

Trefaldighet 23.

M.	1 Sam.	3: 1—18
Ti.	1 Kon.	3: 5—15
O.	»	10: 1—9
To.	»	17: 1—16
F.	»	18: 20—39
L.	»	19: 1—18

Trefaldighet 24.

M.	1 Krön.	29: 10—19
Ti.	2 Krön.	6: 12—23
O.	»	6: 26—42
To.	Esra	3: 8—13
F.	Neh.	1: 1—11
L.	»	8: 9—18

Söndagen före Domsöndagen.

M.	Jes.	2: 10—17
Ti.	1 Kor.	15: 35—57
O.	1 Tess.	5: 1—11
To.	2 Petr.	3: 8—18
F.	Uppb.	4: 1—11
L.	»	19: 5—16

Domsöndagen.

M.	Luk.	21: 29—38
Ti.	Matt.	24: 37—51
O.	»	25: 1—13
To.	»	25: 14—30
F.	»	25: 31—46
L.	Uppb.	20: 11—21: 7

Trefaldighet 17.

M.	1 Tim.	2: 1—10
Ti.	»	6: 6—16
O.	2 Tim.	1: 6—14
To.	»	2: 1—13
F.	»	2: 14—21
L.	»	4: 1— 8

Trefaldighet 18.

M.	Matt.	5: 1—26
Ti.	»	5: 27—48
O.	»	6: 1—18
To.	»	6: 19—34
F.	»	7: 1—14
L.	»	7: 15—29

Trefaldighet 19.

M.	Jak.	1: 1—18
Ti.	»	1: 19—27
O.	»	2: 1—13
To.	»	2: 14—26
F.	»	3: 1—12
L.	»	4: 1—12

Trefaldighet 20.

M.	Ords.	1: 7—19
Ti.	»	3: 1— 8
O.	»	3: 11—20
To.	»	6: 6—23
F.	»	12: 13—22
L.	»	15: 1—11

Trefaldighet 21.

M.	Hes.	3: 16—21
Ti.	»	18: 25—32
O.	»	33: 7—11
To.	»	34: 11—16
F.	»	36: 25—28
L.	»	37: 1—14

Trefaldighet 22.

M.	Dan.	9: 15—19
Ti.	Hos.	11: 1— 9
O.	Amos.	5: 14—24
To.	Mika.	6: 6— 8
F.	Nah.	1: 2— 7
L.	Sak.	7: 4—14

Trefaldighet 11.

M.	Joh. 14: 1—11
Ti.	» 14: 12—24
O.	» 14: 25—31
To.	» 15: 1—11
F.	» 15: 12—17
L.	» 15: 18—27

Trefaldighet 12.

M.	Joh. 16: 1—11
Ti.	» 16: 12—24
O.	» 16: 25—33
To.	» 17: 1— 8
F.	» 17: 9—19
L.	» 17: 20—26

Trefaldighet 13.

M.	Joh. 18: 1—14
Ti.	» 18: 15—27
O.	» 18: 28—40
To.	» 19: 1—12
F.	» 19: 13—22
L.	» 19: 23—30

Trefaldighet 14.

M.	Joh. 19: 31—42
Ti.	» 20: 1—10
O.	» 20: 11—18
To.	» 20: 19—31
F.	» 21: 1—14
L.	» 21: 15—25

Trefaldighet 15.

M.	Apg. 15: 35—16: 12
Ti.	» 16: 13—24
O.	» 16: 25—40
To.	» 17: 1—15
F.	» 17: 16—34
L.	» 18: 12—23

Trefaldighet 16.

M.	Apg. 19: 21—40
Ti.	» 20: 1—16
O.	» 20: 17—38
To.	» 23: 1—11
F.	» 25: 1—12
L.	» 28: 16—31

Trefaldighet 5.

M.	Efes.	1: 3—14
Ti.	»	2: 11—22
O.	»	4: 1—16
To.	»	4: 25— 5: 2
F.	»	5: 6—20
L.	»	6: 10—18

Trefaldighet 6.

M.	Fil.	1: 1—11
Ti.	»	1: 12—26
O.	»	2: 1—18
To.	»	3: 7—14
F.	»	3: 17—21
L.	»	4: 4—13

Kristi Förklarings dag.

M.	Joh.	1: 1—14
Ti.	»	1: 15—34
O.	»	1: 35—51
To.	»	3: 1—21
F.	»	4: 1—26
L.	»	4: 27—42

Trefaldighet 8.

M.	Joh.	5: 19—30
Ti.	»	6: 27—47
O.	»	6: 48—71
To.	»	8: 1—11
F.	»	10: 1—16
L.	»	11: 1—16

Trefaldighet 9.

M.	Joh.	11: 17—30
Ti.	»	11: 31—44
O.	»	11: 45—57
To.	»	12: 1—11
F.	»	12: 12—19
L.	»	12: 20—33

Trefaldighet 10.

M.	Joh.	12: 34—43
Ti.	»	12: 44—50
O.	»	13: 1—11
To.	»	13: 12—20
F.	»	13: 21—30
L.	»	13: 31—38

Heliga Trefaldighets dag.

M.	Apq.	13: 1—16
Ti.	»	13: 43—14: 7
O.	»	14: 8—20
To.	»	14: 21—28
F.	»	15: 1—12
L.	»	15: 13—31

Trefaldighet 1.

M.	1 Mos.	3: 1—19
Ti.	»	4: 3—16
O.	»	12: 1— 7
To.	»	18: 20—32
F.	»	22: 1—14
L.	»	28: 10—19

Trefaldighet 2.

M.	1 Mos.	32: 22—30
Ti.	»	37: 1—11
O.	»	37: 12—28
To.	»	41: 46—42: 8
F.	»	45: 1—15
L.	»	45: 16—28

Trefaldighet 3.

M.	2 Mos.	3: 1—15
Ti.	»	20: 1—17
O.	»	22: 25—23: 9
To.	»	25: 8—22
F.	»	33: 12—23
L.	4 Mos.	6: 22—27

Trefaldighet 4.

M.	4 Mos.	10: 33—36
Ti.	»	21: 4— 9
O.	»	27: 12—20
To.	5 Mos.	6: 4— 9
F.	»	15: 7—11
L.	»	32: 1— 9

Såsom tidigare omtalat är För Vardagen 5, Pingst, den sista i serien, som kommer att utgivas.

För sådana som vill fortsätta att på egen hand läsa Bibeln efter metoden skisserad på omslagets baksida, återges å följande sidor texterna för den återstående delen av kyrkoåret enligt lektionarium i den nya evangelieboken.

Här berättar Lukas, hur Paulus erkändes av de kristna församlingarna som evangelist, och hur han förkunnade det kristna budskapet. Det är intressant att jämföra detta med Gal. 1, där Paulus berättar om dessa saker från en annan utgångspunkt. Han vill nämligen påvisa, att han faktiskt stod mycket litet under påverkan av apostlarna i Jerusalem. I en tid då förrädare och angivare kunde göra stor skada var det riskabelt att släppa in någon i församlingarna utan grundlig prövning. Cesarea var hamnstaden på kusten.

Vad betydde detta på den tiden?

Hur förkunnade Paulus Jesus först (v. 20)? Vilka resultat hade detta i Damaskus (v. 21 och 22)? I Jerusalem (v. 29)? Varför var församlingen i Jerusalem rädd för honom? Vad vet vi om Barnabas (4: 36—37)? Varför reste Paulus till Tarsus?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad sorts människors omvändelse väcker mest intresse bland icke-kristna människor? Syftar vi i vår församling på att vinna sådana? Fruktar vi motstånd från icke-kristet håll? Var det bra, att Paulus reste bort och församlingen därigenom fick frid?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Söker jag vinna andra människor för Gud? Är jag rädd för motstånd? Är jag så beskedlig som kristen, att jag inte väcker motstånd? Är motstånd ett bra eller dåligt tecken? Behöver jag vara frimodigare som kristen i dag?

Egna anteckningar:

Saulus var »teologie doktor» i Jerusalem, en gudfruktig farisä och motståndare till den nya kristna läran. Översteprästen i Jerusalem hade ingen auktoritet i Damaskus, men ett brev från honom skulle underlätta Saulus' syfte där. »Den vägen» var de kristnas namn på kristendomen; de kallade sig själva för »bröderna» eller »de heliga».

Vad betydde detta på den tiden?

Varför var Paulus så ond på de kristna (Apg. 26: 5 och 9)? Varför kallar han den okända rösten för »Herre»? Vad var den första befallning Jesus gav honom (v. 6)? Vilken befallning gav han Ananias (v. 11—12)? Hade Ananias skäl att protestera mot en sådan befallning? Vad riskerade han, när han gick till Judas' hus (v. 2)? Hur tilltalar han den fruktade förföljaren (v. 17)? Vad lovar han Saulus (v. 17)? Vad gjorde Paulus (v. 18)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad hade det betytt i världshistorien och för oss, om Ananias inte hade lyssnat till Gud den morgonen? Vad hade det betytt, om han inte hade vågat eller inte velat lyda? Kan lika stora avgörande saker hänga på vår vilja att lyssna och lyda i dessa tider? Gud kunde tala om för Ananias namn och adress på den, han skulle besöka. Kan Gud tala lika konkret till oss? Lyder vi lika modigt som Ananias?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Är jag villig att göra vad helst Gud säger till mig? Vågar jag lyda i vad som helst? Vill Gud sända mig till någon annan i dag? I så fall till vem? Och vad skall jag säga till denna människa?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Lukas kände tydligen Filippus personligen och berättar här historien om den allra förste icke-jude, som blev kristen. Han var finansminister i Etiopien, som Abessinien hette på den tiden, alltså en afrikan. Han hade gjort den långa resan, minst 3 000 km, därför att han var intresserad av Israels Gud. Filippus är inte aposteln utan diakonen med samma namn, kollega till Stefanus (Apg. 6: 5).

Vad betydde detta på den tiden?

Hur kom Filippus på idén att träffa hovmannen? Var han en strategiskt viktig person? Varför hade han kommit till Jerusalem? Var han tillfredsställd med sin resa? Sökte han något mer? Varför läste han en bok, som han inte förstod? Hittills hade ingen döpts, som inte var jude och troende; vad svarade Filippus på frågan i v. 36?

Vad betyder detta för oss i dag?

Är vi vakna för Guds befallningar, när det gäller andra människor? Skulle vi vilja göra något så orimligt som Filippus fick göra? Skulle vi vara rädda, om vi fick tala med en utländsk finansminister om kristendom? Hur skulle vi tala med en sådan? Hur skulle vi framlägga kristendomen? Skulle vi kunna föra honom ända fram till kristen bekännelse och dop?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vill Gud, att jag skall tala med någon i dag? Någon främmande eller någon bekant? Är jag rädd eller är jag villig? Vem behöver höra om kristendomen? Vad skall jag berätta? Går jag dit redan i dag?

Egna anteckningar:

Apostlarna arresterades icke av romarna utan av den judiska tempelpolisens och fördes in till Stora Rådet, Sanhedrin, ett sjuttioal ledande präster, skriftlärd och äldste med översteprästen som ordförande. Gamaliel var ungefär vad vi skulle kalla professor vid högskolan i Jerusalem. På den tiden förekom många större och mindre uppror; Judas' uppror var redan åren 6—8 efter Kristus — om Teudas vet vi ingenting bestämt.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför blev lärjungarna förbjudna att predika om Kristus (4: 2 och 17)? Var prästerna rädda att själva få stå till svars för Jesus' död? Varför lät de gissla apostlarna? Hade de gjort något, som var förbjudet (4: 18; 5: 28)? Var lärjungarna direkt o lydiga mot Stora Rådets befallningar? Varför (5: 29)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Förkunnar de kristna i dag lika frimodigt och energiskt som lärjungarna (v. 28)? Ligger staten hinder i vägen i dag för kristen förkunnelse, eller ligger hindren inom oss själva? Vilket är det mest effektiva hindret — sett från djävulens synpunkt? Vad betyder v. 32 för oss i dag? Hur reagerar vi inför kritik av vår kristendom, löje eller överlägset avvisande? Reagerar vi som lärjungarna i v. 41 och 42?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Har jag varit rädd att förkunna min kristna tro? Varför har jag varit rädd i så fall? För vem? Vad har jag att göra i dag för att gottgöra detta? Älskar jag Jesus så, att jag drives att gå ut med hans vittnesbörd?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

»Gören bättring» betyder ursprungligen en sinnesförvandling, att komma till en helt annan inställning. I början var de alla judar, och de kände sig som en församling inom den judiska religionen. De var med om gudstjänsterna i templet och höll lagen liksom andra judar. Men dessutom bildade de en egen församling (en synagoga); i motsats till övriga judar trodde de, att Jesus var Messias, de höll sig till de tolv, som var vittnen till Jesus' uppståndelse. Framför allt levde de i gemenskap och bröt brödet tillsammans.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilka är »de» i v. 37 (jfr v. 5)? Varför behövde de såsom fromma judar döpa sig? Vad undervisade apostlarna dem i? Hur uttryckte sig brödragemenskapen (v. 44—46 och 4: 32—35)? Var bröt de brödet (v. 46)? Var bad de (v. 46)? Varför sålde de sina ägodelar? Hur ofta kom nya med (v. 47)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad betyder v. 38 för kristna i modern tid? Vad innebär det i dag att hålla fast vid apostlarnas undervisning? Hurudan är brödragemenskapen i dag? Håller vi fast vid brödsbrytelsen och bönerna? Har vi en sådan inbördes kärlek som den som gav upphov till v. 45? Visar de kristna av i dag fröjd och hjärtats enfald? Hur ofta ökas vår församling?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Hur kan jag i dag bidra till att den kristna församlingen får en sådan anda, som här talas om? Är vers 38 hemligheten till det som följer? Vad kan jag göra härvidlag i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Pingstdagen var sju veckor efter påsk, den femtionde dagen. »Andra tungomål» betyder inte andra språk (så gott som alla judar talade antingen arameiska eller grekiska eller bådadera) utan ett omedvetet extatiskt tal, som alltjämt förekommer under religiös eller annan begeistring. Tungomålen och elden och vinden var de yttre tecknen på att Gud verkade; den bestående ändringen av liv och karaktär var det inre beviset på Guds Andes makt.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad vet vi om lärjungarna den morgonen (v. 1)? Hur visste de, att det var Anden som kom? Varför gav Gud märkliga yttre tecken på Andens utgjutelse i hjärtat? Varför fanns judar från Asien, Afrika och Europa i Jerusalem just då? Var alla lika imponerade?

Vad betyder detta för oss i dag?

Ger Gud sin Helige Ande till människor i dag? Hur vet vi, att han ger dem det? Ger han den med märkliga yttre tecken? Ger han den även utan sådana tecken? Vad är huvudsaken med gåvan — de yttre tecknen eller den inre verkligheten? I vad består den inre verkligheten (1 Kor. 12: 8—10, Gal. 5: 22—23).

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Ber jag om den Helige Ande? Hur visar sig Guds Andes närvaro i mig? Var Gal. 5: 22 och 23 sant om mig föregående vecka? Tackar jag Gud för hans Ande?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Författaren tänker här på ett grekiskt stadion, där löparen förbereder sig för en kapplöpning. Han kläder av sig onödiga kläder och löper sedan direkt på målet. Kring hela stadion sitter tusentals åskådare, som ser på löparen, och därigenom sporrar honom att anstränga sig till det yttersta. Men han ser inte på dem, han ser på målet.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilka var de vittnen de hade omkring sig (11: 32—33)? Vad var deras tävlingskamp? Hur kunde de se på Jesus bokstaveligen? Bildligt talat? Vilken glädje låg framför Jesus, som han kunde ha tagit utan lidande (Fil. 2: 6)? Av vilka syndare hade Jesus på den tiden fått gensägelse?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilka vittnen har vi i vår tid? Vad sporrar de oss till? Vad har vi att lägga av, som är oss till hinder? Har vi en tävlingskamp? Vad gäller den? Liknar de kristna i dag tävlingslöpare eller liknar de mera åskådare på läktarna? Hur blir vi tävlingslöpare? Hur kan vi se på Jesus i dag? Tar vi glädjen, som ligger framför oss, hellre än att utstå lidande? Är vi gensägare? Tröttnar vi i kampen? Uppger vi, eller har vi redan uppgett kampen?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Är jag tävlingslöpare med Jesus som mål? Behöver jag på ett rätt sätt spänna mina krafter? Om jag tänker på Jesus i dag, vilken handling kräver detta av mig?

Egna anteckningar:

Om Gideon läser vi i Domareboken 6 och 7; om Baruk i Dom. 4 och 5; om Simson i Dom. 13—16; om Jefta i Dom. 11; om David och Samuel i Samuelsböckerna.

Daniel tillstoppade lejonens gap (Dan. 6: 22) och dämpade eldens kraft (Dan. 3: 17 och 27).

Döda återkom till livet i 1 Kon. 17: 22 och 2 Kon. 4: 34. De uppstod till detta liv igen; den bättre uppståndelsen (v. 35) är hoppet om det eviga livet.

Vad betydde detta på den tiden?

Var inte hebréerna stolta över sitt folks hjältar och stora män? Ville de inte leva värdiga dem? Hade inte dessa stora män förtjänt att få Guds löften uppfyllda? Varför dröjde då Gud (v. 39—40)? Vartill förpliktades hebréerna genom Guds handling?

Vad betyder detta för oss i dag?

Älskade Gud våra föregångare mindre än oss, när han har låtit oss uppleva, vad han lovade på deras tid? Har Gud även i vårt folks historia gett oss stora män, som har kämpat och lidit för, vad vi nu upplever? Vartill förpliktar detta? Hur kan vi uppfylla dessa förpliktelser? Känner vi oss förpliktade och uppmånade? Står vi i historiskt sammanhang med dem?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vad skulle det innebära för mig att ha sådan tro som dessa människor? Hur kan jag visa sådan tro i dag? Står jag i den kontakt med Gud som behövs? Om jag stode Gud närmare, skulle han då vara en större verklighet för mig? Står något hindrande i vägen mellan Gud och mig?

Egna anteckningar:

Nu vänder sig brevets författare till sin läsekrets och visar, att folkets hela historia har pekats fram mot denna tid och denna generation. Nu är höjdpunkten, på vilken generation efter generation har väntat med förväntan och förvissning. Sviker de nu, så sviker de allt, vad historiens hjältar har levat för och dött för.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad hade gamla testamentets män hoppats på, fastän de inte såg det fullbordat? Varför var Abels offer bättre än Kains, och hur gav Gud vittnesbörd om hans offergåvor (1 Mos. 4: 3—7)? Hur täcktes Enok (Hanok) Gud (1 Mos. 5: 24)? Hur fick Noa rättfärdighet (1 Mos. 6: 9 och 22)? Hur lydde Abraham (1 Mos. 12: 1—6)? Vilken var staden med de fasta grundvalarna (Hebr. 13: 14, Uppb. 21: 14)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad hoppas vi på? Har vi en fast tillförsikt? Tror man i dag, att världen icke har blivit till av något synligt och materiellt utan genom Guds skaparord? Vilket bättre offer än Kains har de kristna? Förstår vi, att vi i dag erfar det som människor såg fram emot flera tusen år före Kristi födelse? Är vi tacksamma för detta? Förstår vi, att kristendomen är inte något som skall bli någon gång i framtiden, utan att vi äger den redan nu?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Äger jag i kristendomen det som många generationer skulle vara avundsjuka att få uppleva? Hur förvaltar jag detta? Är jag tacksam? Hur kan jag i dag praktiskt visa min tacksamhet? Mot vem kan jag visa den?

Egna anteckningar:

Efter att i kap. 1—2 ha visat, att Jesus är större än änglarna, och i kap. 3—4, att han även är större än Moses och Josua, det gamla förbundets förmedlare och verkställare, visar brevet i kap. 5—10, att Jesus är större än det gamla förbundets överstepräster. I det nya förbundet är han själv offret genom sin död på Golgata; och efter himmelsfärden är han själv även översteprästen, som offerar vid det himmelska altaret sin död på jorden. En gång om året gick översteprästen i det gamla templet in genom förlåten till det allra heligaste. Som förberedelse fick han tvätta både sin kropp och sina kläder.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad var förlåten, genom vilken Jesus gick in? Hur blev han renad och tvagen? Hur och när gick han in i det allraheligaste (Hebr. 4: 14, Apg. 1: 11)? Vad är den nya och levande väg, som Jesus här invigt åt människorna?

Vad betyder detta för oss i dag?

Får vi, som inte är överstepräster gå in i det allraheligaste (v. 19)? Genom vilken förlåt går vi in? Hur blir vi renade? Hur blir vi tvagna? Hur blir vi bestänkta? Vad innebär den nya och levande vägen för oss?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Har jag fast tillförsikt att få gå in i det allra heligaste? På vad baserar jag min tillförsikt? Vad säger mig vers 22? Hur kan jag i dag tillämpa vers 24? Hur har det varit med vers 25 under närmast föregående tid? Vad har jag att göra där den kommande veckan? I dag?

Egna anteckningar:

Författaren visar i kap. 3—4, att Jesus är större än Moses, som grundade Guds herravälde i folket, och större än Josua som erövrade det förlorade landet. Så återkommer han i 4: 14—16 till Jesus som överstepräst. Gud hade lovat en sabbatsvila åt sitt folk, och eftersom folket som helhet icke hade förtjänat den, står löftet öppet ännu för Guds barn, om de vill komma in. I vers 12 menas med själ själva livsprincipen, vilken är gemensam för människor och djur, kroppens liv; med ande menas det andliga livet, som enbart människan äger.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilka var de som hörde löftesordet till inget gagn och försummade sin chans att ärva sabbatsvilan? Hur riskerade de att gå miste om den (v. 11)? Vilken bekännelse skulle de hålla fast vid (v. 14)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Hur verkar Guds ord som ett tveeggat svärd? Finns det något hos oss, som vi inte tror Gud kommer åt? Vad gör översteprästen för oss (5: 1, 7: 25—26, 8: 1—2, 9: 11—12)? Endast den som aldrig har givit vika för frestelse, har känt hela dess kraft — hur långt ha vi stått emot (jfr 12: 4)?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Är jag ohörsam (v. 11)? Vad har jag att göra räkenskap för? Hur kan jag hålla fast vid min bekännelse? Hur kan jag stå emot frestelser i dag? Accepterar jag Jesus som överstepräst och försonare?

Egna anteckningar:

Brevets författare vill här konstatera broderskapet mellan Guds Son och Guds barn, ett broderskap, som erkännes av Sonen själv. För att detta broderskap inte skall ha några begränsningar genomgår Sonen mänskliga lidanden, varigenom han deltar i mänsklighetens djupaste erfarenheter. Just därigenom att han har lidit med dessa och förstår dem har han möjlighet att vara en sann präst åt dem — en som på samma gång är en av dem och såsom deras representant kan försona dem med Gud.

Vad betydde detta på den tiden?

Var Gud inte rädd att lägga lidande på sin Son? Av vilka skäl hade Sonen kunnat blygas för att kalla människorna för sina bröder? Var det lätt för Guds Son att åtaga sig mänsklig natur? Kunde han inte ha blivit mänsklighetens överstepräst utan att bli en av dem?

Vad betydde detta på den tiden?

Gud tycks vara mindre rädd att ge oss lidande än vi att utstå det; varför? Är vi rädda för att gå in under andra människors lidande för att hjälpa dem? Hjälper vi en annan människa helst utifrån med råd eller pengar, om vi slipper att själva ta del av hennes lidande?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vilka människor skulle jag inte vilja göra till mina bröder? Finns det någon jag bör hjälpa i dag genom att dela hans svårigheter? Vad har jag att göra rent praktiskt?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Hebréerna var tydligen i fara att återfalla från kristendom till någon irrlära baserad på den gamla judendomen. Författaren till brevet visar dem det nya förbundets överlägsenhet över det gamla, bevisar, att människor skall inta en plats över änglarna, och varnar dem för konsekvenserna av att överge den frälsning Gud har erbjudit oss. Vers 3 visar, att brevet skrevs för kristna av »den andra generationen».

Vad betydde detta på den tiden?

Hur riskerade hebréerna att gå förlorade? De trodde, att lagen överlämnades till Moses genom änglar — av vem överlämnades då det nya förbundet? När hade Gud gjort det som skrivs i vers 4? Vilken människa lät Gud vara ringare än änglarna, men satte honom sedan till herre? Säger brevet, om denna människa var mer än människa?

Vad betyder detta för oss i dag?

Löper vi någon fara att icke akta på det vi har hört? Vilka subtila alternativ till verklig kristendom lurar oss i dag. Är det bara andra än vi som lockas av dessa? Vilka skall Jesus' död komma till godo enligt vers 9? Vilka är undantagna från detta? Hur skall det gå till?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Aktar jag på det jag har hört? Accepterar jag Guds frälsning genom Jesus helt och hållet? Håller jag undan något? Har jag givit allt det som jag känner av mig själv till allt det som jag känner av Gud? Har jag gjort det på nytt i dag?

Egna anteckningar:

Detta brev skrevs av en numera obekant kristen jude, kanske från Alexandria, till kristna judar antagligen i Rom. Han skriver för bildade och intelligenta människor, som kan förstå kristendomens mera invecklade sanningar. Brevet skrevs mellan år 55 och 70, när templet i Jerusalem förstördes.

Judarna trodde, att lagen förmedlades till Moses av änglar, och tillerkände änglarna nästan gudomlig ära. I det första kapitlet upphöjer därför författaren Jesus över alla änglar och hävdar, att Guds uppenbarelse genom honom var fullkomlig och slutgiltig och överträffar allt vad änglarna hade förmedlat.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad hade hebréerna för bibel på den tiden? När de trodde, att änglarna var Guds egna sändebud, kunde de förstå, att någon kunde intaga en högre ställning än sändebuden? Vilket medel använder författaren för att påvisa, att Guds son står t. o. m. över änglarna?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vart har änglarna tagit vägen i vår tro? Vilka konkurrenter har Sonens uppenbarelse i dag? Har naturvetenskap och psykologi i vissa fall kompletterat Guds tidigare uppenbarelse? Hur skulle vi skriva vers 1 för att erkänna uppenbarelsen av Guds Ande även efter Jesus' tid?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Om Jesus är Guds högsta uppenbarelse, vilken praktisk konsekvens kan detta ha för mig i dag? Vad säger mig vers 9? Är jag mer upptagen av någon annan gudsuppenbarelse än av Jesus?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Att Kristi Himmelsfärd tog synlig form, var mest för lärjungarnas skull, för att de skulle förstå, att nu var det definitivt slut med Jesus' synliga närvaro på jorden, nu fick de mottaga den Helige Ande och lära sig räkna med Jesus' osynliga närvaro. Den befäster även människornas samband med Gud, därför att Gud, som i Betlehem blev människa, nu tar denna sin mänsklighet in i sin gudomlighet. Himlen är därför inte en enbart gudomlig tillvaro, en främmande miljö för människor, utan där finns Jesus' mänsklighet vid sidan om hans gudomlighet, och vi som människor kan känna oss hemma i andarnas värld.

Vad betydde detta på den tiden?

Var lärjungarna glada eller besvikna över Jesus' himmelsfärd? Kände de sig övergivna? Var de förvånade över de två änglarnas budskap, eller visste de det innerst inne redan? Kände de, att Jesus gick ifrån dem eller att han gick före dem bara för att förbereda vägen åt dem?

Vad betyder detta för oss i dag?

Har himmelsfärden någon praktisk betydelse för oss i dag? Känner vi vår mänskliga natur som ett hinder för det andliga livet? Är den mänskliga naturen något, som vi måste bli kvitt för att komma till himlen? Blev Jesus kvitt den? Betyder himmelsfärden att den mänskliga naturen kan vistas i himlen?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Lever jag, så att jag förbereder mig att en dag bli upptagen i himlen? Vad måste jag göra i dag för detta? Accepterar jag min mänskliga natur med tacksamhet och ansvar?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Antiokia, norr om Palestina, var centrum för en blandad församling av judar och icke-judar. Cefas, Simon Petrus, som kom på ett besök, levde först som icke-jude bland icke-judar. Men när andra judar kom dit från Jerusalem, övergick han till att leva som en vanlig jude. Men för Paulus, som var sträng farisé, var den vanlige juden inte ett dugg bättre än en icke-jude — en sådan höll nämligen inte hela lagen. Det är därför Paulus far ut mot Petrus för att han lever efter hednisk sed (d. v. s. på judarnas kompromissnivå) och ändå vill tvinga icke-judar att leva på judiskt sätt (vilket för Paulus endast kunde betyda full laglydnad, sådan som farisäerna ålade sig).

Vad betydde detta på den tiden?

Hade Paulus rätt att tillrättavisa den äldre och mer erfarne Petrus? Vad hade hänt, om det att bli kristen skulle ha inneburit att bli jude och sträng (d. v. s. fariséisk) jude? Hade Paulus rätt i att lagen skulle slopas, och att tron på lagen som medel för kontakt med Gud skulle överges?

Vad betyder detta för oss i dag?

Hur blir man rättfärdig, d. v. s. kommer i rätt förhållande till Gud? Räcker det med att leva ett gott liv? Kan man någonsin försona synd från det förflutna genom att leva osjälviskt i fortsättningen? Har man inte under alla förhållanden skyldighet att leva osjälviskt i fortsättningen? Om man måste överlåta till Gud att klara upp det förflutna, vill det säga, att man ingenting har att göra själv?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Har jag överlåtit mig helt åt Gud? Har jag så helt lämnat det gamla, att jag kan säga, att det är dött, och att Kristus lever i mig? Har jag överlämnat mig också i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Det är inte lätt att fastslå särskilda data för dessa resor, men det ser ut, som om detta besök i Jerusalem efter en ingivelse är det som beskrivs i Apg. 11: 27—30. Det måste ha varit mellan åren 45 och 48. Paulus skriver litet reserverat om Petrus och de andra i v. 2 och 6. Konflikten dem emellan hade varit rätt skarp (Apg. 15: 2 och 6), och fastän den blev löst under den stora konferensen i Jerusalem år 49 (samma år som detta brev skrevs) är Paulus tydligen ännu inte fullt säker på deras ställning. Detta måste ha varit Paulus' sista sammanträffande med Jakob, som ljöt martyrdöden ej långt efteråt. Apg. 12: 1—2.

Vad betydde detta på den tiden?

Om bröderna i Jerusalem icke hade godkänt Paulus' arbete bland icke-judar, hur skulle Paulus då ha kunnat lägga fram detta för alla de nyvunna i de fyra galatiska församlingarna? Skulle de ha förstått, varför de som nyblivna kristna måste sätta sig in i hela den judiska lagen?

Vad betyder detta för oss i dag?

Har vi några motsvarande problem i dag, när det gäller att förkunna evangeliet? Förstår indier och kineser, varför det finns olika samfund? Förstår avkristnade svenskar de svenska kristnas tvisteämnen? Hindrar vi genom fördomar, att andra människor kan vinnas för Gud?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vilka saker är väsentliga för nyvunna kristna? Vilka saker är viktiga men ej väsentliga? Har jag gjort det svårt för andra genom att blanda ihop dessa? Behöver jag bättre lära mig konsten att vinna andra? Var kan jag börja i dag?

Egna anteckningar:

Galaterna var de kristna församlingarna i Antiokia i Pisidien, Lystra, Derbe och Ikonium. Brevet skrevs sex år tidigare än 1 Kor., år 49, strax efter Paulus' och Barnabas' resa till dessa trakter. De kristnade judarna försökte få alla kristnade icke-judar till att gå in under den judiska lagen — och Paulus satte sig energiskt till motvärn mot detta. Han hävdar, att han är en sann apostel, även om han aldrig träffade Jesus i livet utan först genom uppenbarelsen i Damaskus. Han visar vidare, att han är en nitisk jude, men att han fått i uppdrag att predika evangeliet för icke-judar, och det uppdraget fick han direkt från Jesus, icke förmedlat av människor.

Vad betydde detta på den tiden?

Var det lätt för Paulus, när judarna försökte tvinga alla hans nyvunna kristna att hålla den gamla lagen? Hur svarar han på deras anklagelse, att han icke är någon äkta apostel, därför att han aldrig träffat Jesus? Hur svarar han, när de säger, att han har fått sitt uppdrag genom de andra apostlarna (som lydde lagen), och därför själv bör lyda den?

Vad betyder detta för oss i dag?

Händer det i dag, att gamla kristna försöker få nyvunna kristna att hålla alla de bud de själva har lärt sig? Kan det vara så, att Gud vill, att vissa kristna skall hålla vissa lagar och andra inte (Rom. 14: 12)?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Förstår jag, vilka krav som får ställas på nyvunna kristna? Vinner jag själv nya människor? Har jag förstört Guds verk hos en annan människa? Hur skall jag i dag kunna vara lika nitälskande som Paulus i att vinna nya människor?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Paulus visar här, hur innerligt de som predikade evangeliet ville vara Guds tjänare. Genom allt sitt lidande ville de bara låta Gud visa sina gärningar. Fastän de ibland såg ut till att misslyckas och ha det svårt, verkade Guds makt i dem, så att motsatsen inträffade. Från detta kapitel får vi veta mycket om Paulus' liv, som inte direkt står skrivet någon annanstans.

Vad betydde detta på den tiden?

Vem var Paulus medarbetare till (5: 20)? Hade han skäl att frukta, att korintierna skulle mottaga Guds nåd utan frukt? Hade Paulus visat mycket ståndaktighet (11: 23—27)? Var hade Paulus varit i fångenskap (Apg. 16: 23, 21: 33)? Var anklagades han för att vara villolärare (Apg. 16: 20—21, 18: 13, 19: 26, 21: 28)? Tyckte korintierna om Paulus (v. 12—13)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Mottar vi Guds nåd utan frukt? Tar vi emot Guds nåd nu men väntar, att vi skall bära frukt litet längre fram? Vad säger oss vers 2? På vilka punkter passar verserna 4—10 in på de kristna i dag? På vilka punkter passar de icke? Vad är det som fattas oss?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Hur skall jag i dag kunna vara en Guds medarbetare? Hur kan jag bevisa mig såsom en Guds tjänare? Är jag rädd för lidandet? Kan jag acceptera missförstånd, bedrövelse, oberättigat dåligt rykte, fattigdom? Har jag obegränsad kärlek?

Egna anteckningar:

När Paulus talar om kraften, gör han inte det utifrån vår materialistiska uppfattning. Han förutsätter, att kroppen är ett uttryck för personligheten, och att både här i livet och efter döden vi äger något som uttrycker vår personlighet. Han kallar det omväxlande för en boning och en klädsel. Både här och efter döden har vi något, som uttrycker vår personlighet — något varigenom vi kan synas och förnimmas och komma i förbindelse med andra. Den jordiska kroppen och den uppståndna kroppen är inte likadana, men var och en på sitt sätt är klädnad för samma personlighet.

Vad betydde detta på den tiden?

Längtade Paulus verkligen efter att dö (v. 2)? Hur stämmer det med att han två gånger säger, att han är vid gott mod? Varför hade han en så positiv syn på döden?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilken inställning har vi till döden? Tycker vi, att den är slutet på livet eller att det som är dödligt blir uppslukat av livet (v. 4)? Betraktar vi kroppen som en boning lånad åt oss av Gud, eller låter vi den bestämma över oss, så att vi får lov att lyda den? Räknar vi på allvar med vers 10?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vad måste v. 10 betyda för mig i dag? Var måste jag ändra mitt handlingssätt inför det perspektivet? Är v. 9 sann om mig? Hur kan jag tillämpa den i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Andra brevet till korintierna är åtminstone det fjärde brevet Paulus skrev till dem. Första brevet var i verkligheten ett skarpt brev, som nu har försvunnit med undantag kanske av ett litet avsnitt, som har kommit in i 2 Kor. 6: 14—7: 1. Korintierna svarade med några frågor, vilka Paulus besvarade i det vi nu kalla 1 Kor.

Men sedan kommo tråkiga nyheter från Korint, vilka gjorde, att Paulus besökte dem, ett kort och misslyckat besök, då korintierna vägrade klara upp förhållandena. Paulus återvände till Efesus, varifrån han skrev ett tredje brev, skarpt och obarmhärtigt. Nu ändrade sig korintierna, och i glädje och tacksamhet skrev Paulus ett fjärde brev — det som vi nu kallar 2 Kor.

Vad betydde detta på den tiden?

Vem trodde Paulus på? Vem talade han till? Levde Paulus helt för andra människors skull? Var resultatet av hans arbete, att människor tackade Gud och ärade Gud mera? Vad var det som mest bedrövade Paulus? Vad glädde honom mest (Kol. 1: 24—25, Fil. 1: 3—5, Ef. 1: 15—16)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Kommer nåden allt flera till del genom oss och vår församling? Är resultatet av de kristnas liv i dag en alltmer överflödande tacksägelse, Gud till ära? Förnyas vår invärtes mänskliga dag efter dag?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Kan jag verka i dag för att nåden skall komma till flera? Vem skall jag tala till? Vem skall jag be för? Vad behöver förnyas hos mig i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Detta är ett av de vackraste kapitel Paulus någonsin skrivit. Men han skrev det inte som en vacker dikt. Nästan varje ord riktas mot en verklig fiende, någon bestämd synd hos de kristna i Korint.

När Paulus skriver om kärlek, som kan förflytta berg, påminner det om Jesus' ord i Mat. 17: 20. Men vi får komma ihåg, att Paulus skrev brevet, innan evangelierna hade skrivits. Han hade dock kanske hört Jesus' uttryck från någon lärjunge eller läst det i en numera försvunnen samling av Jesus' ord, som skrevs, innan evangelierna skrevs, och som användes av både Matteus och Lukas.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilka dygder ansåg korintierna fina, när Paulus i v. 1—3 behöver visa, att det finns en härligare väg? Vilka synder förekom bland korintierna, när Paulus behövde skriva motsatsen i v. 4—7? Uppfattade korintierna detta kapitel som skön poesi eller som närgånget rent språk?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilka kristna dygder skattar vi högt i dag? Skattar vi kärleken högre? Om en människa gav bort allt vad hon ägde åt de fattiga, skulle vi tänka, att det var finare än bara att älska andra? Vad är mest aktuellt i v. 4—7?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Om jag läser verserna 4—7, men sätter mitt eget förnamn varje gång i stället för ordet »kärlek», hur låter det? Om jag läste det högt för min familj eller mina närmaste på samma sätt, var skulle det skära värst? Mot vem har jag att visa praktisk kärlek i dag och hur?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Paulus har visat, att skilda gåvor förekommer i en Andens enhet; nu visar han, att de även förekommer i en kroppens enhet — och att kyrkan är en Kristi kropp. Judarna kallade alla icke-judar för »greker». Trälar var slavar, en icke oväsentlig del av den tidens befolkning; många av dem kom att tillhöra den kristna kyrkan.

Vad betydde detta på den tiden?

Kände korintierna sig som en enda kropp (12: 12)? Var det lätt för judar och icke-judar att höra ihop? Eller för fria människor och slavar? Vilka i Korint var kallade till apostel? Profet (Apg. 18: 24 och 19: 1)? Lärare m. m. (Apg. 18: 5, 7, 8, 2)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilka kristna har i dag svårt att hålla ihop? Vad skiljer oss mest, klasskillnader, samfundsskillnader, rasskillnader, nationalitetsskillnader? Övertinner vi dessa? Kan vi säga, att v. 13 är sann om oss? v. 27? Vilka i vår församling motsvarar de olika kategorierna i v. 28? Varför nämner icke Paulus själavinnare i v. 28? Är alla satta till att vara själavinnare? Är det Guds mening, att några inte skall vara själavinnare? Är vi ivriga att få de nådegåvor, som är de största? Avundas vi somliga i församlingen? Kritiserar vi somliga? Räknar vi somliga som svaga?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Är det några jag har svårt att höra ihop med? Är v. 21 min inställning eller v. 15? Accepterar jag v. 18? Vad har jag att göra för att v. 25 skall vara sann? Är jag ivrig (v. 31)? Vad fattas mig?

Egna anteckningar:

Bland korintierna förekom extatisk hänförelse, även innan kristendomen kom till dem, och Paulus ger här en enkel regel för att skilja mellan icke-kristen extas och den Helige Andes verkningar. Korintierna hade antagligen bett om råd i denna fråga i sitt tidigare brev.

Sedan visar Paulus, att även om Anden visar sig på olika sätt hos olika människor, behöver det inte betyda, att det är olika andar, som verkar. Det finns bara en och samme Helige Ande.

Vad betydde detta på den tiden?

Var inte korintierna stolta över sina av Anden inspirerade bröder? Vilka var nådegåvorna (v. 4, 8 och 9)? Vilka var kraftgärningarna (v. 6 och 10)? Var det naturligt, att de på den tiden trodde, att olika människor var besatta av olika andar?

Vad betyder detta för oss i dag?

Förekommer sådana nådegåvor och kraftgärningar bland de kristna i dag? Vad skulle vi tänka, om de dök upp i vår församling? Visar Anden sin kraft i oss i dag? I så fall hur yttrar det sig? Skall vi vara rädda för Andens verkningar eller skall vi be om dem mer?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Använder den Helige Ande mig? Är jag fullt öppen för honom? Är det något hos mig, som blockerar kanalen? Är jag tacksam för gåvorna, jag redan fått av honom? Tror jag på under?

Egna anteckningar:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

På den tiden var det så att de kristna samlades till »kärleksfest» medförande eget bröd och vin, vilket de förtärde gemensamt i broderlig endräkt. I Korint började emellertid partisöndringar störa endräkten, och själviskheten vid matbordet gjorde det omöjligt att ha någon Herrens måltid, som skulle firas efter kärleksfesten. Paulus försöker återställa allvaret genom att erinra om upprinnelsen till det hela, natten före Jesus' död. Denna berättelse är den tidigast skrivna berättelse om nattvarden vi har.

Vad betydde detta på den tiden?

Vad menade Paulus med att de kom tillsammans till församling? Vilka två saker kritiserade Paulus? Varifrån fick Paulus sin kännedom om nattvarden? Var han själv med eller vem tror vi han hörde det av?

Vad betyder detta för oss i dag?

Kommer de kristna tillsammans någon gång nu till församling? Vad kan försäkra detta? Är det i rätt mening en kärleksfest för oss, när de kristna samlas? Kommer vi till nattvarden med samma allvar som till sista kvällen i Jesus' liv? Jesus sade: »Gören detta till min åminnelse» — gör vi det eller låter vi bli att göra det?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Inspirerar vers 28 mig att rätt begå nattvarden, eller avskräcker den mig från att alls begå den? Vad ville Paulus med versen? Hur snart har jag möjlighet att lyda Jesus' befallning att »göra detta ...»? Hur måste jag förbereda mig?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

I detta brev kap. 7—11 svarar Paulus på ett tidigare brev från Korint, där de gjorde anspråk på att vara fria. Skickligt visar han, att en människa, som kräver rätten att vara fri, får akta sig, att hon inte omedvetet är slav under sina egna begär. Paulus visar, att för honom själv innebär frihet, att han är slav under Kristus och slav under andra människor, att han frivilligt underkastar sig deras synpunkter för att vinna dem för evangeliet. Det kristna målet fordrar minst samma disciplin som den grekiska femkampen, i vilken ingick både löpning och brottning.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilka förutsättningar hade Paulus för att vinna judar (2 Kor. 11: 22)? Hur kom det sig, att Paulus stod under lagen (Apg. 18: 18 och 21: 23—26)? Vann han judar (Apg. 19: 8)? Vann han icke-judar, d. v. s. greker (Apg. 19: 17—18)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vad menar vi med kristen frihet i dag? När man är fri, kan man då göra som man vill? Vilka inskränkningar i vår frihet tillåter vi, och vilka finner vi oss icke i? Vad betyder disciplin för oss?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Är jag fullt fri? Är jag slav under något begär? Använder jag min frihet för andra människors skull eller för egen del? Gör jag allt för evangeli skull? Disciplinerar jag mig mer eller mindre än en landskampstävlar? Är vers 27 sann om mig?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

För att hindra att korintierna skulle jämföra honom och Apollos, vill Paulus, att de skall anse båda vara förvaltare åt samme Herre och av samma budskap. Frågan är då endast, hur pass trogna de är i sitt förvalterskap, och det ligger utanför korintiernas befogenhet att bedöma den saken, eftersom Gud själv skall döma dem. Från vers 6 förstår vi, att det bland korintierna själva finns sådana, som vill ta upp konkurrensen med Paulus och Apollos. Men genom att endast nämna sig själv och Apollos, som båda var osjälviska och ödmjuka evangelister, förbigår han skickligt dessa ambitiösa förkunnare utan att behöva namnge dem.

Vad betydde detta på den tiden?

Var det i motsats till anspråken att vara läromästare som Paulus påpekar, att han är en Kristi dräng? Vilka hade befogenhet att bedöma Paulus' arbete? Kunde korintierna bilda sig en egen mening om det? Var inte Paulus' eget omdöme av betydelse här?

Vad betyder detta för oss i dag?

När är det berättigat att bedöma och döma en kristens prestation? Kan man inte påstå, att den enes prestationer överträffar den andres?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Om man inte har dåligt samvete, har man då inte rätt att tro sig vara i rätt förhållande till Gud? Om mitt kristna liv är allmänt erkänt, har jag då inte skäl att vara glad och tacksam? Dömer jag mig lika strängt som Gud dömer mig? Hur bör jag förhålla mig till Guds bedömande?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Paulus hade kommit till Korint 4½ år tidigare och bott där i 1½ år. Sedan dess hade Apollos arbetat där och i motsats till Paulus' rättframma och oförskräckta förkunnelsesätt hade han kanske verkat mera kultiverad och fin. Men Paulus konstaterar, att korintierna inte hade växt till andliga människor såsom de hade bort växa. De var fortfarande köttsliga, d. v. s. materialistiska i sin världsinställning. Paulus försöker vända deras tankar från honom och Apollos till att förstå, att det är Gud, som arbetar genom båda.

Vad betydde detta på den tiden?

Tyckte korintierna om att kallas för människor av köttslig natur? Var det sant? Var de ännu barn i Kristus? Hade inte Apollos' anhängare rätt, när de uppskattade hans finare och mera kultiverade sätt? Hade inte Paulus' anhängare rätt, när de ville vara rättframma och gå rakt på sak? Vad fattades dem då?

Vad betyder detta för oss i dag?

Är vi mogna kristna? Skulle vi tycka om att kallas för människor av köttslig natur, när det gäller andliga saker? Skulle det ligga något av sanning i det? Jämför vi olika prästers förkunnelse och lära? Låter vi någon gång präster eller böcker överskugga själva förhållandet till Gud?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Finns avund eller kiv hos mig? Tackar jag för en bra predikan? Vem tackar jag? Tar jag mer hänsyn till någon präst eller någon bok än till Gud? Hur kan jag rätta till detta i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

I huvudstaden Korint måste ha funnits många rika, förnäm-
liga och bildade människor. Men Paulus konstaterar, att Gud
inte i första rummet har kallat dessa. Deras »kallelse» betyder
inte deras yrke utan Guds kallelse till dem att omvända sig
och låta döpa sig. För de allra flesta hade det gått högst tre
år efter att de hade blivit kristna. På den tiden fanns det
många hedniska religioner, som grundade sig på en mystisk
och filosofisk visdom, vilken fick yppas endast för särskilt in-
vigda. I motsats till detta förkunnades kristendomen fritt för
vanliga människor — och gjorde underverk, som ingen mystik
gjorde.

Vad betydde detta på den tiden?

Pinades den kristna församlingen i Korint av, att den inte
samlade så fint folk som de mystiska religionerna? Tyckte de
om att kallas »däraktigt, svagt, ringa och föraktat» folk? Var
det sant? Vilka har betytt mest för mänskligheten, de finare
mystiska religionerna eller den enkla kristendomen?

Vad betyder detta för oss i dag?

Eftersträvar vi att vara fina eller att låta Gud göra under-
verk med vår enkelhet? Vilket kommer att betyda mest för
mänskligheten, vår mänskliga visdom, vår styrka och aktade
ställning eller Guds underverk i och med oss? Vems verk kän-
ner vi oss vara? Är vi »self-made»?

**Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste
24 timmarna?**

Vad berömmar jag mig av? Söker jag vara fri? Räknar jag
med, att Gud har utvalt mig sådan jag är? Hur skall jag då
förhålla mig i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Korint var då Greklands viktigaste stad, Akajas huvudstad, och ett centrum för handel och sjöfart. Paulus bodde där 18 månader, från hösten 50 till våren 52, och livnärde sig som tältnakare i samarbete med paret Akvila och Priska. Därefter flyttade han österut till Efesus i Mindre Asien varifrån han skrev flera brev till Korint. Det första brevet har nu försvunnit med undantag för ett kort avsnitt som numera återfinnes i 2 Kor. 6: 14—7: 1. Korintierna svarade på detta med ett brev som ställde frågor (1 Kor. 7: 1), och som svar på detta skrev Paulus detta brev på våren 55, alltså tidigare än Romarbrevet. Apollos var en kultiverad evangelist. Cefas är Simon Petrus.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför åberopade korintierna olika lärofäder? Varför åberopade några Kristus — var inte de andra kristna? Hur var Kristi kors en kraft för dem? På den tiden uppskattades visdom högt — särskilt mystisk visdom. Hur skilde sig Guds budskap från detta? Var det naturligt att det blev en stöttesten?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilka söndringar finns bland de kristna i dag? Vilka läromästare åberopar vi? Vad är viktigare än att ha den rätta läromästaren? Har vi samma sinnelag och samma tänkesätt (v. 10)? Är korset en Guds kraft för oss?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Med vilka andra kristna bör jag försona mig i dag? Kallar jag andra samfund för »de» eller för »vi» i Kristus? Önskar jag att kristendomen vore mer intellektuell och mindre stötande eller accepterar jag Guds sätt att frälsa oss?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

I Rom existerade tydligen två riktningar. Den ena bestod av judar, som hade givit sitt liv till Kristus men som fortfarande kände, att det var riktigt att hålla en del av lagen, och att det inte var riktigt att bryta med vad de tidigare hade lärt sig hålla och respektera i religionen. Den andra gick med Paulus eller ännu längre än Paulus, och de som hörde dit kände sig inte alls förpliktade att hålla de gamla förordningarna om maten och om dagar. Dessutom ville de befria de andra från deras gamla föreställningar genom att tvinga dem att handla mot det som deras samvete bjöd.

Vad betydde detta på den tiden?

Paulus höll tydligen med sina egna anhängare i denna sak, men varför ville han inte övertala de andra? Vilket parti dömde det andra och vilket föraktade det andra? Vad anser Paulus vara det viktigaste i saken (v. 13)? Vad var hans egen synpunkt (v. 14)? Vad är hans lösning (v. 15—17)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Om vilka frågor finns skilda synpunkter de kristna emellan i dag? Föraktar de ena de andra? Dömer de andra de första? Kan det vara Guds mening att båda synpunkterna förekommer bland hans barn? Kan vi ha skilda synpunkter utan att därför skiljas från varann?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Har jag bestämda synpunkter i någon fråga som skiljer mig från andra? Föraktar jag någon eller dömer jag någon? Även om jag har rätt i sak, hjälper det, om jag har fel inställning? Är mina synpunkter min egendom eller en gåva från Gud? Har jag överlåtit t. o. m. mina synpunkter till Gud?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Paulus skriver här om plikt mot staten. Befolkningen i Rom var den mest gynnade i hela imperiet men inte ens där gick allt friktionsfritt. Men Paulus utgick ifrån, att världens ände skulle komma snart, och det var därför ingen mening i att ändra på statsformen. Men han behandlar inte alls frågan under vilka omständigheter uppror kan vara berättigat. Enligt Jesus' ord (Matt. 22: 21) blev de kristna lojala i skattebetalning.

Vad betydde detta på den tiden?

Hade de kristna lätt att inse att det icke-kristna imperiet var en överhet förordnad av Gud? Vad skulle de ha sagt tio år senare när förföljelsen hade brutit ut? Varför var Paulus angelägen om att de skulle betala skatt till en icke-kristen stat? Var det för statens skull eller för att de skulle vara goda medborgare?

Vad betyder detta för oss i dag?

Är v. 3 sann i dag? Vad anser vi i dag om vers 6? När vi betalar skatt, inser vi även det vara en tjänst åt Gud? Räknar vi med detta i vår skattedeklaration? Är vår inställning till staten en kristen eller en självisk inställning? Hur uttrycker vi kärleken till våra medborgare? Kan man vara en god kristen utan att vara en god medborgare?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Har jag en kristen inställning till staten? Deklarerar jag rätt och ärligt? Betalar jag skatten med rätta sinnen? I mitt förhållande till mina medmänniskor i dag, var behöver jag visa kärlek?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Dessa praktiska förmaningar är liksom en kommentar till bergspredikan. I sitt umgänge med de andra församlingarna har Paulus lärt sig de vanligaste svårigheterna bland de kristna. Om dessa skriver han till romarna, därför att han vet, hur viktigt det är, att de kristna visar sin kristendom i praktisk handling.

Vad betydde detta på den tiden?

Hurudana var de första kristna, eftersom Paulus behövde förmana dem på detta sätt? Var de motsatsen till vad han skriver om? I vers 19 skriver Paulus humoristiskt, att om de hämnas redan nu, kommer Gud knappast att ha tillräckligt att göra på domedagen — var han rädd för detta? Vem ville de hämnas på?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilka av dessa förmaningar är särskilt aktuella för oss i dag? Är det någon som inte längre behövs? Riskerar vi i dag att övervinnas av det onda? I vilket sammanhang? Hur skall vi motverka detta? Hur uttrycker sig hämndens problem i våra dagar? Är v. 20 en aktuell lösning? Är det rätta lösningen? Kan man tillämpa den i våra dagar?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vilken av dessa är för mig den mest aktuella förmaningen i dag? Hur skall jag praktiskt tillämpa det? Vem vill kontrollera mig, att jag verkligen gör det som Gud här har visat mig?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

I de sista fem kapitlen avslutar Paulus brevet med olika uppmaningar och personliga meddelanden. I det gamla livet hade människor offrat till Gud djur, som de avlivade i templet; i detta nya liv skall de offra sig själva, kropp och själ och ande. Men kroppen skall inte avlivas utan leva ut det nya livet i renhet och helighet, som en ständig gudstjänst. I många avseenden är det kristna levnadssättet precis motsatsen till det gamla (jfr 1: 32), och hela sinnet måste förvandlas och förnyas. Kristi kyrka är en kropp där varje lem skall foga sig organiskt in i det helas funktioner utan självhävdelse.

Vad betydde detta på den tiden?

Saknade judarna i Rom den gamla tempeltjänsten? Eller tänkte de att det nu kunde kosta mindre att tjäna Gud, då de inte behövde offra i templet? Hur kunde de offra sig själva som ett levande offer till Gud? Hade de kristna svårt att hålla sig till sina olika uppgifter i kyrkan?

Vad betyder detta för oss i dag?

Kan vi växa ur det gamla livet in i kristendomen eller måste vi förvandlas genom en sinnets förnyelse? Vad innebär denna förvandling och förnyelse? Hur prövar vi vad som är Guds vilja? Utgör de kristna i dag en enda kropp i Kristus? Känner vi oss som en organisk enhet med dem vi skall samarbeta med?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Är mitt liv givet till Gud lika helt eller mindre helt än ett lamm offrat i templet? Lever jag mitt liv som ett levande offer? Som en tempeltjänst i dag? Behövs någon förvandling eller förnyelse hos mig i dag? Vilken tjänst skall jag utföra i Kristi kropp i dag? I samarbete med vem?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

I dessa tre kapitel 9—11 behandlar Paulus frågan om judarna; hur kan man förklara att, när Gud hade lovat dem ett evigt förbund, de nu står till synes utanför det nya förbundet, som Gud har ingått? Paulus svarar först, att Gud är allsmäktig och kan göra vad han vill med sin skapelse; för det andra att judarna själva har utestängt sig genom sin egen otro; och för det tredje att en trofast rest av judarna faktiskt bildar stommen av det nya Israel. Paulus börjar i djup pessimism, sedan börjar det ljusna för honom och i dessa sista fyra verser bryter han igenom till en förtröstansfull lovsång till Gud.

Vad betydde detta på den tiden?

Förstod judarna i Rom Guds vishet och kunskap när det gällde deras folk? Förstod de hans domar över dem? Hade de några förutsättningar att bedöma Guds handlingssätt mot dem? Hade Paulus det när han prisar Gud?

Vad betyder detta för oss i dag?

Förstår vi Guds sätt att behandla judarna? Förstår vi hans sätt att behandla de kristna? Är han mera villig att vålla lidande än vi är? Hur kan vi lära känna hans sinne i detta? Ger vi honom äran, även när vi har svårt att förstå, varför han handlar så som han gör?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vilken är min inställning till judarna? och vilken till de kristna? Är den identisk med Guds inställning? Vad stränghet beträffar? Vad barmhärtighet beträffar?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Här avslutar Paulus de fyra kapitlen om det helgade livet. Han visar att vi kan ha inre frid, därför att Gud har förutbestämt allt till det bästa. Vi behöver inte frukta någon dom, därför att det är Gud själv som dömer oss.

Vad betydde detta på den tiden?

Vem var det de kristna trodde kunde vara emot dem? Vilka änglar och andefurstar trodde de skulle kunna skilja dem från Gud? Vilka skulle vilja anklaga dem? Nio år senare blev Paulus anklagad, dömd och dödad i Rom; hade han vetat att detta skulle hända, vad hade han ändrat här?

Vad betyder detta för oss i dag?

Vilka anklagar de kristna i dag? Hur tar vi upp en sådan anklagelse? Vilken roll bör självanklagelse spela i en kristens liv? Låter vi bedrövelse skilja oss från Gud? Eller ångest ibland? Förstör krigets fasor och följder vår tro? Förstör tidningen vårt andaktsliv? Hur stämmer detta med v. 35?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Lider jag av självanklagelse? Är jag domare eller Gud? Blandar jag mig in i hans befogenheter? Skulle jag någonsin kunna döma så strängt som Gud? Eller vara så barmhärtig? Hur kan jag leva i Guds kärlek i dag?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

I detta kapitel övergår Paulus till de två huvudtemata — inre frid och att leva syndfritt. Han hänvisar här till Guds Ande inneboende i oss, därför att det är denna Ande som gör det möjligt för oss att efter gudlöshetens oro och syndamedvetandets tryck komma fram till harmoni och djup frid och att efter syndens tråldom leva i seger över dess makt. »Abba» var ordet för fader på Jesus' eget språk.

Vad betydde detta på den tiden?

Kände de kristna i Rom någon förpliktelse att leva på det gamla viset, eftersom Paulus behövde mana dem att inte vara bundna (v. 12)? Vad kände de fruktan för (v. 15)?

Vad betyder detta för oss i dag?

Erkänner vi, medvetet eller omedvetet, någon förpliktelse att leva enligt icke-kristen sed? Förstår vi vad det är att döda kroppens gärningar? Hur gör vi det? Är det riktigt att säga att vi hellre ger fritt spel åt kroppens gärningar? Har vi fruktan för späkning, d. v. s. för att döda våra icke-gudsledda impulser? Eller har vi fått barnskapets ande, så att vi kan vända oss till Gud som en riktig far? Föredrar vi att själva bestämma vad vi vill ha framför att vara Guds arvingar?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Svarade jag ärligt på sista frågan? Vad innebär det för mig att vara Guds arvinge och Guds barn i dag? Kallar jag Gud för fader med samma tonfall och samma kärlek, som när Jesus kallade honom »Abba»?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

I detta kapitel gör Paulus en avvikelse för att ta upp förhållandet mellan lagen och synden, eftersom kännedom om lagen tycks höra ihop med synden. Han visar hur litet lagen i sig själv maktar hos oss, och vilken fruktansvärd makt synden äger. Men ändå är han inte rädd, därför att han vet att Kristus redan har vunnit seger över synden, och att vi kan bli delaktiga i denna seger.

Vad betydde detta på den tiden?

Varför gjorde Paulus det som han icke ville göra? Varför säger han att det icke mer är han som gör det? Vad menar han med »min invärtes människa»?

Vad betyder detta för oss i dag?

Gör vi det som vi inte vill? Om vi gör en sak, är det inte ett tecken på att vi innerst inne vill det? Identifierar vi oss i själva verket med den delen av oss själva, som gör det onda? Eller intar vi en sådan kampinställning mot den delen av oss, att vi kan kalla den för synden, som bor i oss? Kan vi ärligt säga, att vi verkligen vill det goda? Att vi hatar det onda?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Vad kan jag göra i dag, för att Gud skall få styrka den goda viljan hos mig? Vad kan jag göra, för att han skall få döda den onda? Är jag helt överläten, så att Gud verkligen råder över det innersta hos mig? Har jag givit mitt liv till Gud, så helt jag kan?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

I kapitel 5 har Paulus behandlat det första kännetecknet på ett helgat liv — d. v. s. inre frid. Nu tar han upp det andra — frihet från synd. Han utgår från dopet, vilket han här framställer som död, begravning och uppståndelse. De kristna döptes på den tiden som vuxna genom neddoppning. Paulus skriver om dopet som ett deltagande i Kristi död såsom historiskt faktum varigenom även vi andligen deltar i att synden dödas hos oss och vi uppstår till ett liv befriat från synd.

Vad betydde detta på den tiden?

Vilka slutsatser kunde människorna dra av kap. 5: 20? Vad svarar Paulus i 6: 1? Brevet skrevs 25 år efter Kristi död — när hade de flesta av brevets mottagare blivit döpta? Var vers 3 levande för dem? I deras egen erfarenhet?

Vad betyder detta för oss i dag?

Är dopet lika levande för oss i dag som det var för dem? Kan döden från synd vara lika absolut för oss? Är vers 4 verklighet när det gäller oss i dag? Även vers 6? Är kompromisser oundvikliga eller förklarliga för kristna i dag? Vad säger Paulus? Vad säger vi?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Stämmer mitt levnadssätt med vers 11? Om inte, vari har jag tillåtit kompromisser? Var måste jag ta dessa ord på allvar i mitt liv? Fattas makt från Guds sida eller vilja från min? Om jag har dött från synden, vad måste jag låta bli i dag? Vad måste jag göra?

Egna anteckningar:

Paulus har i de första fyra kapitlen visat att både judar och icke judar är skyldiga, men att vi genom Kristi död fått rättfärdighet genom tro, d. v. s. vi har fått frikännande från domen genom att helt enkelt acceptera och ta emot rättfärdighet från Kristus. Härigenom har vi kommit in i det kristna förhållandet till Gud. Nu gäller det (kap. 5—8) att leva det kristna livet. Detta tar sig uttryck särskilt i två saker, inre andlig frid och ett liv fritt från synd. Vi lever i Guds nåd, d. v. s. i hans gunst och ynnest.

Vad betydde detta på den tiden?

Förstod romarna att rättfärdiggörelse var något som hade skett en gång för alla i det förflutna? Vilket bör då resultatet vara hos dem nu (v. 1)? Vad mer fann de i sitt hjärta på grund av detta (v. 5)?

Vad betyder detta för oss i dag?

När blev vi rättfärdiggjorda? När fick vi tro? Kan synd som vi eventuellt begår nu, inverka på den rättfärdiggörelse vi en gång fått? Om en tjuv har blivit ovillkorligt benådad, inverkar en eventuell ny stöld på den tidigare benådningen? Vad berättigar oss att leva i Guds ynnest? När blev den helige Ande oss given? Vad har vers 10 att säga oss?

Vad skall detta betyda för mig i konkret handling under de närmaste 24 timmarna?

Förstår jag att när jag en gång har överlämnat mitt liv till Gud så har Gud hand om mig? Försöker jag att förtjäna Guds nåd genom att leva rätt? Har jag accepterat att Gud har gjort allt för mig som behöver göras?

Egna anteckningar:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

INNEHÅLL

		Sid.	
Påsk 1	O.	Rom. 5: 1—11	135
	To.	» 6: 1—11	136
	F.	» 7: 14—25	137
	L.	» 8: 12—18	138
Påsk 2	M.	» 8: 31—39	139
	Ti.	» 11: 33—36	140
	O.	» 12: 1— 8	141
	To.	» 12: 9—21	142
	F.	» 13: 1—10	143
	L.	» 14: 5—17	144
Påsk 3.	M.	1 Kor. 1: 10—25	145
	Ti.	» 1: 26—31	146
	O.	» 3: 1— 9	147
	To.	» 4: 1— 7	148
	F.	» 9: 19—27	149
	L.	» 11: 17—28	150
Påsk 4	M.	» 12: 1—11	151
	Ti.	» 12: 12—31	152
	O.	» 13: 1—13	153
	To.	2 Kor. 4: 13—18	154
	F.	» 5: 1—10	155
	L.	» 6: 1—10	156
Bönsöndag	M.	Galat. 1: 11—24	157
	Ti.	» 2: 1—10	158
	O.	» 2: 11—21	159
Kristi H.	To.	Apg. 1: 1—11	160
	F.	Hebr. 1: 1— 9	161
	L.	» 2: 1— 9	162
Påsk 6	M.	» 2: 10—18	163
	Ti.	» 4: 1—16	164
	O.	» 10: 19—25	165
	To.	» 11: 1—10	166
	F.	» 11: 32—40	167
	L.	» 12: 1— 3	168
Pingst	M.	Apg. 2: 1—11	169
	Ti.	» 2: 37—47	170
	O.	» 5: 27—42	171
	To.	» 8: 26—40	172
	F.	» 9: 1—19	173
	L.	» 9: 20—31	174

FÖRORD

Denna »arbetsbok» vid bibelläsning följer vad textavtalet beträffar svenska kyrkans nya evangeliebok, där lektionarium A anvisar bibeltexter för den dagliga andaktsstunden. Den är inte avsedd såsom uppbyggelseläsning för erfarna kristna utan framför allt för nybörjare i det kristna livet och för andra, som inte är vana att läsa bibeln. Vikten har lagts på att inspirera till praktisk handling, inte därför att handlingen i sig själv leder till frälsning utan därför att den är en av förutsättningarna för tillväxten i det kristna livet.

Några inledande kommentarer till texten ger för varje dag en kort historisk bakgrund till det som läses och de fakta, man behöver för att bättre förstå innehållet. Meningen är att häftet skall vara en verklig arbetsbok vid bibelläsningen och därför har plats beretts för egna anteckningar. Sådana anteckningar i anslutning till det lästa kan ofta vara en hjälp till konkret tänkande och till att varje morgon föra något ur bibeln in i den dagliga livsföringen.